

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 133

Ple del Parlament

Sessió 64, primera reunió, dimecres 22 de novembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	4
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de la Infància	
401-00042/13	4
Pregunta al Govern sobre les residències per a gent gran	
310-00626/13	7
Pregunta al Govern sobre la sequera	
310-00622/13	9
Pregunta al Govern sobre la sensació d'impunitat davant les dades delinqüencials	
310-00623/13	10
Pregunta al Govern sobre el futur de l'automòbil	
310-00624/13	12
Pregunta al Govern sobre les inversions industrials	
310-00630/13	13
Pregunta al Govern sobre el pla de prevenció de les diverses formes de violència masclista	
310-00631/13	15
Pregunta al Govern sobre el programa Cultura Jove	
310-00632/13	16
Pregunta al Govern sobre el finançament de les organitzacions feministes	
310-00621/13	18
Pregunta al Govern sobre la política d'infraestructures	
310-00625/13	20
Pregunta al Govern sobre la insistència a erradicar el bilingüisme	
310-00620/13	22
Pregunta al Govern sobre la situació de la sequera	
310-00627/13	23
Pregunta al Govern sobre la salut mental infantil i juvenil	
310-00628/13	25

Pregunta al Govern sobre els ajuts per a la dinamització de les comarques de muntanya	27
310-00629/13	
Pregunta al Govern sobre les polítiques d'empresa i treball	29
310-00633/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'abast de la llei d'amnistia amb relació a persones encausades per terrorisme, corrupció i blanqueig de capitals	31
317-00361/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a donar estabilitat política a Catalunya	32
317-00354/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el sentit de mantenir projectes com el Hard Rock en un context de sequera	34
317-00356/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'orientació de la política del Govern fins que fineixi la legislatura sobre la base dels nous acords amb el Govern de l'Estat o d'una perspectiva independentista i d'esquerres	36
317-00358/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el manteniment de les polítiques per als privilegiats en detriment del poble de Catalunya	38
317-00355/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals ha decidit de suspendre el debat monogràfic sobre Rodalies de Catalunya	39
317-00357/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el desenvolupament dels nous acords amb el Govern de l'Estat per a fer avançar Catalunya	41
317-00360/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acció de govern en la lluita contra la sequera i la col·laboració en aquesta matèria	43
317-00359/13	
Procediment per a designar setze membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals	45
284-00003/11	
Projecte de llei del Codi de finances públiques de Catalunya i d'aprovació del llibre primer, relatiu a les disposicions generals (debat de totalitat)	47
200-00011/13	
Proposició de llei de creació del Fons Agrari (debat de totalitat)	59
202-00069/13	
Interpel·lació al Govern sobre el dèficit fiscal i el deute històric	73
300-00400/13	
Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat	81
300-00396/13	
Interpel·lació al Govern sobre la situació de les residències	88
300-00395/13	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància	95
300-00397/13	
Interpel·lació al Govern sobre Rodalies de Catalunya	100
300-00401/13	
Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic	107
300-00398/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 64.1

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials i la consellera de Cultura.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de Llei del Codi de finances públiques de Catalunya i d'aprovació del llibre primer, relatiu a les disposicions generals (tram. 200-00011/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 466, 32).
3. Proposició de Llei de creació del Fons Agrari (tram. 202-00069/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 668, 14).
4. Procediment per a designar setze membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 284-00003/11). Grups parlamentaris. Designació.
5. Interpel·lació al Govern sobre el dèficit fiscal i el deute històric (tram. 300-00400/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (tram. 300-00396/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la situació de les residències (tram. 300-00395/13). Yolanda López Fernández, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància (tram. 300-00397/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre Rodalies de Catalunya (tram. 300-00401/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic (tram. 300-00398/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa (tram. 300-00394/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la Llei d'amnistia (tram. 300-00399/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia (tram. 300-00393/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les condicions salarials del mercat laboral (tram. 302-00351/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'activitat econòmica i empresarial (tram. 302-00352/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sector turístic (tram. 302-00356/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords pressupostaris en matèria d'habitatge (tram. 302-00353/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 302-00354/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat de les polítiques socials (tram. 302-00357/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el català en l'àmbit educatiu (tram. 302-00355/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa dels drets lingüístics (tram. 302-00358/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

La presidenta

Bon dia a tothom. Comença la sessió amb la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple; estan incloses en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que dues diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

En compliment amb allò que estableix la Moció 111/12 del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 2.480 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans de començar l'ordre del dia, malauradament, he de comunicar-vos un nou feminicidi. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, hem conegut que la Beatriz va morir assassinada el passat mes de juny a la Poble de Segur. En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, la Mesa convoca un minut de silenci avui al migdia en suspendre la sessió del Ple davant de la façana del palau del Parlament.

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de la Infància

401-00042/13

Passarem ara, abans de les preguntes, a la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de la Infància. Procedirem tot seguit a la lectura de la declaració de la Junta de Portaveus esmentada, i dono la paraula al secretari primer perquè n'iniciï la lectura.

El secretari primer

«Quan es compleixen trenta-quatre anys de l'aprovació de la Convenció sobre els drets de l'infant per part de l'Assemblea General de les Nacions Unides, el Parlament de Catalunya i UNICEF Comitè Catalunya insten un any més a celebrar el Dia

Mundial de la Infància destacant els grans èxits assolits en pro dels drets dels nens, nenes i adolescents, però també recordant que encara queden grans reptes locals i globals per abordar, reptes que interpel·len a tothom, a tots els nivells, per tal que els drets de la infància siguin una realitat arreu.

»Amb motiu del Dia Mundial de la Infància, que se celebra el dia 20 de novembre, s'ha de destacar la necessitat de promoure i protegir tots i cadascun dels drets dels infants i adolescents, i posar èmfasi en el poder transformador de la participació infantil i juvenil per avançar cap a un món millor per a tothom.

»Els nens, nenes i adolescents s'enfronten a múltiples desafiaments, com la pobresa i les desigualtats, que s'han vist agreujades per les últimes crisis econòmiques, la crisi climàtica, la violència, les conseqüències de la covid-19, de la guerra a Ucraïna i a Gaza i d'altres conflictes, que posen en risc la supervivència de milions de persones al món, especialment d'infants i adolescents. Aquests desafiaments comprometen llur benestar avui, però també les oportunitats de desenvolupament i supervivència demà.

»Assegurar el respecte dels drets dels nens, nenes i adolescents és una responsabilitat col·lectiva i una obligació de totes les administracions que conformen l'Estat, que va ratificar la Convenció sobre els drets de l'infant l'any 1990. Quan un nen o una nena veu limitada la satisfacció dels seus drets, aquest fet provoca un impacte directe en el seu benestar emocional. Per això, tota la societat té un rol fonamental per assegurar que se sentin emocionalment satisfets.

»L'aplicació de l'agenda 2030 per al desenvolupament sostenible ha arribat al seu equador. És moment de fer-se una pregunta clau: quant falta per a fer realitat un món sostenible per a tothom? Tenint en compte els disset objectius de desenvolupament sostenible, en quins s'ha aconseguit avançar a favor de la infància, i on cal posar el focus per accelerar-ne el compliment?

»El nombre de nens i nenes que viuen en situació de pobresa al món s'ha disparat fins a 1.200 milions. A Catalunya hi ha 436.400 nens, nenes i adolescents que viuen en llars en risc de pobresa o exclusió social: el 31,7 per cent de la població de menys de divuit anys, l'any 2022. La dada catalana actualment només és superada per Romania, Bulgària i el conjunt d'Espanya. Tenint en compte la taxa de risc de pobresa, hi ha 378.500 nens, nenes i adolescents en aquesta situació, és a dir, el 27,5 per cent. Una dada només superada a la Unió Europea per la del conjunt d'Espanya, la taxa més alta de tota la Unió Europea.

»Un de cada tres infants i adolescents del món no té accés a serveis bàsics de salut, nutrició, protecció social o educació. Més d'un terç dels estudiants d'entre tretze i quinze anys pateixen assetjament escolar. En el cas d'Espanya, segons l'informe d'UNICEF *Impacte de la tecnologia en l'adolescència: relacions, riscos i oportunitats*, el 33,6 per cent dels estudiants d'entre onze i divuit anys pateix assetjament escolar i el 22,5 per cent, ciberassetjament.

»A Europa, 9 milions d'adolescents pateixen algun tipus de problema de salut mental. El suïcidi és la segona causa de mort entre els joves de quinze a dinou anys després dels accidents de trànsit. A la Unió Europea, l'impacte econòmic de la pèrdua de salut mental en infants i joves s'estima en aproximadament 50.000 milions d'euros.

»En els darrers trenta anys, el nombre de països sumits en conflictes violents ha augmentat dràsticament. Més de 450 milions de nens, nenes i adolescents a tot el món, és a dir, un de cada sis, viuen en una zona de conflicte. Aquesta tràgica realitat ha deixat més de 30 milions d'infants i adolescents desplaçats i exposats a la violència, incloent-hi el risc de patir violència de gènere, tràfic de persones, abús o explotació. Aquí, el sistema de protecció de la infància i el d'acollida a persones refugia-des encara no són capaços de donar una resposta adaptada i que els porti a la plena inclusió social.

»Mil milions d'infants i adolescents, és a dir, gairebé la meitat de tots els nens, nenes i adolescents del món, viuen en països molt exposats als efectes adversos del canvi climàtic. Catalunya i el conjunt del sud d'Europa és una de les zones més vulnerables al canvi climàtic.

»És moment, doncs, de prendre decisions fermes per garantir que cap nen ni cap nena no es quedin enrere, i que tots i cadascun d'ells i elles puguin desenvolupar llur màxim potencial. És per això que cal un compromís més gran per impulsar el compliment de llurs drets, cosa que passa per l'adopció, entre d'altres, de les mesures següents:

»Promoure una inversió més gran i més eficient en la infància i l'adolescència, garantint que s'assignen els recursos necessaris per afrontar els reptes actuals i situant sempre al centre els drets dels infants i adolescents.

»Avançar en la millora de les accions coordinades, tant per al disseny com per a la implementació i l'avaluació de les polítiques i els programes envers la infància, entre tots els nivells administratius.

»Escollar les preocupacions i necessitats dels nens, nenes i adolescents, i tenir-les en compte d'una manera transversal en l'acció política, promovent llur participació real i significativa per a dissenyar juntament amb ells i elles les estratègies per a la recuperació dels efectes d'aquestes crisis.

»Tenir en compte en totes les decisions que es prenguin i tinguin efectes sobre la infància i l'adolescència els principis rector de la Convenció sobre els drets de l'infant: l'interès superior de l'infant; el dret a la vida, la supervivència i el desenvolupament; el dret a la participació, i el dret a la no-discriminació. En aquest sentit, cal:

»Impulsar recursos de qualitat i especialitzats i també mesures per garantir la promoció, la prevenció i l'atenció a la salut mental de l'infant i l'adolescència, posant un focus especial en els col·lectius que es troben en situació més vulnerable.

»Impulsar prestacions de suport a la criança i mesures fiscals que beneficiïn les famílies amb infants i adolescents, especialment les que es troben en una situació més vulnerable.

»Impulsar polítiques de reforç educatiu que garanteixin l'accés equitatiu i efectiu a una educació de qualitat per mitjà de beques i programes de suport, especialment per als nens i nenes en les primeres etapes educatives i en situació de vulnerabilitat, tot posant el focus en la segregació escolar, l'abandonament prematur dels estudis i l'educació no formal.

»Impulsar la protecció de la infància davant tota mena de violència, prioritzant mesures preventives i mecanismes per aconseguir entorns protectors basats en el bon tracte, amb prou recursos perquè tots els serveis adreçats a la infància garanteixin la protecció de nens, nenes i adolescents davant de situacions de negligència, maltractaments, abusos, assetjament o violència, incloent-hi l'entorn digital, amb un enfocament multidisciplinari i de responsabilitat compartida de tots els professionals: serveis socials, cossos i forces de seguretat, salut, educació, esports, lleure i temps lliure, etcètera.

»Reforçar els programes adreçats a promoure la inclusió dels nens, nenes i adolescents migrants i refugiats i dels joves que surten del sistema de protecció de la infància.

»Impulsar mesures que assegurin el dret dels infants a un medi ambient saludable, tal com disposa l'observació general 26 del Comitè dels Drets de l'Infant, recentment aprovada.

»Finalment, reconeixent les problemàtiques existents i els múltiples reptes que cal afrontar, és fonamental refermar el compromís per a desplegar accions i aconseguir resultats a favor de la infància i l'adolescència en un món amb reptes interrelacionats, enfortint la cooperació internacional per al desenvolupament i avançant en el compromís adquirit de destinar el 0,7 per cent del producte interior brut a l'ajuda oficial al desenvolupament l'any 2030, i estar especialment atents a les situacions

d'emergència, en què la resposta ràpida és fonamental per fer front a les vulneracions dels drets dels nens, nenes i adolescents, especialment quan està en joc llur dret a la vida i la supervivència.

»Palau del Parlament, 22 de novembre de 2023.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs passem ara al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral al Govern.

Pregunta al Govern sobre les residències per a gent gran

310-00626/13

I la primera pregunta seria al Govern a respondre oralment al Ple sobre les residències per a la gent gran. Formula la pregunta la senyora Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Conseller Campuzano, vostè ha decidit tancar la residència de gent gran pública de Reus i després de les mobilitzacions de familiars i treballadores, ara asseguruen que les places no es perdran. Això vol dir que ja tenen elaborat i pressupostat el projecte del nou edifici o de la remodelació de l'actual?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, el Govern no tancarà la residència. Mai ha dit que la tancaria. El Govern garanteix el servei a Reus. Està en diàleg amb l'Ajuntament de Reus; està en diàleg amb els representants dels treballadors; està en diàleg amb les famílies, i, per tant, generem tranquil·litat a les persones que hi treballen i a les persones que són ateses, com vostè sap perfectament, senyora Estrada.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Conseller Campuzano, la residència de gent gran de Reus es tanca. Es tanca, perquè vostès traslladen els avis i àvies a altres residències –una de totalment privada, per cert–, i ho fan en base a un suposat informe tècnic que diu que ha de ser així. La qüestió no quadra, perquè aquest informe és del 14 de novembre, però vostès portaven setmanes parlant amb les famílies, i no poden dir que és perquè es volien anticipar, perquè el tancament havia de ser imminent. Perquè si això és així, vol dir que han estat negligents, si havien de fer fora a la gent a correccuita, si havien de traslladar-la a correccuita.

A més a més, portaven mesos parlant amb el Govern local. A més a més, aquest informe no és un informe tècnic de l'estat de l'edifici. I ho diem perquè no és un informe que compti amb informació contrastada, basada en elements gràfics, mapes de punts conflictius. No conté pressupostos per a inversions o arranjaments. Indica, el seu mateix informe, que l'únic risc per a la seguretat de les persones és l'estat de la façana i la tanca del solar exterior, que són punts que no són estructurals i que, a més a més, es poden arreglar sense haver de reubicar els avis ni tancar l'edifici. I les deficiències que apunta no són ni noves ni sobrevingudes.

Per tant, vostès podrien haver fet les obres *in situ* sense haver de traslladar els avis i àvies, igual que van fer a la residència pública de La Mercè, que, per cert, les places encara estan buides.

Per tant, quan afirmen vostès que el trasllat que es fa dels avis a altres residències és una solució temporal i que, per tant, la residència no tancarà, nosaltres *no* els creiem, en cap cas. Vostès estan tancant la residència, per molt que ara digui el contrari. I tot apunta que l'objectiu veritablement és carregar-se les cent vint places públiques, perquè, si no, no s'entén que estiguin adoptant una decisió com aquesta sense una valoració objectiva i motivada de les alternatives, amb l'impacte que això té sobre la salut de persones que són molt vulnerables, com és la gent gran de la residència, l'impacte sobre la vida dels seus familiars i les treballadores i les llistes d'espera, que aquestes s'allargaran, lògicament, pel fet d'haver d'assumir les places que es perdran en aquesta residència en unes altres.

Vostès no estan revertint el fet que el noranta per cent de les residències a Catalunya siguin de gestió privada, sinó que estan fent tot el contrari, vostès estan treballant al servei dels lobbys, de les grans empreses o directament dels fons d'inversió que controlen aquestes residències.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Estrada, lamento molt la seva intervenció, perquè seria molt irresponsable que el Govern, amb un informe tècnic que diu que està en risc la seguretat de les persones i la salut de les persones, decidís no fer res. I vostè es pot imaginar que si decidim que aquest equipament cal tancar-lo per remodelar-lo i cal garantir que les persones continuen sent ateses en altres residències, ho fem perquè estem convençuts que aquest equipament no està en condicions de garantir la salut i la seguretat. Si passés alguna cosa, si alguna de les persones residents tingués un accident o si alguna persona de les residents tingués un problema de salut fruit de la situació que viu la residència, vostè de què m'acusaria? De negligència.

Miri, hi han informes des de 2004 –informes des de 2004– que plantegen la necessitat d'intervenir en aquesta residència. El primer govern que ha decidit entrar a fons en el problema de la residència de Reus ha estat aquest Govern, en diàleg amb l'ajuntament des de fa mesos per garantir les places públiques a Reus. Hi estem treballant, oferint l'oportunitat a les famílies a decidir que es quedin a Reus i, si algunes volen anar a Tarragona, que vagin a Tarragona; garantint els llocs de treball de totes les persones que hi són.

Per tant, escolti, no vulgui fer demagògia i no vulgui generar intranquil·litat a les famílies. Jo li demano que ens ajudi, que ens ajudi a donar seguretat i tranquil·litat, perquè sap que el compromís del Govern en el manteniment de les places a Reus és total. El departament ha estat a Reus, s'ha reunit amb l'ajuntament, s'ha reunit amb les famílies, s'ha reunit amb els treballadors. La gent ho està entenent. Alguns, com vostè, simplement volen utilitzar per raons partidistes, per raons electorals, per pura tàctica política aquest argument.

Com pot comprendre, el Govern no té cap mena d'interès en no garantir el servei públic de residència a la ciutat de Reus, al contrari, el Govern està creant més places públiques en l'àmbit residencial; el Govern està incrementant les ajudes econòmiques perquè les famílies puguin accedir a places residencials. El Govern està fent inversions públiques.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la sequera

310-00622/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la sequera. Formula la pregunta el senyor Salvador Vergés i Tejero, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Salvador Vergés i Tejero

Bon dia. Conseller, és innegable que la sequera que estem patint és molt greu, però també que els ciutadans no ens voten perquè ens n'anem lamentant, sinó perquè governem responsablement. I vostès s'han enfocat molt a la demanda, que tothom redueixi el consum, d'acord, però no pas prou en l'oferta, en les infraestructures. Als barcelonins els demanen que mirin de no passar dels noranta litres al dia, ja fins i tot per sota del que recomana l'OMS. Aviat als pagesos que acabin de tancar l'aixeta del tot. Però i les obres que ens han de fer menys dependents dels embassaments?

A Junts per Catalunya no hem fet partidisme amb la sequera, hem liderat i hem impulsat la llei vigent de mesures urgents, que té dos annexos: el primer, de les obres d'emergència del món local. Vostès no les estan tramitant com a obres urgents, sinó com a ajuts convencionals, i ho hem denunciat. I el segon annex, el de les grans infraestructures, que tampoc van al ritme que toca.

Li'n poso dos exemples. El primer, la dessaladora del Tordera. Entre vostès i el PSOE a Madrid l'han tingut paralitzada molts i molts mesos. Segon exemple: l'estació de tractament d'aigües potables del Besòs. Aquesta obra és la que ens ha de permetre tenir un volum d'aigua de boca important en el menor temps possible, només nou mesos. I l'abril passat el president Aragonès la va anunciar –25 milions d'euros– dient que portaria nou-cents litres per segon ara, a final d'any. Això sol ens garantiria el setze per cent del consum de l'aigua de l'àrea metropolitana de Barcelona i, de rebot, ens permetria alleugerir el Ter.

Som a final d'any i vostès no l'han ni tan sols autoritzat. La concessionària, pel seu compte, ha fet una ampliació per passar dels cent litres per segon als tres-cents, però lluny dels nou-cents que necessitem, que són els que marca la llei, l'annex de la llei. I encara que ara vostès s'afanyessin a autoritzar-la, tindríem l'aigua a finals de l'any que ve i no pas d'aquest, com s'hi havien compromès. I ja li avanço, conseller, que no ens valen obres alternatives que tenen terminis molt més llargs.

Per tot plegat, conseller, li demanem: vostès pensen complir la llei?

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Gràcies, presidenta. Diputat... Bon dia a tots i totes. Està bé, no m'acabo d'acostumar a aquest joc d'«em preguntaran sobre la sequera i no saps ben bé què et preguntaran». A veure, inversions: el nostre país –dic reiteradament aquests dies– ha fet bastantes coses bé, i una d'elles és la previsió des de la sequera del 2008, de què havíem de fer nosaltres per seguir tenint aigua. La meitat de l'aigua que es gasta avui a les conques internes ja no ve dels embassaments. Ve de les dessaladores, de l'aigua freàtica de pous i d'aigua regenerada. Per tant, hem fet coses bé. Però no només això, sinó que hem previst, 2027-2030, que ja no tindrem problemes d'aigua en les conques internes. Com? Amb el pla de gestió que hem aprovat, no aquest conseller, sinó que el pla de gestió estava fet i aprovat. Inversions: 2.400 milions d'euros, i vostè ho ha dit. Vostè ha anomenat una dessaladora; són dues. Aigua regenerada... Totes les inversions necessàries, 1.500 milions d'euros que finançarà l'ACA, d'aquests 2.400. I, posteriorment, tant el Grup del PSC en els pressupostos com en la llei que

vam aprovar aquí, es van aprovar tota una sèrie d'inversions d'urgència, entre elles la dessaladora de la Tordera, etcètera.

La dessaladora de la Tordera, el Govern central de Madrid l'ha posat com d'interès general i, per tant, l'han de fer ells. El que ha fet el Govern és donar-los el projecte, que està fet, amb la via aprovada, perquè es posin les piles i la facin. Van molt tard, ells, sis mesos tard? Sí, van molt tard. Nosaltres estem en contacte permanent amb ells perquè vagi més de pressa? Sí. De fet, divendres tinc reunió amb la ministra, perquè, és clar, fins ara estaven en funcions, a veure com ho hem de fer per anar més de pressa.

L'ETAP del Besòs. Escolti'm, no n'hi ha prou a posar en una llei que s'ha de fer aquesta inversió. S'ha de tenir el projecte fet, que no estava fet; s'han de tenir els terrenys a disposició, que no els teníem. Els terrenys a disposició es tenen des del mes d'octubre, per tant, abans era impossible començar les obres. De fet, l'obra l'ha de fer l'operadora. El Govern, l'ACA, el que ha de fer és posar-hi els diners, però l'obra l'ha de fer l'operadora, i estem en contacte permanent amb l'operadora per anar el més ràpid possible tots plegats. Però si només hi havia l'avantprojecte i no hi havia el projecte i no hi havia els terrenys a disposició, que ara ja hi són, que eren d'Adif, no es podia començar l'obra.

La presidenta

Gràcies, conseller. Per repreguntar, té la paraula senyor Salvadó Vergés i Tejero.

Salvadó Vergés i Tejero

Conseller, en lloc de respondre, m'ha dit amb altres paraules el mateix que li he dit jo a vostè. L'ETAP del Besòs..., el que ha de fer, en tot cas, és autoritzar-la i deixar de..., menys paraules i més fets.

I, conseller, com a Junts per Catalunya, li demanem formalment que convoqui una nova cimera de l'aigua davant de l'emergència per sequera que està patint el nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre la sensació d'impunitat davant les dades delinqüencials.

Pregunta el Govern sobre la sensació d'impunitat davant les dades delinqüencials

310-00623/13

Formula la pregunta a la senyora Jeannine Abella i Chica, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Conseller, fa dos setmanes que vam celebrar el Ple monogràfic de seguretat, Ple que des de Junts per Catalunya vam concloure amb la totalitat de les nostres propostes aprovades, propostes sensates, realistes, i que, un cop impulsades, ajudaran a millorar la seguretat del nostre país.

Defensem –i avui ho vull remarcar– que la seguretat no és només cosa de posar més mossos, i així ho vam dir diversos grups des del faristol, inclòs el seu. Cosa que estaria bé que també l'hi recordés al president Aragonès, ja que a la seva entrevista l'única menció que va fer sobre aquest tema va ser dir que teníem més mossos que mai. I sí, més mossos que mai, però més sensació d'inseguretat i inseguretat real que mai.

I fent una defensa acèrrima dels nostres cossos policials i de la seva professionalitat, sabem que si al darrere d'aquesta policia no hi ha una direcció i un projecte clar, que ha de liderar vostè, no avançarem. I avançar vol dir abordar la seguretat

i l'auge de la delinqüència des de diferents àmbits: educació, drets socials, territori, igualtat i feminismes, justícia, coordinació que també ha d'estar liderada pel seu departament.

I em centro en un aspecte concret: la multireincidència, que va molt lligada a la sensació d'impunitat que tenen els qui una i una altra vegada cometent delictes i veiem com entren per una porta de la comissaria o del jutjat i en surten per l'altra per tornar a delinquir.

Això provoca impotència per part de la societat en general i de les víctimes en concret. I la sensació de «tornem-hi, que no ha estat res» per als que cometent delictes una i una altra vegada.

Tenint clar el mandat del Parlament sobre les propostes de seguretat, que li recordo que cal donar-hi compliment, i sent conscient de la vessant jurídica i judicial, com pensen abordar el tema de la multireincidència com a Govern i altres aspectes com la sensació d'impunitat que fomenta la delinqüència?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputada. Voldria prèviament començar condemnant..., perquè s'ha produït un acte vandàlic per part d'uns covards contra la campanya del 25-N que està tirant endavant el Govern allà al Departament d'Interior, per dir-los a aquells covards encaputxats que han atemptat i han atacat contra aquesta campanya, que seguirà sent una prioritat, la lluita contra la violència masclista, per molt que els energúmens segueixin en la seva línia de sempre. (*Aplaudiments.*)

I la segona consideració és agrair-li, com sempre, el seu to propositiu, perquè ens sembla que és la manera d'avançar en l'àmbit de la seguretat. Jo, respecte a les qüestions vinculades a la sensació, és una percepció que és sempre molt subjectiva i va per moments. Intentant-la racionalitzar, també voldria dir que, quan una revista tan prestigiosa com el *The Economist* fa una anàlisi a seixanta ciutats del món sobre quines són les més segures i les menys segures, conclou que la quarta més segura és la ciutat de Barcelona, per exemple, d'Europa, i l'onzena del món.

O quan analitzem, per exemple, amb dades objectives quines són les dades de les ciutats europees, el nostre país està per sobre, en seguretat, de Bèlgica, Regne Unit i a l'entorn d'Alemanya. Això ens ha de tenir contents i relaxats? No, al contrari. Ens ha de ser un estímul per seguir treballant i per seguir avançant.

I una de les qüestions que és un problema, sens dubte, és el vinculat a la reincidència. Per això, tots els grups o molts dels grups d'aquest Parlament vam estimular, vam promoure que hi haguessin canvis legislatius en l'àmbit de la reincidència, que esperem que tinguin resultats positius en els propers mesos gràcies, sobretot, a l'acció policial.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, presidenta. Conseller, molt agraïda per la seva predisposició i bones intencions –les ha tingut sempre–, però li recordo que governar implica anar més enllà i prendre decisions, executar i liderar un projecte. I, de moment, això encara no ho hem vist. I l'hi repeteixo, com sempre, mà estesa i a disposar per tenir una Catalunya més segura, cosa que hem de fer entre tots plegats.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies. L'objectiu, efectivament, és que la seguretat té moltes derivades, hi estic d'acord. I, per tant, és educació, també són polítiques socials, també són polítiques d'habitatge. Ara, sempre dic el mateix, el conseller d'Interior no pot només parlar d'això, sinó que també ha de parlar d'aquesta dimensió més policial que, necessàriament, s'ha d'abordar. I, per tant, no vull fugir d'aquesta responsabilitat. I, sí, més mitjans, més proximitat, més col·laboració amb els ajuntaments, més prevenció, més presència, més intel·ligència al servei de la seguretat.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el futur de l'automòbil.

Pregunta al Govern sobre el futur de l'automòbil

310-00624/13

Formula la pregunta el senyor Ramon Tremosa Balsells, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta Erra. President Aragonès, membres del Govern, diputades i diputats. Consellera Garriga, diputat Jové, tenen tot el nostre suport una vegada més. *(Aplaudiments.)*

Fa vuit dies una vintena de diputats d'aquest Parlament vam visitar el port de Barcelona i hi vam veure una gran vitalitat, molts projectes d'inversió en marxa, però el seu president ens va confirmar també l'amenaça creixent dels ports del sud de la Mediterrània. Avui, el port de Tànger ja supera el port d'Algesires en tots els indicadors d'activitat. El Marroc està fent grans inversions portuàries i logístiques.

Avui, l'obra més urgent al port de Barcelona són els seus accessos ferroviaris, encara sense fer des de Madrid, tot i que ja fa vint anys que es va desviar el riu Llobregat. Sense aquests accessos, Catalunya perdrà moltes inversions industrials.

Avui, la Xina disputa a Europa el lideratge del cotxe elèctric. Avui, sense energia renovable a tocar de les fàbriques i sense transport ferroviari fins a la porta de les fàbriques, no captarem més inversions industrials.

Conseller Torrent, ens preocupa el futur de la indústria de l'automòbil a Catalunya. Aviat s'acaben els dos anys de subsidi d'atur de centenars de treballadors de Nissan. La producció s'havia de reprendre el gener de 2024 a l'antiga fàbrica, però ara hem sabut que no es reprendrà fins al 2025. El Consorci de la Zona Franca té la funció de supervisar i arbitrar l'aliança empresarial a la qual va atorgar la continuïtat de l'activitat automobilística post Nissan. D'una banda, hi ha una gran empresa logística global, d'altra banda, hi ha dues petites empreses industrials locals.

Conseller, estan supervisant si el Consorci de la Zona Franca se'n surt a l'hora de resoldre possibles diferències entre l'empresa multinacional i les dues pimes locals? Sovint aquestes aliances de reindustrialització fracassen per manca d'un arbitratge eficaç quan hi ha moltes disputes legals sobre interpretacions legals entre els dos socis. Si es perd l'activitat industrial de Nissan, Catalunya perdrà una part del seu ecosistema automobilístic.

Potser la primera reunió que ha de fer amb el ministre Hereu, conseller, és parlar d'aquesta qüestió. Què ens en pot dir?

Per cert, avui és la diada de Santa Cecília. Bon Dia Internacional de la Música.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent i Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Evidentment, també vull començar enviant la nostra solidaritat a la consellera Garriga i al diputat Jové i a tots els encausats injustament que hauran de passar pels tribunals properament. Tota la nostra solidaritat.

Conseller Tremosa... –diputat–, efectivament, segurament el futur de la indústria de la mobilitat és un dels debats més estratègics que s'està vivint a Europa en aquests moments, i té múltiples derivades, tant de caràcter fiscal com sobretot de caràcter, com vostè comentava, logístic, eh?, o d'infraestructures que millorin la competitivitat dels OEMs, dels fabricants de vehicles europeus respecte a aquesta competència a nivell internacional.

En aquest context, una de les qüestions que ens vam trobar sobre la taula quan vam entrar al Departament d'Empresa i Treball va ser el tancament de Nissan, que vostè coneix bé perquè es va produir a la seva època. I, per tant, vam haver d'assumir la reindustrialització de Nissan com un element clau des de molts punts de vista.

I quin era el nostre objectiu, aquí? El primer objectiu, òbviament, era garantir els llocs de treball; aquesta era la urgència. Evidentment, els extreballadors i treballadores de Nissan necessiten una alternativa eficient, una alternativa real a la seva ocupació.

El segon objectiu era la continuïtat industrial. Volíem que fos industrial, perquè volem reindustrialitzar Catalunya. I, per tant, una peça tan clau com aquesta volíem que contribuís a aquest objectiu més general.

I el tercer és que estigués vinculat al sector de l'automoció, al sector de la mobilitat, per dir-ho en termes més moderns, perquè necessitem fabricants que siguin tractors, necessitem fabricants que ajudin tot l'ecosistema d'empreses proveïdores ja existent al nostre país i que, de fet, és el segon més important a nivell europeu. Som el segon productor a escala europea.

Això ho hem aconseguit, amb un *layout* que contempla dues línies de fabricació, dues empreses, dos projectes en l'àmbit de la mobilitat: per una banda, Silence, per tant, motocicletes elèctriques, i, de l'altra, el *hub* de l'electromobilitat, que avança correctament. No és fàcil, no era fàcil aconseguir els tres elements. Ho hem aconseguit. No és senzill evolucionar en aquest sentit.

Vostè deia si nosaltres supervisem la feina del consorci. Si proposem supervisar, implicaria una actitud contemplativa. Nosaltres el que tenim és una actitud proactiva liderant aquest projecte de reindustrialització que serà clau per a l'automoció del nostre país en clau del segle XXI.

Hem de fer la transició. La transformació de l'àmbit de Zona Franca, de Nissan, és clau des d'aquest punt de vista. Hem aconseguit l'objectiu. Farem que es compleixi.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les inversions industrials

310-00630/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les inversions industrials. Formula la pregunta el senyor Engelbert Montalà i Pla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, presidenta. Conseller Torrent, durant molt de temps –massa temps– als passadissos del Palau de la Generalitat s'escoltava aquell dictat neoliberal de que la

millor política industrial és la que no existeix, que el rol del sector públic no era liderar, sinó, en tot cas, donar suport puntual mitjançant rebaixes fiscals que repercutien només en uns pocs.

A Esquerra sempre hem sabut que el sector públic té un rol essencial, sobretot en el lideratge, en catalitzar la innovació, en mobilitzar recursos públics per fer front als grans reptes econòmics que tenim com a país. Mentre fa uns anys enrere el discurs econòmic només parlava d'austeritat mal entesa, la gent d'Esquerra ja apuntàvem la necessitat d'un estat emprenedor i estratègic. Les institucions europees, finalment, van entendre que per fer front a l'emergència climàtica necessitaven posar recursos públics per marcar el camí del sector privat en digitalització i en sostenibilitat; que el camí no és la rebaixa d'estàndards mediambientals i laborals, sinó acompanyar el teixit econòmic per garantir que es compleixen aquests estàndards.

I no hi ha exemple més clar del que ha de ser un estat emprenedor que l'actuació de la conselleria d'Empresa durant aquesta legislatura, proactiva a l'hora de captar inversions, a l'hora de concertar i desplegar una política industrial de país, mitjançant sobretot el pacte nacional per la indústria, i també a l'hora de defensar el consumidor i garantir, en definitiva, els drets laborals.

El departament obre la porta a 45,7 milions d'euros d'inversió, cosa que suposa la major convocatòria d'ajuts industrials de la Generalitat; ajuts per acompanyar pimes, empreses arrelades al territori, i per fer allò que necessiten fer però que potser no poden fer per falta de recursos propis. Només a la vegueria de Lleida, el meu territori, hi destinarà 3,8 milions d'euros, que actuaran com a catalitzador per mobilitzar una inversió completa del portant de 19 milions d'euros. És a dir, es multiplica per cinc la posada en marxa de recursos públics. Una inversió històrica sobre la qual, conseller, voldríem que ens expliqués en detall el seu funcionament i l'impacte que es preveu sobre el teixit econòmic i el mercat de treball d'aquest país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies de nou, presidenta. Gràcies, diputat. Efectivament, un dels objectius estratègics compartits de tot el Govern és la reindustrialització de Catalunya, la reindustrialització del país, i és una absoluta prioritat per part del Departament d'Empresa i Treball, com bé sap vostè i com sap el conjunt del Parlament.

De fet, d'aquí se'n deriva el pacte nacional per la indústria, que és la síntesi, que és l'exemplificació de que hi ha política industrial al país, que, efectivament, després de moltes dècades, tenim una política industrial del país, no només impulsada o liderada pel Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó consensuada amb gairebé tots els grups parlamentaris presents en aquesta cambra.

Fruit del pacte nacional per la indústria, se'n determinen dos objectius, eh? Se'n determinen molts, però crec que són molt importants aquests dos. D'una banda, acompanyar en la recerca de la competitivitat de les empreses en un moment de transformació digital i sostenible, i, de l'altra, ajudar al seu creixement pel que fa a la mida. Som un país de pimes, però també volem més musculatura per poder competir internacionalment.

Fruit d'això, vam instaurar, vam posar a disposició aquesta línia d'ajuts a inversió industrial, que, com molt bé ha dit, primer estava dotada amb 10 milions d'euros i, tenint en compte l'allau de sol·licituds que hem tingut –excel·lent notícia–, hem hagut d'ampliar la dotació fins a gairebé 46 milions d'euros, cosa que fa que, efectivament, sigui la línia d'ajuts a inversió industrial més potent que s'ha fet mai en la història de la Generalitat de Catalunya, que aniran directament a 205 empreses, la major part de les quals pimes, que paguem a fons perdut el vint per cent de les inversions –per tant, compartim el risc–; a més a més, amb una bestreta del cent per cent –també

un fet destacable en la línia de la simplificació administrativa–, i, sobretot –i amb això acabaré–, que ens ajuda, aquesta inversió, a fer més competitives les empreses, però a apuntalar per conservar més de dinou mil llocs de treball, concretament 19.300 llocs de treball. El requisit era el manteniment dels llocs de treball. Però, a més a més, no només ens hem quedat aquí, sinó que hem incrementat en un 7,38 per cent els llocs de treball que es crearan, és a dir, al voltant d'uns 1.420 llocs de treball nous industrials.

Per tant, política industrial, reindustrialització del país. Tenim un horitzó clau i tenim les eines. I quan tenim tot això el que cal és sumar esforços en aquest objectiu, que, hi insisteixo, és compartit per la major part de la cambra, de que Catalunya tingui encara més pes industrial.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el pla de prevenció de les diverses formes de violència masclista.

Pregunta al Govern sobre el pla de prevenció de les diverses formes de violència masclista

310-00631/13

Formula la pregunta la senyora Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Consellera Verge, som en plena setmana del Vint-i-cinc de Novembre, i encara avui les especialistes apunten que un dels principals problemes de les violències masclistes és que no sabem identificar-les. Moltes de les dones que les reben triguen a ser-ne conscients, i per això, quan parlem de violències masclistes, utilitzem aquella metàfora de l'iceberg, on dalt de tot es visibilitzen els catorze feminicidis d'enguany a mans de les seves parelles o exparelles, però darrere d'aquestes xifres mortals, que ja de per si ens haurien de fer reaccionar com a societat, hi ha tota una realitat de violències que s'expressen de moltes maneres i que, malauradament, encara ara, per més que haguem avançat, que ho hem fet, resulten invisibles tant per homes com per dones.

En aquest context, mentre des dels feminismes i també des de les institucions com aquest Parlament –també aquest divendres, amb el Parlament de les Dones– o el Govern lluitem per visibilitzar i prevenir aquestes violències, els discursos negacionistes de la ultradreta juguen a embolicar, a ridiculitzar, a negar que hi ha un sistema i una estructura patriarcal que sustenta aquestes violències. I això no és innocu, sinó que suposa nous entrebancs en la detecció i l'abordatge.

Perquè, per molt que alguns s'entestin a minimitzar-ho, les humiliacions en públic i en privat són violència; el xantatge emocional i el menyspreu són violència; que, quan et divorcies, ell no et passi la pensió és violència; que et controlï el mòbil, el WhatsApp, Instagram, TikTok és violència; que et digui com i com no has d'anar vestida és violència. Perquè no podem entendre com es pot arribar a la violència física si abans no entenem i no abordem tot el que passa, perquè totes les expertes també ens indiquen que la violència va pujant els esglaons.

I ens consta que el seu departament, més enllà de continuar atenent totes les dones supervivents d'aquestes violències, que és i ha de continuar sent una prioritat –de fet, s'han multiplicat per tres els recursos que s'hi destinen–, ara presenta un pla nacional de prevenció de violències masclistes, una estratègia per fer que tot el país avanci al mateix pas en aquesta lluita que ha de ser de totes i de tots.

Consellera, ens podria donar més detalls d'aquest pla nacional per l'abordatge de les violències masclistes?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Molt bon dia a tothom. Doncs sí, efectivament, calia fer un pas més, calia anar més enllà, un pas clau. Seguirem reforçant tots els serveis d'atenció i recuperació de les dones en situació de violència masclista, perquè cal reparar tots els àmbits danyats per la violència. Estem al seu costat, però necessitem atacar les arrels, les causes socials i culturals d'aquesta violència masclista per poder erradicar-les.

I això vol dir prevenció, prevenció i prevenció. I aquest pla nacional de prevenció que presentem –el primer– conté més de dues-centes accions, amb una inversió de 43 milions d'euros. Hi estem implicats el conjunt de departaments del Govern. I partim d'una diagnosi compartida amb les entitats feministes, també amb les professionals de la xarxa especialitzada, per poder copsar tota la complexitat, tota la diversitat també del territori, i comptar amb tota l'expertesa.

És un pla sense precedents, perquè volem actuar en tots els àmbits, davant totes les formes de violència masclista, i fer-ho amb un focus central en la prevenció comunitària. D'aquí la creació d'aquesta xarxa lila de país, en la que integrarem, doncs, comerços, mercats, transports, espais culturals, esportius, veïnals. Això inclou impulsar punts liles arreu del país; inclou que hi hagi botons liles al transport públic; inclou que s'estenguin les parades a demanda en els autobusos; inclou ampliar i reforçar moltíssim la xarxa de referents de prevenció arreu del país, tant en l'àmbit de l'esport, els serveis socials, centres cívics. Inclou també un empoderament a l'alumnat, als centres educatius, i el treball amb les famílies en la prevenció de les violències.

I tot això té una rellevància molt clara. Partíem d'una situació en què les iniciatives de prevenció, les socials o les institucionals, eren fragmentades, inconnexes, puntuals, sense pressupost. Això s'havia de revertir. Necessitàvem ordenar les accions per anar tothom a l'una, tot el país a l'una. Necessitàvem també impulsar noves accions per arribar a tots els col·lectius, a tots els àmbits, arreu del país. I d'aquí també la rellevància de fixar uns estàndards de qualitat. Perquè no val tot en la prevenció. Necessitem maximitzar l'impacte dels recursos que s'hi destinen, i necessitem que sigui una prevenció veritablement transformadora.

Per tant, prevenció, prevenció, prevenció, perquè l'objectiu final ha de ser unes vides lliures de violències. I reiterar també la condemna que feia el conseller Elena davant aquest vandalisme de les pintades. És més violència contra les dones. És negacionisme de les violències masclistes. I aquí a la cambra en tenim present en alguns grups.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el programa Cultura Jove

310-00632/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el programa Cultura Jove. Formula la pregunta el senyor Pau Morales i Romero, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Pau Morales i Romero

Bon dia. Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Consellera Garriga, primer de tot, tot el suport, també al company Jové, també al company Salvadó, da-

vant l'anunci de la data del judici al referèndum i davant la reacció dels aparells d'estat als avenços de la lluita antirepressiva. (*Aplaudiments.*)

Com a diputat del Jovent Republicà avui torno a sentir-me orgullós d'aquest Govern: una altra proposta programàtica que esdevé realitat en benefici de les persones joves d'aquest país i de la cultura. És amb alegria, doncs, que veiem feta l'ampliació del programa Escena 25 fins als trenta anys amb la creació del programa Cultura Jove, una iniciativa que reflecteix el compromís profund del Govern amb l'accés a la cultura i el suport als joves talents de la nostra societat. Un compromís amb la cultura viva i en constant evolució, que és clau. I és clau també seguir donant accés als joves al teatre, al cinema, als concerts, a la dansa, al circ i a molt més. Representa un triomf pel nostre país i per tots aquells que creuen que la cultura és un pilar fonamental per la construcció d'una comunitat plena.

La cultura del nostre país ha de ser un dret accessible a tothom, perquè és un dret, però també perquè és un pilar fonamental de la construcció nacional. Aquesta ampliació del programa Escena 25 materialitza compromisos adquirits. És una reivindicació juvenil de fa molts anys. És també un compromís electoral i un compromís d'investidura d'aquest Govern. I és també un acord del Ple monogràfic de joventut que vam fer ara farà tot just un any i mig. En moments de descrèdit de la política és important concretar amb fets. I aquest n'és un més, que a Catalunya tenim un Govern que dona resposta, que resol i que compleix. Avui celebrem aquest avenç cap a una societat més culta, més inclusiva i més compromesa amb el creixement de les seves persones més joves. Continuarem treballant amb vostè, consellera, i amb el conjunt del Govern, per assegurar que les persones joves siguin plenament el present i el futur d'aquest país, en plenes condicions, amb els mateixos drets i amb una vida més digna.

És per això que li volem demanar que ens expliqui detalladament en què consisteix aquest nou programa Cultura Jove, però sobretot, com els joves...

La presidenta

Gràcies...

Pau Morales i Romero

...el poden utilitzar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga Ibáñez, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat Morales, i moltes gràcies, diputat Tremosa, pel suport. La veritat és que jo crec que parlo en nom de tots els companys quan diem que ens sentim molt acompanyats. Malauradament, després de sis anys, no és cap sorpresa, i tal com deia ahir el diputat i amic Josep Maria Jové, res no és casual. (*Aplaudiments.*) I nosaltres seguim, per això, amb les conviccions intactes.

Anirem una mica més ràpid... Un dels quatre eixos del Departament de Cultura és l'accés a la cultura. I ens importa moltíssim i per nosaltres és essencial l'accés a la cultura de la gent jove. Per tant, l'eina que teníem en el departament fins ara era Escena 25. El que vam voler fer és revisar-la i actualitzar-la. I amb això estem, i vam poder presentar el divendres passat Cultura Jove. Explico els canvis més importants d'aquest nou programa: en canviem el nom, «Cultura Jove», és un nom fàcil, directe, senzill, que realment ho diu tot, i així tothom sap on som. I el que volem és que els joves sàpiguen que tenim un programa dedicat exclusivament a ells per tal d'ajudar-los a gaudir de la cultura, que és el que volem. N'ampliem la franja d'edat, ara arribàvem als vint-i-cinc, ara arribarem als trenta. Això vol dir que passem dels

643.000 joves a 1.089.000 joves. Arribem gairebé a 500.000 joves més. I és evident, ens ho van demanar al monogràfic, ens ho van demanar al debat de política general i així ho fem.

Hi haurà moltes més propostes. Si volíem més programació, que arribés a més sectors i a més àmbits, no podíem fer que la càrrega fos només del promotor. Per tant, per primera vegada el Departament de Cultura entra en el copagament de tota aquesta programació dedicada als joves. Seguirem tenint els promotors privats que teníem, els promotors privats que ho feien fins ara, però ampliem als equipaments nacionals, als equipaments de tot el territori, a les sales de proximitat, i també a grans festivals: Canet Rock, Sónar, Cruïlla, Embassa't. Per tant, a tot arreu. El preu: un preu de cinc a vint euros. Els de vint euros són espectacles que fins ara en costen més de quaranta-cinc; per tant, molt més assequibles. I estarà obert tot l'any. I per nosaltres això és molt important: tot l'any, 365 dies.

Nosaltres, per això, doncs, ara convidem a tots els joves de divuit a trenta anys a inscriure-s'hi i a registrar-s'hi. Espero que vostè ja ho estigui. *(L'oradorariu.)*

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el finançament de les organitzacions feministes.

Pregunta al Govern sobre el finançament de les organitzacions feministes

310-00621/13

Formula la pregunta a la senyora Susana Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Presidenta... Consellera, bon dia. Estic segura que coincidirà amb mi que gran part dels avenços que s'han aconseguit a Catalunya en el feminisme i en el combat de les violències masclistes és gràcies al moviment i a les organitzacions feministes.

Un moviment conformat per desenes, per centenars d'organitzacions, moltes d'elles molt petites, que cada dia posen el cos i l'ànima en el combat de les violències masclistes, justament. Entitats que pateixen una gran precarietat i incertesa, que no tenen garantida la seva sostenibilitat perquè no han tingut prou suport de les administracions públiques. Hem hagut de veure com algunes han tancat, com Tamaia, referents en la seva feina. Però és que després de tres anys a la seva conselleria, el clam és bastant unànime. Tampoc la seva conselleria els hi ha donat el suport que demanen. Estan molt insatisfetes de tots els pals burocràtics que se'ls ha posat i que estan posant en risc la seva sostenibilitat.

Consellera, vostè ho creu, que la valoració de les organitzacions feministes a Catalunya és positiva, de la seva conselleria? Creu que han tingut tot el suport que necessiten? Creu que els han trobat quan més falta els hi han fet?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, presidenta. Compartim que no es poden entendre les polítiques feministes, LGTBI o antiracistes d'aquest país sense la feina que fan les entitats, sense els seus projectes transformadors, que sovint arriben allà on no arribem les administracions públiques. Som conscients, per tant, de la responsabilitat que tenim des del Govern d'acompanyar aquests projectes transformadors i la sostenibilitat de les entitats. I, de fet, en som tan conscients que dediquem el deu per cent del pressupost inicial del departament a finançar aquests projectes.

I hi ha hagut un increment molt important respecte al període 19-20, on s'hi destinaven 16,5 milions d'euros i en el període 23-24 s'hi destinen 26,9 milions d'euros.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Consellera, jo sé que sap, perquè l'hi han fet arribar, que la gestió de la convocatòria de subvencions d'aquest 2023 ha estat un absolut fracàs. Va sortir amb mesos de retard, a ple..., mig de juliol, fent que moltes persones haguessin d'alterar les seves vacances per poder-se posar a omplir formularis en plenes vacances. No sé si això és cura i conciliacions per a vostè.

No només això. Va haver-hi nombrosos problemes a l'hora d'omplir els formularis. Poc i insuficient acompanyament tècnic per part de la conselleria. Van canviar formularis una setmana abans de que es tanqués el termini. Han fet peticions absurdes com demanar auditories a projectes de més de 10.000 euros, i que, a més a més, aquestes auditories s'imputin a les despeses indirectes que vostè sap i tothom sap que són les que ajuden a la sostenibilitat de les entitats. Però és que a aquestes alçades, a finals de novembre encara no l'han resolt, fent que moltes de les activitats previstes i moltes de les actuacions d'aquestes entitats no es puguin fer i estigui en risc la seva sostenibilitat.

Consellera, de res serveix una conselleria d'Igualtat i Feminismes si està d'esquena a aquestes entitats i aquestes persones que al carrer treballen per la lluita feminista, si el que fa és posar-los pals a les rodes, posar una burocràcia ineficient i ineficàç i impedir la seva sostenibilitat.

Crec que, consellera, haurien de fer una reflexió de si en lloc d'enfortir el moviment feminista, el que estan fent és posar-lo en risc. Crec que és compartit per aquestes organitzacions que és una decepció el que ha fet la seva conselleria.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Abans d'acabar el mes de novembre publicarem la resolució provisional d'aquesta segona convocatòria de subvencions del departament. Una convocatòria que partia amb canvis importants, que recollia reivindicacions històriques de les entitats. Per exemple, és la primera convocatòria que té caràcter biennal; per tant, assegura millor la sostenibilitat de les entitats.

Ha fusionat les diferents convocatòries que hi havia fins ara –quatre–, la COSPE, IRPF, la de l'ICD, la de drets humans. Per tant, facilita també que no hi hagi tants moments l'any on s'han de fer tràmits. Ha millorat la transparència prèvia de les puntuacions i els criteris de valoració dels projectes i també permet presentar diferents despeses d'un mateix projecte en diferents línies de la mateixa convocatòria.

Dit això, la implementació de canvis ha comportat algunes dificultats, algunes complexitats, especialment, com assenyalaven, els formularis, també en certificats. En som conscients i hem acompanyat les entitats en la fase de presentació d'esmenes; també ho farem ara amb el recurs d'alçada per poder garantir al màxim l'accés a aquestes subvencions, però simultàniament hem engegat ja tot un procés de revisió de les bases per al període 24-25.

Tant el Consell Nacional de les Dones de Catalunya, el Consell Nacional LGTBI, com la Taula del Tercer Sector són conscients d'aquest calendari de treball, que té uns objectius de partida ja claríssims: simplificar el formulari de presentació de sol·licituds, acompanyar també i fer formació, si cal, per a les entitats més petites, no professionalitzades, en la presentació de projectes; publicar les noves bases i la convocatòria durant el segon trimestre de l'any, per tant, permetrà presentar els projectes abans d'anar de vacances –diguéssim–; resoldre la convocatòria abans d'acabar

el 24 i poder, així, les entitats, fer una previsió dels diners amb els que compten el 2025; i durant el primer trimestre del 2025, fer ja el pagament de la primera anualitat i, per tant, també comptar amb molt més marge.

Com dic, en som conscients. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ja hi ha hagut canvis molt importants que eren reivindicacions històriques en aquesta convocatòria...

La presidenta

Gràcies...

La consellera d'Igualtat i Feminismes

...i tenim la voluntat de seguir millorant.

La presidenta

Consellera...

Pregunta al Govern sobre la política d'infraestructures

310-00625/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la política d'infraestructures. Formula la pregunta la senyora Marina Bravo Sobrino, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Marina Bravo Sobrino

«Un acuerdo histórico, una oportunidad de oro». Señora Capella, estas son palabras tuyas o de tus compañeros cuando dieron a conocer el último acuerdo del traspaso de *rodalies* a la Generalitat. Celebraron como un gol la nueva cesión del Partido Socialista. Sin embargo, el pasado Pleno, usted, que momentáneamente no podía culpar de todo al Estado, fue mucho más prudente y dijo que todos los retrasos en *rodalies* no se resuelven el día después de que la Generalitat asuma la competencia.

Señora Capella, ¿se están poniendo la venda antes que la herida?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Gràcies, presidenta. Bon dia, conselleres, consellers, president de la Generalitat, diputades, diputats... Jo no em poso cap bena abans de la ferida. Soc una dona responsable i treballo amb rigor. Per tant, si vostè em pregunta si estic dient que no funcionaran el primer dia que ens fem càrrec nosaltres de *rodalies*, bé, és ser responsable, perquè no haurem assumit encara totes les funcions.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

No, si ya les conocemos. La realidad es que, desde que anunciaron el traspaso, lo único que hemos tenido es frustración de los trabajadores de Renfe y Adif, que ven que se estrecha su horizonte; una huelga de cinco días ya convocada que nos va a afectar a todos, y nada que haga pensar que *rodalies* vaya a funcionar mejor que antes.

Ustedes llevan años aprovechándose del malestar de miles de catalanes con los retrasos para culpar a España de todo y decir que esto lo podían arreglar ustedes en un momento con su varita mágica, cuando la realidad es que hace una década que tienen competencias para mejorar el servicio que ni han sabido ni han querido utili-

zar y que lo que han firmado ahora, con absoluta falta de rigor, no saben ni lo qué es ni qué hacer con ello.

Bueno, sí saben algo qué hacer: van a nombrar un nuevo presidente y a designar unos cuantos nuevos carguitos con sus sueldos correspondientes. Por lo demás, muchos ya sabemos lo que nos espera: el Govern se va a seguir quejando mucho, más si cabe todavía, y culpando de todo al Estado; mientras se va a despilfarrar dinero en duplicidades, Cataluña va a estar un poco más aislada y el servicio de *rodalies* va a seguir igual.

¿Y por qué lo sabemos? Porque a ustedes les importa mucho más su batalla política y sus carguitos que el funcionamiento de *rodalies*. Si no, ¿por qué teniendo competencias durante todo este tiempo para mejorar y ampliar los horarios, nunca lo han hecho? ¿O por qué si ese Pleno específico sobre *rodalies* era tan urgente antes de la investidura de Sánchez ahora de repente ha dejado de serlo?

Miren, si quieren hacer algo útil, reconozcan su falta de rigor, dejen de mentir para generar sensación de agravio y convoquen ese Pleno específico que a quienes nos preocupamos de verdad por los problemas de *rodalies* sí que nos interesa.

Mientras tanto, podrán presumir de haber conseguido más carguitos y más división, pero, desde luego, *no* de haber conseguido una sola mejora en la vida de los catalanes.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Miri, diputada senyora Bravo, és que no sé per on començar, perquè, clar, vostè m'ha fotut un aiguabarreig que per començar costa. Però, en tot cas, per què pensem que ho farem millor? Home, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, un exemple molt clar: bona gestió, eficàcia, eficiència... Avantposar-se als temps i entendre que el repte de l'emergència climàtica s'ha de resoldre també, per exemple, canviant les vies i evitant doncs que les altes temperatures facin malbé les vies per on passen els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Dos: l'acord de traspassos de rodalies és per donar un bon servei als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, perquè ens ho mereixem.

Vostè em feia una pregunta amb relació als horaris, etc. Sap què passa? Que nosaltres, malgrat puguem encara ara decidir sobre els horaris, sap sobre el que no podem decidir? Sobre els sòls: qui té prioritat, quin tren passa o és prioritari per passar per determinades vies.

Doncs en l'acord que en aquests moments..., sí, en l'acord de traspassos de rodalies, la prioritat en aquelles línies que hi passa rodalies són els trens de passatgers, prioritaris. Veu? La resposta a la seva pregunta.

I, miri, és un bon acord, és un acord històric, perquè preveu moltes coses. Miri, el traspàs integral de rodalies, que vol dir totes les vies, totes les vies per les que passa rodalies, i discutir sobre d'altres vies sobre les que no hi passa rodalies. Per primera vegada el Govern de l'Estat diu que això és possible.

Dos: preveu la inversió, preveu la inversió amb anticipació, participar del pla d'acció, participar en el comandament de la nau.

Vostè abans alludia als treballadors de Renfe. Efectivament, garantir els drets laborals dels treballadors de Renfe. Sí, senyora, garantir-los els seus drets laborals.

I, miri, i una cosa bàsica i essencial: prestar un bon servei a la ciutadania, trens puntuals. Perquè, com hem dit moltíssimes vegades, quan parlem de rodalies, parlem de la vida de les persones a diari, de les hores que perden esperant un tren que s'ha espatllat, de la incertesa, la comunicació, la transparència (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), explicar al ciutadà què passa en aquell servei públic que espera...

La presidenta

Gràcies, consellera...

La consellera de Territori

...que li doni un bon servei públic.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la insistència a erradicar el bilingüisme.

Pregunta al Govern sobre la insistència a erradicar el bilingüisme

310-00620/13

Formula la pregunta el senyor Manuel Jesús Acosta Elías, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Manuel Jesús Acosta Elías

Buenos días. ¿Me podría decir hasta cuando está usted empeñada en erradicar nuestro bilingüismo?

Gracias.

Presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació (Anna Simó i Castelló)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputat.

Aquesta pregunta no me l'ha de fer a mi; aquesta pregunta se l'haurien de fer vostès, perquè vostès estan entossudits a eliminar el català de les aules, de la cultura i de la societat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

El catalán y el castellano son las dos lenguas mayoritarias, oficiales y propias de Cataluña. El cincuenta y cinco por ciento de los catalanes tiene el castellano como lengua materna. Señora *consellera*, yo nunca le he escuchado a usted hablar en castellano en este Parlament. Cuando yo, con frecuencia, utilizo el catalán y el castellano. Obras son amores, que no buenas razones.

Le recuerdo que el castellano también es vehículo de la cultura catalana desde el siglo xv. La lengua en que escribieron Boscán, Ballot, Capmany o Balmes no es ajena, si no también constitutiva de nuestra tradición cultural. Usted niega la persecución al castellano –y encima nos lo reprocha a nosotros, en sentido contrario– que la Generalitat ejecuta, pero los hechos lo confirman. Le voy a poner unos cuantos ejemplos.

La inmersión lingüística en la escuela catalana, eufemismo para ocultar la imposición del monolingüismo en catalán, no se aplica en ninguna parte del mundo, pues la primera educación la han de recibir los niños en su lengua materna. Esto es lógico. El estudio de la Asamblea per a una Escola Bilingüe sobre los proyectos lingüísticos de los centros educativos públicos demuestra que el 98,5 por ciento de los centros públicos catalanes veta el uso del castellano en todos los ámbitos: aulas, pasillos, patio, comedor, comunicaciones, familias, extraescolares. (*Remor de fons.*) Los alumnos castellanohablantes tienen una tasa de abandono escolar superior al de los catalanohablantes, el 12,5 por ciento más.

Mediante subvenciones a organismos públicos y privados, la Generalitat asfixia y persigue al castellano. Le voy a poner algunos ejemplos más: muchas lingüísticas a autónomos y a pymes, a empresas que rotulan en castellano, más de 2 millones de euros en los últimos años. Trescientos millones de euros anuales a TV3 por emitir solo en catalán. Plataforma per la Llengua recibe desde 2016 más de 3 millones de euros en campañas tan deleznable como «La Universitat en català», donde en su vídeo promocional aparece un profesor bebiendo alcohol y eructando a sus alumnos, comparando estos malos hábitos con impartir clases en castellano. O l'Estudi sociolingüístic als patis de les escoles.

Bien..., a bon entenedor, poques paraules.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputat, el model i el discurs que vostès defensen és un perill per a la convivència en aquest país, perquè va en contra dels drets culturals, lingüístics i socials. Vostès proposen un model altament sectari, sectoritzat, basat en la segregació i que condemna l'alumnat al monolingüisme. Això sí, disfressat d'una lliure elecció tendenciosa. Allà on vostès governen, així ho estem veient.

Jo, aquestes mesures que vostès apliquen al País Valencià i a les Illes Balears, jo diria, jo hi veig un cert biaix ideològic, no sé vostè. En tot cas, el que també hi veig és un clar atac a la igualtat d'oportunitats i a la mobilitat social. I permeti'm que li digui que hi veig també un biaix classista –i doblo l'aposta– i xenòfob. Perquè va en contra de les classes més vulnerables d'aquests països. I ho fa des de dalt de tot d'una comunitat lingüística dominant, absolutament dominant, d'una llengua rica, estesa arreu del món com és la llengua espanyola, com és el castellà. I ho fa amb un discurs altament victimista i falsari, que és com és el seu discurs.

I en tot cas, deixi'm dir-li que a Catalunya no hi ha cap infant catalanoparlant que sigui monolingüe, ni un. Sí que hi ha infants que ho són perquè tenen el castellà com a llengua familiar o perquè són persones nouvingudes. I el sistema lingüístic de l'escola catalana el que fa és precisament garantir, no el bilingüisme d'aquests infants, sinó que treballem per garantir que coneguin almenys tres llengües, quatre a l'Aran. Almenys tres llengües, quatre a l'Aran, i a l'Aran, potser cinc i tot. Amb un sistema que no els exclou, que els inclou, perquè és l'edat millor per fer-ho. Tot l'alumnat té dret a aprendre català, sigui quina sigui la llengua d'origen. Perquè volem un país, com deia, que garanteixi la igualtat d'oportunitats per a tothom amb el català pal de paller.

Una llengua per compartir, que ajudi a construir una societat democràtica, una societat inclusiva, una societat cohesionada, una societat feminista també. I sé que tot això el molesta molt, sé que això l'enerva molt, l'enerva moltíssim, però sàpiga que continuarem també treballant per fer-ho possible, encara que intentin illegalitzar el projecte que jo represento, al qual jo represento. Perquè vostès tot ho fan igual: la política del tot s'hi val. I no, senyor diputat, tot no s'hi val.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de la sequera.

Pregunta al Govern sobre la situació de la sequera

310-00627/13

Formula la pregunta la senyora Sílvia Paneque Sureda, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Sílvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Miri, fa pràcticament dos anys que el nostre Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar va presentar el document per un Pacte Nacional de l'Aigua on, en definitiva, presentàvem aquelles infraestructures, a criteri nostre, necessàries per desvincular el cicle de l'aigua de la pluviometria a Catalunya. Des de llavors, en aquests dos anys, compareixences, preguntes orals al Ple, interpellacions, mocions, 700 milions d'euros al pressupost i una llei de mesures urgents i extraordinàries per fer front a la sequera.

La resposta del Govern ha estat sempre la mateixa: tenim els deures fets i estem aplicant el decret de la sequera. Vostès ens diuen: «Si no haguéssim aplicat aquest decret, ara estaríem molt pitjor i les reserves no haurien superat l'estiu». I jo els deia i els dic avui: aquest enfocament no és suficient. Aquest enfocament, conseller, no és adequat. La pregunta adequada és: com estaríem ara si el Govern hagués començat a actuar fa dos anys i mig? Com estaríem si el Govern hagués començat a executar fa dos anys i mig? Com estaríem, conseller, si la primavera del 2021 vostès, en lloc d'esperar les pluges, haguessin començat a fer actuacions urgents com l'aigua regenerada del Besòs, que podria cobrir un terç de la demanda de l'àrea metropolitana de Barcelona. És aquesta la pregunta. És aquest el camí adequat. Com estaríem dos anys i mig després si el Govern hagués governat?

Perquè a resposta d'una pregunta del diputat Ramon Espadaler vàrem saber fa pocs dies que el Govern tenia sobre la taula ja fa dos anys i mig advertències sobre el possible abast d'aquesta sequera. De fet, hi ha un informe de l'ACA del 2019, fa quatre anys. Però arribats al dia d'avui, amb 6 milions de catalans i catalanes afectats i més de la meitat del territori català afectat, només queda un camí i una pregunta, conseller, perquè la urgència no és ara, la urgència va començar fa dos anys i mig. I la pregunta que pertoca avui és: quins escenaris tenen previstos per garantir els abastaments a Catalunya els propers mesos?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. De fet, jo crec que fa més de dos anys i escaig que estem treballant en la sequera. De fet, el 21, a principis del 21, ja comencem a activar les mesures del pla especial de sequera. De fet, entre l'ACA i el departament portem pràcticament 450 milions per gestionar la sequera. Per tant, sí, estem fent totes les feines, totes les obres que calen. I és veritat que cal fer-ne moltes més i molt de pressa; algunes també les ha de fer el ministeri.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Silvia Paneque Sureda.

Sílvia Paneque Sureda

Sí, conseller. En diuen «previsible» i efectivament, vostè sempre veu la responsabilitat en els altres, però en aquests pocs segons, conseller, les obres del Besòs, si haguessin començat fa dos anys i mig, en aquests moments pràcticament podrien estar acabades. Donin solucions més enllà de les restriccions. Portem mesos i mesos dient que la solució és actuar i vostès esperant, com si fossin pràcticament un govern en funcions. Res de nou, però no deixin passar més temps sense actuar. No podem esperar que l'aigua caigui del cel. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Si vostès estan disposats a fer un gir de cent vuitanta graus...

La presidenta

Gràcies, diputada...

Silvia Paneque Sureda

...aquí tindrà aquest grup parlamentari.

La presidenta

Per respondre té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

De fet, el gir de cent vuitanta graus crec que no l'hauríem de fer perquè ens vam posar d'acord en totes les inversions que s'han de fer. Ara hauríem de tornar endarrere? (*Alguns aplaudiments.*) Jo crec que no aniríem bé. De fet, estem d'acord en totes les inversions que s'han de fer, però també estem d'acord que per poder fer les inversions calen tots els processos administratius que toquen. Encara que estiguem en emergència i el seu Govern ens porti al Constitucional per voler fer les coses en emergència. Per tant, es contradiu una mica, eh? És a dir, aquí em diu una cosa, però allà en diu una altra. Com posar les dessaladores a interès general i portar sis mesos amb tot aturat perquè encara no saben com ho han de fer.

Per tant, lliçons, les justes, perquè nosaltres, com vostè sap, ens trobem cada mes amb vostès per passar revista de totes les actuacions que havíem de fer. De fet, dijous tornem a tenir una altra reunió. I, de fet, allà no ens diuen mai que anem molt tard o anem endarrere. Ens diuen que les coses es van fent a mesura que es van podent fer, d'acord? Per tant, s'ha de dir sempre el mateix a tot arreu, aquí i a fora.

Nosaltres, com vostè molt bé sap, estem fent totes les inversions i tot el ràpid que es poden fer per poder abastir d'aigua la població de Catalunya. És veritat que el país està preparat per una sequera ordinària, no per aquesta sequera extraordinària que estem patint. Ho he dit abans: més de la meitat de l'aigua que consumim ja no ve dels embassaments. Per tant, hem fet coses bé.

L'ETAP del Besòs..., ja li he contestat abans al diputat Vergés. Vostè sap perfectament quina és la situació de l'ampliació de l'ETAP del Besòs, quants litres dona, quants n'hauria d'estar donant ara i quants en donarà quan s'hagi fet l'ampliació. Però no és només aquesta, també les altres actuacions que s'han de fer al Besòs i al Llobregat. Entre totes tindrem garantits aproximadament 1.500 litres per segon més cada dia.

Per tant, amb aquestes actuacions fetes, quan s'hagin pogut fer les inversions, donarem resposta... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

La presidenta

Gràcies, conseller...

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

...a aquesta part de les inversions.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la salut mental infantil i juvenil.

Pregunta al Govern sobre la salut mental infantil i juvenil

310-00628/13

Formula la pregunta la senyora Judit Alcalá González, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Judit Alcalá González

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Dilluns va ser el Dia Mundial de la Infància i hem tingut l'oportunitat de participar en diferents actes organitzats pel depar-

tament. Sabem que tenim molts pactes: pacte per a la infància a Catalunya del 2013, que ara estan actualitzant-lo; pla integral de la infància i l'adolescència de Catalunya; pacte nacional de salut mental i benestar emocional, i al març va anunciar un pla de xoc per millorar l'atenció als trastorns de la conducta alimentària i fomentar la prevenció entre el jovent. Encara així, hem vist que la problemàtica de la salut mental s'ha agreujat en la infància i en l'adolescència. I si ens centrem en els CSMIJs, hi ha molt poca coordinació entre els CSMIJs amb els centres escolars i continuen les visites de quaranta-cinc minuts cada dos mesos.

Conseller, creu que la freqüència de les visites és adequada? Ens pot explicar si augmentarà la freqüència de les visites, com ho farà i quan ho farà? Quan passaran dels plans a l'acció, conseller?

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Manel Balcells i Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Sí; gràcies, presidenta. Diputada, efectivament, és una evidència que l'increment de la patologia malestar emocional en infants i joves després de la pandèmia és una evidència. És una evidència també l'increment de la demanda en patologia mental més greu en infància i adolescència. És una evidència també l'increment de trastorns de conducta alimentària. I és evident també que s'han triplicat els intents de suïcidi en els nostres adolescents. Per tant, tenim, efectivament, un problema important al voltant de la salut infantojuvenil i en aquest sentit, el que cal és una actuació intensa, una actuació coordinada i una actuació pluridisciplinària, cosa que ja està en marxa i li explicaré en el segon torn.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Doncs esperem al segon torn que ens respongui, perquè de moment no m'ha contestat.

Ens preocupa molt que les famílies hagin d'acabar anant als centres privats, perquè moltes d'aquestes famílies no tenen recursos per anar a pagar aquests serveis. I també, com deia vostè, ens preocupen les dades i les hi recordaré perquè ho sàpiga tothom: un de cada set joves d'entre deu i dinou anys pateix trastorns mentals segons l'Organització Mundial de la Salut. Catalunya, 2021: les hospitalitzacions per problemes de salut mental un quaranta per cent, s'han incrementat. Urgències psiquiàtriques: vint-i-vuit per cent. Temptatives de suïcidi –vostè no ha dit la xifra, l'hi dic jo–: cent noranta-cinc per cent en nenes. La prevalença de trastorns mentals en infants i adolescents se situa per sobre del deu per cent per al mateix segment de població. I només hi tenen accés un 5,4 per cent, és a dir, no arribem..., no atenen ni a la meitat dels usuaris que ho necessiten. La diagnosi està feta, la problemàtica és clara, les solucions també, però les actuacions de moment no estan fetes i la resposta no me l'ha donat. La realitat és que les coses no estan canviant gens. Molts plans estratègics, moltes promeses, moltes bones voluntats, però a l'hora de la veritat, conseller, no es veu cap millora. Facin gestió, facin una bona gestió. Cal una execució per avançar i arribar a bon port.

I li cito unes declaracions que vostè va dir: «Com més prevenció i més tractament de casos fem, menys arribaran a ser greus.» Doncs jo li dic, precisament és el que no està fent i el que no està passant.

Quan acabaran amb les llistes d'espera i com augmentaran l'accessibilitat? Reaccionaran d'alguna manera? Quan acabaran els plans?

La presidenta

Gràcies, diputada. Gràcies. Se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, presidenta. Estem d'acord amb el diagnòstic; anem al tractament. Cal incrementar recursos al CSMIJ, sí, amb psiquiatres, amb psicòlegs clínics. Ho estem fent. Això és suficient? No.

Cal incrementar el programa d'atenció en crisi infantil i juvenil. Ho estem fent. Això és suficient? Tampoc.

Hem posat en marxa el pla de risc al suïcidi, i està en marxa. Això és suficient? Tampoc.

Hem anat a les escoles i estem incrementant el suport a les escoles amb els referents de benestar emocional. Amb això millorem? Sí. Però és suficient? Tampoc.

Hem anat a les universitats i estem incrementant la formació a les universitats pel risc de suïcidi. És suficient? Tampoc.

Hem incrementat les unitats de trastorns de conducta alimentària per atendre la gent greu. És suficient? Tampoc.

Per què no? Perquè cal una actuació entre tots. Cal que abordem el perquè de la pressió de les pantalles, les addiccions a les xarxes, a les xarxes comunitàries. Cal que tinguem una actuació preventiva entre tothom. I, en aquest sentit, li vull dir quin és la millor prevenció per als trastorns de conducta alimentària que hi ha. Sap quin és? Una cosa tan senzilla com que les famílies facin un àpat diari conjuntament sense pantalles, sense televisió, menjant menjar saludable al voltant d'una taula.

Per tant, hem d'implicar les famílies. Hem d'ajudar les famílies que es converteixin en famílies resilients. Cal que el conjunt de la societat abordem aquest problema, perquè, si no, només amb una actuació assistencial no ens en sortirem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els ajuts per a la dinamització de les comarques de muntanya.

Pregunta al Govern sobre els ajuts per a la dinamització de les comarques de muntanya

310-00629/13

Formula la pregunta el senyor Òscar Ordeig i Molist, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Òscar Ordeig i Molist

Presidenta, gràcies. Consellera, ens pot explicar per què el Govern deixarà de donar les ajudes a les estacions de muntanya que vostè mateixa va anunciar? Ens sembla un error estratègic gravíssim en uns moments de grans dificultats i de reptes i que pot posar en risc la viabilitat d'algunes d'aquestes estacions.

Diu que destinaran els diners de les estacions a lloguer social. Molt important la política d'habitatge, només faltaria. Però no es poden fer polítiques d'habitatge i apostar per l'activitat de les estacions de muntanya? És una comparació enganyosa, totalment falsa. O una cosa o l'altra. Amb això no ajudem a tirar endavant. De fet, imagini's si li importen les polítiques d'habitatge al Pirineu, que dels 385 pisos que van comprar per tot Catalunya per a polítiques d'habitatge, quants n'hi havia al Pirineu? Ai las! Cap.

Per tant, bona gestió en turisme, bona gestió en habitatge, això és el que necessitem, i gestionar les tensions que es puguin ocasionar. Només faltaria.

Consellera, no la volem convèncer de re, però sí que li demanem que reflexioni, que reflexioni sobre com s'ha pres aquesta decisió i les conseqüències que pot tenir.

Digui'ns, consellera, com s'ha pres aquesta decisió, quins han sigut els seus motius, si també afectarà les estacions que depenen de Ferrocarrils de la Generalitat i, sobretot, amb qui ha pres aquesta decisió del territori.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat Ordeig. Bé, com vostè sap, les estacions de muntanya que vostè parla són les estacions privades. En tot cas, els ajuts de diner públic van destinats a les estacions de Ferrocarrils de la Generalitat: Espot, Port Ainé, Boí Taüll, 3,7 milions d'euros. I sí, aquells ajuts que anaven destinats, per l'època covid, a les estacions d'esquí i que van començar el 2020 amb el conseller Calvet i es van mantenir el 21 i el 22, que van arribar a un muntant total de 4 milions d'euros, anaven destinats a les millores de les estacions de muntanya. Però en aquests moments aquest 1,2 milions d'euros anaven destinats a fer neu artificial. Per tant, nosaltres hem cregut... (*veus de fons*), sí, nosaltres hem cregut que el millor ajut és el destinat a l'habitatge, que és on tenim mancances a l'Alt Pirineu i al conjunt de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Consellera, coincidim en la importància de les polítiques de muntanya, però discrepem quan prenen decisions que van en aquesta direcció. Es pot generar oportunitats d'ocupació i progrés, i aquí les estacions d'esquí, les públiques i les privades..., o potser esperem que les privades tanquin i que totes les hàgim d'assumir des de l'Administració? I, perdoni, es van crear les ajudes per al covid, però llavors es van destinar després també per a la modernització –o, entre d'altres, per a la venda *online* també– de les estacions.

Compleixin els compromisos del Govern, que, entre d'altres, és complir amb les conclusions de la Taula Estratègica de les Estacions de Muntanya o el llibre blanc de les estacions. O potser no els agrada perquè aquesta taula i aquest llibre els va fer l'anterior conseller que hi havia de Territori.

Per tant, escolti, l'estratègia de futur de les setze estacions de Catalunya és clara, cada euro que hi invertim són set de retorn, i apostar per la sostenibilitat i per tots els canvis que venen.

I el més important, amb qui ha pres aquesta decisió? Ha parlat amb els afectats? Els alcaldes hi estan d'acord? Ja l'hi dic jo: no. L'IDAPA hi està d'acord. Ja l'hi dic jo: no. El sector turístic hi està d'acord? Ja l'hi dic jo: no. L'associació d'estacions d'esquí de muntanya hi està d'acord? No. De fet, m'atreviria a dir: hi estan d'acord el conseller d'Empresa o la directora de Turisme amb aquesta decisió? Els ho hauríem de preguntar. O el conseller Nadal, pioner en polítiques de suport a les estacions d'esquí públiques i privades.

La presidenta

Gràcies.

Òscar Ordeig i Molist

Per tant, reflexionin, consellera, i rectifiquin.

La presidenta

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Senyor Ordeig, miri, 1,2 milions d'euros extra a una partida de 5 milions per a l'habitatge públic al Pirineu. Sí, l'incorporem allí, perquè nosaltres hem de prioritzar amb els recursos que tenim, com faria vostè si estigués al meu lloc. Prioritzar. Fer política vol dir també prioritzar allà on podem arrelar el ciutadà al territori. Habitatge, mobilitat i feina –habitatge, mobilitat i feina–, les millors polítiques. I no ajuts puntuals; estructurals, i l'habitatge és estructural, estructural de país, al Pirineu i a l'àrea metropolitana de Barcelona i al conjunt del país.

I, miri, hi ha un pla estratègic per al Pirineu. Hi ha un pla que són els vuit eixos amb els catorze projectes transformadors. L'habitatge, el primer. Per tant, a on prioritzem nosaltres? A l'habitatge, com ha de ser. Perquè és això el que ens demana la ciutadania i és aquesta l'obligació que tenim nosaltres principal.

I vostè em feia una pregunta. Miri, estacions de muntanya, els 365 dies de l'any. Efectivament, estacions de muntanya prioritàries, òbviament les que són de titularitat pública, aquí i a qualsevol indret del món. Titularitat pública, la prioritat. Perquè evidentment les hem acompanyat mentre hi ha hagut situacions excepcionals, a totes les estacions, també les privades. En situació excepcional: la covid. I la decisió es pren on s'ha de prendre. I li deia: vuit eixos amb catorze projectes estratègics, i el primer de tots, l'habitatge, com no pot ser d'una altra manera.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques d'empresa i treball.

Pregunta al Govern sobre les polítiques d'empresa i treball

310-00633/13

Formula la pregunta a la senyora Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. *Conseller*, ¿qué impacto cree que va a generar en el tejido empresarial de Cataluña esa nueva exigencia suya de otro referéndum?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent i Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Escolti'm, el millor aliat dels negocis, de les empreses, de l'estabilitat política i, per tant, econòmica, és la democràcia.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, presidenta. *Conseller*, mire, yo, la verdad, como el otro día la señora Simó ya no se atrevió a repetir eso de que la inmersión lingüística es fantástica y maravillosa, pues yo esperaba que hoy usted también fuera un poco más honesto; pero ya veo que no.

Mire, no hace falta sacar la bola de cristal para saber que la cosa se va a poner fea, básicamente porque ya lo hemos vivido: más de ocho mil empresas se han ido a ahuyentadas por el *procés* de Cataluña. ¿Porque un decreto les dejara cambiarse de sede? No, porque ustedes les dieron miedo. Y no me extraña, llevamos años sumi-

dos en un clima de inestabilidad política y de inseguridad jurídica que no ha traído más que ruina y decadencia a Cataluña. Ustedes no gobiernan, no proponen, porque mirarse el ombligo constantemente, pues, la verdad es que les resta mucho tiempo. A ustedes solamente les preocupan sus asuntos, a saber, no pagar sus fechorías e irse de rositas de ellas. Porque, sí, Sánchez quizá les habrá borrado el delito de sedición, incluso los ha amnistiado, pero aquí todos sabemos lo que pasó y también sabemos quiénes fueron los responsables: exactamente los mismos que ahora exigen otro referéndum.

Mire, seis años después del Uno de Octubre, Cataluña sigue registrando más salidas que llegadas. Se van más empresas de las que vienen, señor Torrent. Y se lo remarco porque yo ya me veo venir su respuesta, un batiburrillo de cifras donde dos más dos al final darán veintisiete y usted se quedará tan ancho.

Mire, las empresas se fueron por sus amenazas y hoy esas amenazas siguen más vivas que nunca, porque ustedes no han renunciado a ellas y porque ahora, con Sánchez en la Moncloa, no hay nadie enfrente para frenarlos. Todo lo contrario, Sánchez es su aliado, el cómplice perfecto, dispuesto a darles todo lo que le pidan, referéndum incluido.

Con estos mimbres, yo le pregunto, *conseller*, ¿cómo van a lograr que las empresas que se fueron quieran volver? ¿Cómo van a atraer a nuevos inversores a Cataluña? ¿Cómo van a competir con aquellos territorios que sí que dan certeza y dan confianza?

Mire, estos días Esquerra Republicana, Junts e incluso los socialistas hablan de un plan de regreso de empresas, pero con sus pactos de la vergüenza al único que vamos a ver regresar será al fugado de Puigdemont. Esas son sus grandes políticas para Cataluña. ¡Menuda hoja de servicios!

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

«Batiburrillo», diu. Quan he vist la pregunta, he tingut la utòpica esperança de que realment volia parlar de polítiques d'empresa i de treball. Ja veig que no. Ja veig que no, que el que vol és insistir en el seu discurs mentider, farcit de falsedats, sense cap dada, només tòpics, només arguments d'argumentari per acabar intentant marcar una distància entre el que passa aquí i el que passa a altres zones on governen vostès, per exemple, a Madrid. Vostè ha fet la mateixa reflexió, li ha preguntat exactament el mateix a la senyora Ayuso respecte a les manifestacions del carrer Ferraz? (*Alguns aplaudiments.*) Perquè, per la seva lògica, ara hauria de condemnar totes les manifestacions i dir que això no ajuda a l'estabilitat ni, per tant, a la generació de riquesa.

Miri, durant els deu anys que vostè ha seguit amb aquesta dinàmica, amb aquest discurs catastrofista, absolutament negatiu respecte a Catalunya i la capacitat de les seves empreses, resulta que s'han incrementat un seixanta per cent les inversions estrangeres directes a Catalunya. Què vol dir això? Que les empreses de fora no els escolten; sort que no els escolten. Sort que confien en Catalunya. Sort que veuen els nostres actius i el nostre potencial i inverteixen aquí.

I, miri, des del 2018 fins al 2022, aquesta inversió estrangera a Catalunya ha comportat vuitanta mil llocs de treball a Catalunya, 57.000 a Madrid. Avui tenim dos punts menys de taxa d'atur que Madrid, i a nivell d'atur juvenil, sis punts menys que Madrid.

Hem incrementat les exportacions. El 24,4 per cent de les exportacions de l'Estat les fan les empreses catalanes; el disset per cent a Madrid. I, a més a més, ens anem consolidant com un *hub* tecnològic que, entre d'altres, per exemple, és capaç d'atraure inversions com les d'AstraZeneca, Cisco o altres empreses tecnològiques que generaran llocs de treball de qualitat.

En definitiva, senyora Roldán, malgrat la seva... —«matraca», en diu vostè?, ha dit dues o tres vegades «matraca»—, doncs, malgrat la seva matraca constant, Catalunya avança, Catalunya presenta unes xifres econòmiques molt millors que la resta de l'Estat, especialment que la Comunitat de Madrid, «*el paraíso de la libertad*». (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I sort que aquestes empreses, tant les de Catalunya com les estrangeres, no escolten...

La presidenta

Gràcies...

El conseller d'Empresa i Treball

...el seu discurs absolutament irresponsable.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'abast de la llei d'amnistia amb relació a persones encausades per terrorisme, corrupció i blanqueig de capitals

317-00361/13

Passem a les preguntes al president de la Generalitat. I farem la pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Comparte usted la opinión de Oriol Junqueras según la cual Laura Borràs no debería ser incluida en la amnistía?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, amb Oriol Junqueras acostumem a compartir les opinions, sí. Moltes vegades compartim les opinions i pràcticament en la totalitat de les vegades.

La presidenta

Per repreguntar, te la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias. El pasado 12 de noviembre, Oriol Junqueras declaraba lo siguiente —cito textualmente—: «Laura Borràs ha sido condenada por corrupción, por fragmentar contratos públicos y no puede ser amnistiada.»

Cuando escuché al señor Junqueras —lo reconozco, sin que sirva de precedente—, que le di la razón y llegué a pensar que anidaba allí un atisbo de decencia dentro del disparate que estamos viviendo. Pero no tardé en recordar que el propio Junqueras y toda Esquerra Republicana pretenden también incluir en la amnistía a procesados por terrorismo. Sí, terrorismo, porque agredir salvajemente a un policía al punto de provocarle heridas tan severas que le han obligado a jubilarse a los cuarenta y cinco años es exactamente eso: terrorismo. Tenemos, pues, corrupción, terrorismo y, por si todo esto no fuera suficiente, Puigdemont, siempre dispuesto a subir un peldaño más en la ignominia, pretende incluir también en la amnistía a su abogado Boye, un antiguo condenado por secuestro, hoy investigado por blanqueo de capitales del narcotráfico.

De modo que pretenden ustedes trasladar a la ciudadanía un mensaje la mar de edificante: «Si eres de Junts o de Esquerra, puedes robar impunemente, puedes dejar discapacitado a un policía impunemente o puedes blanquear dinero del narcotráfico alegremente.» No se imaginan ustedes la repugnancia que provoca a muchísimas personas semejante indecencia, señores Aragonès, Puigdemont e Illa, indecencia e inmoralidad. ¿Acabará ocurriendo? Veremos. El ministro Bolaños cifraba en 382 personas los beneficiados por la amnistía. Joan Ridao, uno de los redactores de la ley, habla de 1.500. La intuición nos invita a pensar que Sánchez tragará con lo que sea, que amnistiará a quien sea, sea cual sea el delito, con tal de seguir en la poltrona. Sinceramente, no sé cómo no se les cae a todos ustedes la cara de vergüenza.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Fins i tot aquest discurs que acaba de fer és impropri de vostè; fins i tot de vostè és impropri un discurs basat en la venjança, en l'odi, que és l'única proposta que vostès tenen per a Catalunya –l'única, l'única–; no la millora dels recursos per atendre la ciutadania de Catalunya, no un increment de les inversions, perquè... Escolti'm, jo no he començat a fer gestos quan vostè parlava. I m'he aguantat molt. Per tant, si us plau, si pot mantenir l'educació, l'hi agrairia, l'hi agrairia (*aplaudiments*), per poder tenir un debat normal.

Ja ho sé, que no li agrada el que li dic, ja ho sé, que no li agrada. Doncs, s'aguant, perquè ara tinc la paraula jo. I seré molt clar. Vostès es basen en la venjança i en l'odi. I vostè ve aquí a donar lliçons d'amnistia, vostè que forma part d'un govern del Partit Popular, que és un govern que va sortir per la finestra del Govern d'Espanya a causa del cas Gürtel, el cas de corrupció més important de l'Estat espanyol. I vostè ve aquí a parlar de perdó (*aplaudiments*), quan el Govern de José María Aznar va indultar condemnats per terrorisme dels GAL. Sí, els va indultar el Govern de José María Aznar; és qui va indultar condemnats per terrorisme d'Estat. Allò no era indecent? Allò no era indecent, quan estem parlant de morts?

Per tant, miri, senyor diputat, crec que en aquesta nova etapa vostè ha de decidir en quina banda es situa, en la banda dels problemes, en la banda de que els que perden les eleccions decideixen mobilitzar-se al carrer per impedir les majories legítimes que surten als parlaments, aquí i allà, o en la banda de les solucions; en la banda dels que pensant molt diferent estem decidits a arribar a acords, estem decidits a negociar perquè creiem que la millora de les condicions de vida dels ciutadans, la millora en drets i llibertats, ha de ser el nostre objectiu.

Vostè s'ha situat de la banda del que arreu del món s'està situant l'extrema dreta. Quina pena, senyors del Partit Popular.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures del Govern per a donar estabilitat política a Catalunya

317-00354/13

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Senyor president, ¿qué medidas está llevando a cabo su Gobierno para dar estabilidad política a Cataluña?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, doncs fent la feina que estem fent com a Govern, aprovant en aquesta legislatura tots els pressupostos, que s'han presentat, garantint la seva execució i impulsant una obra de govern en diferents àmbits: en l'àmbit de la reindustrialització del país, en la millora de l'estat del benestar –i a les xifres em remeto, de la millora de les dotacions de personal en tots els àmbits del sector públic que atén directament les persones–, en la lluita contra el canvi climàtic i en la consolidació de les polítiques d'igualtat d'oportunitats per a la Catalunya sencera, per als homes de la Catalunya sencera i també per a totes les dones.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, usted está mucho más preocupado por la estabilidad de su Gobierno que por la de Cataluña. Le vi presumir mucho anteayer de su influencia sobre el Gobierno de España, pero la realidad es que su medida estrella, la amnistía, solo va a beneficiar a políticos malversadores, a los que quemaban las calles y a aquellos de ustedes que lo organizaban todo. Lo único que hay estable tras los acuerdos con el Gobierno son los privilegios del separatismo. Porque Esquerra o Junts no quieren mejorar la vida de los catalanes, quieren debilitar nuestra democracia. Por eso lo único que exigen es que se persiga a los jueces bajo el mantra del *low fair*, o impulsar comisiones de investigación para manchar el nombre de la policía, o hasta insinuar que el Estado estuvo detrás de los atentados de Barcelona y Cambrils.

¿Eso es dar certidumbre a las familias, a las empresas o a los funcionarios? Ustedes lo que hacen es desestabilizar la democracia española para que les resulte más fácil destruirla. Ustedes, con la ayuda del Partido Socialista, han trasladado la inestabilidad institucional y la inseguridad jurídica del *procés* al resto de España. El mundo empresarial ya manifiesta preocupación por la afectación de esta inseguridad jurídica en la economía.

¿Acaso ha exigido al Gobierno de España una rebaja en la cuota de autónomos o ampliar la red de plazas de residencias públicas para personas dependientes? No. No lo han hecho. Cuando Ciudadanos fue decisivo en el Gobierno, sí que exigimos permisos de paternidad o alivio en el pago de las guarderías o lucha contra el abandono escolar en Cataluña. Usted mismo lo deslizó en TV3 y el propio señor Rufián lo reconoció. Hoy es más fácil debilitar a España porque Ciudadanos no está en el Congreso. Efectivamente, si Sánchez es la mejor muleta del separatismo, Ciudadanos ha sido y es el mejor freno.

Para empezar, hoy el Parlamento Europeo está debatiendo el ataque que ustedes preparan al Estado de derecho. Y de ese ataque ustedes son los inductores y el señor Sánchez, el ejecutor material. Y si el Parlamento Europeo está vigilante, es gracias a una propuesta de Ciudadanos. Nosotros, ténganlo claro, no vamos a claudicar.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, l'amnistia és absolutament necessària per avançar en la resolució del conflicte polític, per acabar amb la repressió. Perquè, sí, malgrat tot el que vostè ha dit, malgrat el que també s'ha dit a la intervenció ante-

rior, el que s'ha patit i es continua patint en aquest país és repressió. Repressió motivada ideològicament, repressió per perseguir penalment el que és la dissidència política.

I, per tant, la llei d'amnistia, sí, que es comença a tramitar; la llei d'amnistia, sí, que serà aprovada; la llei d'amnistia, sí, que s'aplicarà. La llei d'amnistia permetrà deixar enrere la repressió i poder tornar a centrar l'activitat –no només dels representants polítics, sinó del conjunt del debat públic– en aquelles qüestions que són fonamentals i que motiven per què defensem el projecte polític que defensem, la millora de les condicions de vida dels ciutadans, el reforç de l'estat del benestar, la competitivitat de la nostra economia, com fem front a la lluita contra el canvi climàtic.

I això ho volem fer des d'aquí assumint tota la responsabilitat. Per això defensem la independència de Catalunya. I la independència a Catalunya la volem aconseguir democràticament, sí, amb un referèndum reconegut, sí. Avui, aquella amnistia que era impossible fa uns mesos, que ens deien que no, que no podia ser mai dels mais, ara ja comença a esdevenir una realitat. I això és una excel·lent notícia.

I, per cert, llegeixi's el conjunt dels acords. Tot allò que vostès no han demanat mai, que és la millora de les inversions de l'Estat a Catalunya, que és que Catalunya puguí recaptar íntegrament tots els impostos –que, per cert, en el darrer òmnibus del CEO també, fins i tot, els seus votants –els seus votants– també defensem que hem de poder recaptar tots els impostos des de Catalunya– i, evidentment, la millora del servei de Rodalies a través del traspàs. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Això que fem...

La presidenta

Gràcies, president.

El president de la Generalitat

...també al costat de l'amnistia i defensar el referèndum.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el sentit de mantenir projectes com el Hard Rock en un context de sequera

317-00356/13

Formula la pregunta el senyor David Cid Colomer, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i a totes. President, el Govern de Catalunya ha declarat la situació de preemergència davant de la sequera. Un titular més que una mesura real quan estem patint la sequera més severa de la nostra història, per durada, per abast i per intensitat.

Segons el director de l'ACA, ha de ser per enviar un missatge d'alerta a la ciutadania, però estem a un pas –no sabem si al desembre o a principis de gener– de decretar finalment la situació d'emergència i que, ara sí, entrem en restriccions de consum domèstic.

Mentre avui algunes activitats econòmiques ja tenen restriccions, com la nostra pagesia, la nostra ramaderia, la nostra indústria, segueixen amb la barra lliure amb el sector turístic. I no és només això, segueixen apostant per projectes que són totalment inassumibles en escenaris de sequera recurrent i emergència climàtica.

President, què espera, d'una vegada per totes, per dir que el Hard Rock no es pot fer a Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, aquest Govern està actuant des de fa molts mesos davant de la situació de sequera. De fet, a la tardor de l'any 2021, ara fa dos anys, vam activar el pla especial de sequera i portem fent actuacions per tal d'incrementar la producció d'aigua per altres vies que no són l'aigua de pluja que tenim als embassaments. I, per tant, avui més de la meitat de l'aigua que consumim a l'àmbit de Barcelona i de Girona ja prové d'altres fonts alternatives, des de dessaladores fins a les aigües subterrànies, fins a aigua regenerada. I, evidentment, cal actuar també sobre el consum.

Ara, no em barregi coses. M'està barrejant una sequera –que cal donar-hi una resposta d'emergència ara, com estem fent en els darrers mesos i en els propers mesos– amb projectes que no veuran la realitat en els propers mesos. I vostè sap que aquests projectes que denuncia, que pot tenir la seva opinió, que hi han estat en contra quan hi havia sequera i quan no n'hi havia, sempre hi han estat en contra. Ara utilitza la sequera com un argument més.

Evidentment, totes les inversions de futur del país hauran de tenir present un escenari que el règim de pluges serà menor. Serà menor en els anys que venen i, per tant, això s'ha d'incorporar en el planejament urbanístic, en la manera de concebre els edificis, de com es fa l'aprofitament d'aigües.

Però no em barregi carpetes, perquè vostè sap que, en aquest aspecte, està utilitzant una cosa per intentar reforçar un discurs que vostès han tingut sempre.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

President, no s'ho prengui malament, però és ben bé vostè el president de la sequera, no es mulla mai –mai. Hard Rock sí o no? La pregunta és clara. Miri, estem davant d'un macroprojecte fracassat, tres-centes taules de joc, 1.200 màquines escurabutxaques, més de mil habitacions d'hotel. És aquesta la Generalitat republicana? És aquesta la seva transformació verda?

President, si no són capaços ni el seu Govern ni el seu partit, Esquerra Republicana, a dir que no a aquest projecte, a què diran que no –a què diran que no? Miri, vostès estan preveient una moratòria per a activitats econòmiques que augmenten el consum d'aigua. Això afectarà, en aquest cas, el Hard Rock? O aquests tenen barra lliure? Es podran fer noves habitacions hoteleres al Hard Rock i, en canvi, a Catalunya no?

I la pregunta és, vostè vol permetre una zona franca al Camp de Tarragona? I, miri, president, li fem una demanda molt concreta, per una vegada a la vida, mulli's. Per una vegada a la vida, digui que no a alguna cosa. Digui que «no» al casino més gran d'Europa i «sí» a una Catalunya amb futur. A la Catalunya que ve no hi cap el Hard Rock i vostè ho sap.

I, miri, li fem una proposta també, tornin a fer els estudis hídrics. Tornin a fer els estudis hídrics sobre aquest projecte i sabran i veuran que això no té sentit. I així podran dir, d'una vegada per totes, que no a aquesta macroocurrència.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Aquest Parlament va aprovar ja fa molts anys una llei amb relació al desenvolupament d'aquest projecte. Hi ha hagut tot un procés administratiu que s'ha portat a terme. Vostè fa referència a les mesures que s'hauran de prendre en l'àmbit Ter-Llo-

bregat respecte al que és l'ampliació d'activitats que tenen restringida l'aigua, però és que el projecte que vostè menciona és d'una conca diferent. Per tant, si vol utilitzar el rigor, utilitzi'l sempre –utilitzi'l sempre.

I el que hem de fer en el Camp de Tarragona és apostar pel que està apostant el Govern, que és per la reindustrialització. Les inversions que ja són una realitat, que ja s'estan començant a implementar són, per exemple, la nova planta de components de bateries, que es produirà a Mont-roig del Camp. I d'altres que vindran.

I el que és una realitat ja són les mesures d'estalvi d'aigua que hem estat impulsant des de l'ACA i des del Govern, per exemple, amb el sector de la petroquímica, a Tarragona, per garantir la seva continuïtat en clau de sostenibilitat. Això és el que ja és una realitat a dia d'avui.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'orientació de la política del Govern fins que fineixi la legislatura sobre la base dels nous acords amb el Govern de l'Estat o d'una perspectiva independentista i d'esquerres

317-00358/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Carles Riera Albert, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Carles Riera Albert

Bon dia, president. Bé, ara que vostè ja ha anunciat que vol esgotar la legislatura, li pregunto si els seus pactes amb el PSOE comporten també que vostè segueixi governant a Catalunya amb el programa del PSC, que, sigui dit de pas, en els temes fonamentals, és també el de Junts per Catalunya i de la patronal.

La presidenta

Per respondre, té la paraula al president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Senyor diputat, no és que ho hagi dit ara, és que ho he dit durant tota la legislatura, que treballarem per esgotar el mandat, i que per tant les eleccions seran al febrer del 25, quan toca. No, no ho he dit aquesta setmana; fa dies que ho he dit. En tot cas, celebro que aquesta setmana m'hagin escoltat.

A partir d'aquí, aquest Govern aplica el seu programa, i crec que moltes vegades una molt bona mostra d'això són els debats intensos que tenim en aquest Parlament amb els grups que vostè mencionava en la seva intervenció.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Miri, president, tot això l'hi dic perquè Esquerra Republicana, com també ho ha fet Junts per Catalunya, ha pactat amb Pedro Sánchez que el futur de Catalunya resti circumscrit als límits que li imposin l'Estat i la Constitució espanyola, renunciant *de facto* a l'autodeterminació i a la independència. Vostès han optat per deixar d'enfortir l'independentisme per enfortir l'Estat espanyol, per consolidar el Regne d'Espanya en lloc de construir la república catalana. Han optat per renunciar a la sobirania d'aquest Parlament a l'hora de defensar els drets de la majoria d'aquest país, i també han acceptat traslladar el centre de decisions a Madrid.

President, vostè ja no parla d'independència. Vostè, com Jordi Pujol, ja parla de traspassos autonòmics, de pactes fiscals i de governabilitat espanyola. I en lloc de destinar els recursos a la sanitat, a l'habitatge, a l'educació i a la lluita contra el canvi climàtic, s'aplanen al PSC, a la banca i a la patronal, prioritzant el Quart Cinturó, l'ampliació de l'aeroport, i del port, el Hard Rock i el negoci privat en els serveis públics. Mentrestant, la sequera i el canvi climàtic s'agregen, els desnonaments continuen i les desigualtats en el nostre país creixen acceleradament.

President, en aquesta legislatura li queden poques oportunitats per a canviar de rumb i per abandonar la submissió a l'Estat i el programa de la «sociovergència» i governar des de l'independentisme d'esquerres. Ho farà o hem de donar la legislatura per perduda per als drets nacionals i socials d'aquest país?

Vostès..., vostè ens estén una mà mentre l'altra la té ben aferrada al PSC, i no assumeix compromisos concrets de canvi de rumb. Si els té, comprometi's.

I miri, per acabar, ja m'ho anticipo i li dic que, pel que fa a taules de diàleg, nosaltres només parlarem d'autodeterminació, de referèndum i d'independència. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* No ens esperi per a altres diàlegs...

La presidenta

Gràcies...

Carles Riera Albert

...que cerquin un nou encaix dels Països Catalans a Espanya.

La presidenta

...diputat. Gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, comencem una nova etapa. Aquella amnistia que hem reclamat tantes vegades –que ho han fet vostès, que ho he fet jo, que ho hem fet una àmplia majoria d'aquest Parlament– es tramitarà al Congrés de Diputats amb unes formacions polítiques que aquí representen més de cent diputats d'aquest Parlament. Negar que això és un pas endavant, crec que està fora de tota lògica. És un pas endavant. És el pas definitiu cap a tots els nostres objectius? Els que volem la independència considerem que no, perquè el nostre objectiu és la independència del país.

I la independència del país s'ha de defensar sempre i a tot arreu. En l'àmbit de la negociació política? Sí, nosaltres la defensem. En l'àmbit de les mobilitzacions, de la llibertat d'expressió de la ciutadania, en les que hi participem? Evidentment també. En l'acció de govern? Per descomptat. Per tant, es defensa a tot arreu.

Que aquest país, alhora que va fent el camí cap a construir unes majories sòlides, transversals, i totes les aliances internes i externes per fer possible aquesta independència reconeguda internacionalment, alhora que fa aquest camí, pugui anar assolint victòries que reverteixen en una millora del benestar dels ciutadans d'aquest país, això és positiu o no? Jo crec que és positiu.

És positiu que deixem de pagar una part dels interessos que paguem al Govern espanyol i que pugui revertir en l'àmbit de sanitat, per exemple, que vostè hi feia...? Això és positiu. És positiu que Rodalies sigui gestionat des de Catalunya i que, per tant, quan aquest Parlament ho examina, puguem assumir la responsabilitat de les exigències i dels plantejaments que fa aquest Parlament? És positiu. És positiva l'amnistia que elimina la repressió? És positiva l'amnistia que elimina la repressió. És positiu tot avenç que ens permeti avançar que aquest país es faci responsable, es pugui autogovernar plenament? Això és positiu. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Per tant, allà on es pugui fer una passa en positiu, nosaltres hi serem.

La presidenta

Gràcies...

El president de la Generalitat

I els convido a estar al nostre costat.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el manteniment de les polítiques per als privilegiats en detriment del poble de Catalunya

317-00355/13

Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿hasta cuándo va a seguir gobernando para los privilegiados?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Per als privilegiats com els que representen vostès no governem; governem per a la majoria del poble de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, la semana pasada ustedes consumaron la traición en el Congreso de los Diputados, utilizaron el eufemismo de «acuerdo de investidura» cuando ocultaban que era una hoja de ruta para protagonizar un golpe de estado, un golpe que consagra la desigualdad de los españoles y dinamita la unidad de nuestra nación.

Al contrario que en 2017, ustedes ahora han contado con un aliado perfecto en la Moncloa, el señor Sánchez, y, por supuesto, a un servidor, el señor Illa, el líder del partido separatista catalán, que, de verdad, señor Illa, no entiendo cómo no se le cae la cara de vergüenza después de tantas mentiras y de mentir abiertamente al pueblo de Cataluña.

Ustedes se han retratado de una manera perfecta. Han demostrado que su prioridad política es la amnistía, es decir, promover que políticos perdonen a otros políticos por cometer ilegalidades, es decir, privilegiados salvando a privilegiados, olvidando a los verdaderos afectados, que es el pueblo de Cataluña.

No hay cosa más injusta, señor Aragonès, más desagradable y menos social. ¿Esto era, de verdad, la transformación social que usted ofrecía a los catalanes?

No contentos con ello, ustedes ahora intentan imponer eso del mediador internacional para humillar una vez más a nuestra nación. Pero ¿qué mediador, señor Illa y señor Aragonès? Dejen de mentir, si ustedes comparten proyecto. Ustedes, señores del partido separatista catalán, Esquerra Republicana y Junts, son indistinguibles. ¿Puede decir al pueblo de Cataluña qué les diferencia a todos ustedes?

El señor Illa podría intercambiarse por el señor Aragonés y viceversa; defienden absolutamente lo mismo: atacan a la familia, niegan el derecho a la vida, promueven sus imposiciones climáticas y sus mentiras feministas, e inundan nuestras calles de inmigración para cambiar la identidad de nuestros barrios y nuestras ciudades. Y, cómo no, comparten objetivos y camino para romper nuestra patria.

Le advertí, señor Aragonès; le vuelvo a advertir y le advertiré durante toda la legislatura: no lo vamos a permitir. Saldremos a las calles y frenaremos su golpe, no solo para salvar España, sino para recuperar esa Cataluña que fue alegre, próspera y segura, y poner fin a esta Cataluña que más se parece a la Alemania nazi que a la Cataluña que fue (*forta remor de veus*), donde ustedes ahora persiguen a la disidencia política...

La presidenta

Senyor diputat...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

...negando...

La presidenta

Diputat... Senyor diputat, li demanaria un respecte i no fer discursos que porten a violència, que porten a apologia, al que puguin ser, doncs, contradiccions amb el que són els drets humans i els drets de les persones. (*Aplaudiments.*)

Demano una mica de respecte en el seu discurs a les persones i sobretot a la institució. L'hi agrairia.

Gràcies.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

No hay actitud más fascista que apagar micrófonos a la oposición (*forta remor de veus i aplaudiments*), abrir expedientes a la oposición o imponer multas económicas a la oposición. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ustedes persiguen a la disidencia política, pero no lo olvide...

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

...defenderemos los siglos de afecto... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

És ben bé que alguns han confós el Parlament de Catalunya per algunes places de Madrid els darrers dies al vespre. I crec que l'afirmació del diputat en referència a l'Alemanya dels anys trenta el desqualifica absolutament, és un insult a les víctimes de la barbàrie nazi i a tota la seva memòria, i crec que no mereix que hi dediquem ni un segon més, que és el que persegueixen sempre.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals ha decidit de suspendre el debat monogràfic sobre Rodalies de Catalunya

317-00357/13

Formula la pregunta el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta, president, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. En primer lloc, en nom de Junts per Catalunya, volem ex-

pressar tot el suport i tota la solidaritat als companys Josep Maria Jové, la consellera Garriga, en Lluís Salvadó i tants d'altres que es veuen injustament davant d'un judici pel referèndum d'independència del Primer d'Octubre. Prou de justícia *fake* i prou de falses acusacions. (*Aplaudiments.*)

President, aquest Ple hàviem de celebrar, a petició seva, un ple monogràfic de rodalies, un tema de vital importància pel conjunt de la ciutadania, una urgència de país que afecta centenars de milers de ciutadans i, com vostè reconeixia, una responsabilitat també d'aquest Parlament.

La pregunta és simple i senzilla, president: quins són els motius pels quals vostè ha decidit que aquesta setmana no hi hagués Ple monogràfic de Rodalies, tal com vostè va demanar?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Diputat, en primer lloc, em sumo a les seves paraules de suport, ho he pogut fer personalment, pel diputat Jové, per l'exdiputat Lluís Salvadó i per la consellera Natàlia Garriga. I també vull expressar el meu suport a tota la resta de persones que aquests dies estan veient com s'intenta aplanar una amenaça de nova repressió, com el diputat Ruben Wagensberg, el president Carles Puigdemont o Marta Rovira, entre d'altres. (*Aplaudiments.*)

A partir d'aquí, tenim una nova etapa per davant, una nova etapa que no ha estat fàcil arribar-hi, i ha estat gràcies a molta constància i molt d'esforç. Avui la llei d'amnistia ja és una realitat i és una realitat que la veiem en la tramitació al Congrés dels Diputats, que no genera poques resistències, i que ens ha de comprometre a tots.

Aquesta nova etapa ens ha de permetre anar de la mà per defensar els interessos de Catalunya a tot arreu. Alguns, amb la possibilitat que hem tingut en aquestes darreres setmanes d'intervenir en decisions en altres àmbits polítics per agafar compromisos, hem situat també altres qüestions que són prioritàries, com per exemple l'àmbit de rodalies, arribant a un acord que portarà uns mesos a desenvolupar-se.

I jo crec que davant de les noves circumstàncies, és raonable que quan comparegui aquí al Parlament em pugui presentar donant compte de quin ha estat el desenvolupament dels acords que s'han fet fa molt poc.

Vostès van considerar que no era prioritari, fa un mes i mig, que es fes aquest debat. Ara, en tot cas, hi ha unes noves circumstàncies i crec que, perquè aquest Parlament pugui ser exigent cap a la meua funció com a president de Catalunya..., deixem passar uns mesos en els que haurem pogut fer feina i aleshores tindran a la seva disposició tot el detall i podran ser encara molt més exigents, perquè aleshores les decisions no dependran de Madrid, dependran d'aquí. I això sempre és una molt bona notícia.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

President, no m'ha respost. I s'ha acabat el temps de les excuses. Primer, si vostè considera que és un tema urgent, important i que és responsabilitat d'aquest Parlament, no hi ha excuses suficients per no haver celebrat aquesta setmana aquest Ple monogràfic de Rodalies. És un fet inqüestionable que el servei que presta l'Estat espanyol és totalment lamentable.

Segon, no pot continuar donant l'esquena al Parlament de Catalunya. Ja ho ha convertit en un mal costum. Sempre diu que tanca bons acords i no ve mai al Parlament de Catalunya a explicar-los, que és on rau la sobirania de Catalunya.

Si aquest acord de rodalies és tan bo i tan bo com diu vostè, expliqui'l aquí en seu parlamentària, que fins i tot potser ens convenç que no és un acord a mitges o no

és un acord *fake* com el que va fer el seu conseller, el senyor Quim Nadal, a l'època del tripartit.

Finalment, president, governa sense suport del Parlament. Junts per Catalunya creiem que el Parlament ha de ser l'epicentre de totes les decisions polítiques de Catalunya. I per això li demanem que rectifiqui, que escolti, que no s'amagui del Parlament de Catalunya. I, si no ho fa vostè, de comparèixer i donar les explicacions, ho sol·licitarem des de Junts per Catalunya. Així s'ha de governar un país: tenint en compte la sobirania i el seu Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, estem davant d'una gran oportunitat històrica. Mai com ara el sobiranisme, l'independentisme havia tingut la capacitat d'incidència en les institucions de l'Estat que té en aquest moment. I, per tant, crec que toca fer política *gran*. La història ens passarà comptes de què fem quan tenim aquesta responsabilitat. Per tant, centrem-nos en això.

Jo no entraré en política de miserietes ni de retrets. Em podria sentir molt còmode fent-ho, però no seria útil per al país. Per tant, li estenc la mà de nou. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Arribem a acords; en tenim la responsabilitat.

La presidenta

Gràcies...

El president de la Generalitat

Coincidim molt més ara que fa uns mesos.

La presidenta

...president.

El president de la Generalitat

Aprofitem-ho pel bé de Catalunya.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el desenvolupament dels nous acords amb el Govern de l'Estat per a fer avançar Catalunya

317-00360/13

Formula la pregunta al senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. President, hem dit moltes vegades que les proclames, per molt carregades de simbolismes que estiguin, són molt fàcils de fer, però que no serveixen de res si acaben en paper mullat, si no es concreten en fets i en realitats.

El que costa una mica més és obrir camí, remar en solitari, assumir riscos per aconseguir avenços i millores palpables a curt termini, millores i avenços per a tot-hom. I és aquí on emmarquem els acords que han de fer avançar socialment i, per tant, també nacionalment el nostre país i que vam subscriure fa uns dies.

El primer, l'amnistia. Alguns no s'ho creien; d'altres no la volien. De fet, encara no la volen, però hi haurà llei d'amnistia, mal que els pesi, i posarem fi a les barbari-

tats persecutòries d'uns tribunals retrògrads i carregats d'odi. Natàlia, Ruben, tot el suport. Guanyarem. (*Aplaudiments.*)

I amb l'amnistia arrencarà la segona fase de resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat, la fase de l'autodeterminació. Alguns tampoc s'ho creuen; d'altres tampoc ho volien. De fet, no ho volen, però arribarà, perquè la voluntat democràtica d'un poble no es pot aturar. I perquè sí, perquè tenim la raó i, evidentment, tenim la força.

Som en una nova fase, una nova fase on la força que tenim pot arrossegar encara més voluntats, també les de l'Estat, per fer viables les urnes i per poder decidir en un referèndum el futur polític del nostre país. És ara el moment. Aprofitem-ho. Malgrat que avui ho neguin, com feien amb l'amnistia, sabem que és possible, com ho és l'amnistia. I això va i ha d'anar en paral·lel a millorar el dia a dia de la gent –com vostè diu, president–, de tothom, sense deixar ningú enrere.

I per això treballem. I per això hem arribat també als acords als que hem arribat. Sabem que, malgrat les urgències, no serà immediat; que el traspàs integral per fases de rodalies que hem acordat serà costós i que hi trobarem moltes reticències. Però res d'això ens farà defallir.

President, és hora d'avançar decididament, i és l'hora d'aconseguir, també, més recursos per al benestar de la gent, alliberant un deute injust i amb un sistema de finançament singular per a Catalunya. Davant d'aquests acords que faran avançar el país en clau nacional i social, president, quins passos farà a partir d'ara el seu Govern?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, com he dit al llarg de la sessió de control, ja estem en una nova etapa, es vegi o no es vegi. Estem en una nova etapa perquè aquells que havien rebutjat l'amnistia fins fa pocs mesos avui la tramiten al Congrés dels Diputats, i és una molt bona notícia. Aquells que consideraven que la via de la negociació era una via que no s'havia d'intentar avui hi aposten. Perfecte.

Per tant, obrir camí sempre és difícil, i obrir camí..., moltes vegades sents una situació de soledat. Però avui Catalunya està en major disposició d'afrontar els seus reptes de futur que fa uns mesos. I això sempre és una molt bona notícia. I ni ho volem ni ho podem fer sols; ho hem de fer acompanyats d'una àmplia majoria d'aquest Parlament de Catalunya, amb un objectiu, evidentment, que és que aquest país pugui decidir lliurement el seu futur, que ho puguem fer en un referèndum acceptat per totes les parts. Un referèndum reconegut també, per tant, per part de l'Estat espanyol i també per part de la comunitat internacional en conseqüència.

Aquest és el nostre objectiu, però al costat tenim l'obligació d'aprofitar totes les oportunitats per a la millora del dia a dia, de les condicions de vida dels ciutadans, no la que serà i la que es produirà d'aquí un temps, sinó la d'ara i aquí. I per això acords com el traspàs de rodalies són molt importants; acords, per exemple, en l'àmbit econòmic, que permeten reduir els interessos que estem pagant al Govern de l'Estat i, per tant, que es puguin revertir als serveis de l'Estat del benestar a Catalunya és molt important.

Situar l'any 2024 com el que ha de permetre l'assoliment d'un finançament singular per a Catalunya també és molt important, perquè això és el dia a dia. Això són els hospitals, les escoles, l'habitatge... És absolutament fonamental. I el Govern es posa a la feina. He convocat un govern extraordinari per a demà, en el que prendrem les primeres decisions per al desenvolupament d'aquests acords. Els hem esperat tant que no deixarem passar ni un segon més sense posar-nos a treballar perquè s'imple-

mentin al més aviat possible, perquè són bons per a la ciutadania de Catalunya, són bons per al projecte que defensem, són bons per al present i el futur del país.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acció de govern en la lluita contra la sequera i la col·laboració en aquesta matèria

317-00359/13

Formula la pregunta el senyor Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora presidenta, senyor president... No puc començar aquesta sessió de control sense celebrar l'alto el foc –curt, però alto el foc– a Gaza. Un bri d'esperança que ensenya el camí a seguir en aquest terrible conflicte, tal com s'ha cansat de repetir el representant de la Unió Europea, Josep Borrell, i el president d'Espanya, Pedro Sánchez.

I amb aquestes ja tenim govern, govern d'Espanya –quatre dels vuit grups d'aquesta cambra ho han fet possible. El meu agraïment a aquests grups i el meu respecte als que pensen o tenen projectes diferents. Un govern que estic segur –esperem i estem segurs– que centrarà les seves energies a resoldre problemes, a buscar solucions. És el que demanem al seu Govern, senyor Aragonès: que governi, que resolgui. En particular en matèria de sequera, de la que ja hem parlat en aquesta cambra en anteriors ocasions i avui mateix en aquesta sessió de control.

Des de la voluntat d'ajudar, senyor Aragonès, voldria conèixer la seva posició en aquest assumpte.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Em sumo, en primer lloc, diputat, a les seves paraules entorn d'aquesta situació que hi ha d'una petita esperança –malauradament, per massa poc temps, perquè son pocs dies– a Gaza i el desig doncs que s'acabi la situació, la barbàrie que s'està vivint en aquests territoris.

Nova etapa –nova etapa–, en la que deixem enrere la repressió, en què l'amnistia que no era possible ara és possible, és una realitat. Endavant. Nova etapa, en la que hem d'afrontar els reptes de futur del país; reptes de futur com la demanda majoritària que hi ha també en aquest Parlament de que hi hagi un referèndum que decideixi el futur de Catalunya, i això serà objecte d'una negociació, però també qüestions que defensen transversalment els ciutadans que ens fan confiança a tots els partits d'aquesta cambra, que és que Catalunya recapti els seus impostos, que Catalunya gestioni els seus impostos. Uns en diuen «sobirania econòmica», d'altres «concert econòmic» o «reducció del dèficit fiscal», però és absolutament majoritari. I articular un traspàs de rodalies que reverteixi en una clara millora del servei, com hem fet amb la seguretat quan vam assumir des de Mossos d'Esquadra les funcions de seguretat del país, com ho vam fer fa quaranta anys amb la sanitat, com ho hem fet amb l'educació, com hem fet en tants altres àmbits.

Per tant, nova etapa per afrontar els reptes de país, entre d'altres, també la sequera, de la qual vostè està puntualment informat, on el Govern treballa per l'execució de totes les infraestructures per la banda de l'oferta d'aigua. Però també és impor-

tant ara fer un esforç per a una contenció de la demanda i el consum d'aigua per tal de poder arribar a temps quan aquestes infraestructures estiguin disponibles.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa Roca.

Salvador Illa i Roca

Reitero la voluntat d'ajudar en matèria de sequera, que és on jo centrava la meva pregunta. Penso que les coses no s'han acabat de fer prou bé en aquest tema o, si ho prefereixen, s'haguessin pogut fer molt millor.

Tenim..., Catalunya té aigua, recursos i tecnologia com per no haver d'estar mirant al cel. Deixi-m'ho dir així. És un cert balanç d'aquests deu anys, un cert balanç, deu anys després, de com estem, de com està el país en matèria d'aigua. I em sembla que en matèria d'energies renovables anem pel mateix camí, però d'això ja en parlarem.

Jo ara vull tornar a afirmar, en aquest moment de dificultat, la meva voluntat, la voluntat del meu grup d'estendre la mà, d'ajudar. Perquè m'entengui tothom: ara la taula que més importa als catalans i les catalanes és la taula de la sequera, i serà així durant els propers mesos. I nosaltres estem disposats a col·laborar sota tres principis, a ajudar sota tres principis: principi de col·laboració entre administracions, amb empreses i amb ciutadans; principi de proporcionalitat –prendre les mesures que calgui, ni més ni menys–, i principi de celeritat en l'execució dels projectes. Si hi ha emergència, que hi hagi també emergència i severitat en l'execució de les obres. Perquè una bona oposició, també en matèria de sequera, ajuda a fer un bon govern.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Diputat, si fa un any no vam declarar l'emergència –i probablement l'hauré de declarar, en comptes de fa un any, les properes setmanes, en el proper mes o mes i mig– és perquè hem activat totes les infraestructures que hi havia en aquest país i que s'havien anat fent. I, per tant, també hi havia..., s'ha de dir que en els darrers deu anys hi ha hagut una part de feina que ha estat ben feta. Si no, avui no tindríem el cinquanta-cinc per cent de l'aigua de la regió metropolitana de Barcelona i de bona part de Girona que no prové dels embassaments. Per tant, això també ho hem de dir.

A partir d'aquí necessitem, el país necessita, no el Govern, el país, sobretot, necessita una unitat política davant d'un moment de dificultat. Però entendre també una cosa: superarem aquesta sequera, però el model de desenvolupament econòmic d'aquest país s'haurà d'adaptar a un món (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en el que plourà menys, malauradament, especialment al Mediterrani.

La presidenta

Gràcies...

El president de la Generalitat

Per tant, aquí també haurem de treballar conjuntament.

La presidenta

Gràcies, president.

Procediment per a designar setze membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

284-00003/11

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. El quart punt de l'ordre del dia és el procediment per a designar setze membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. (*Anna Grau Arias demana per parlar.*) Sí, senyora diputada, digui.

Anna Grau Arias

Presidenta, voldríem expressar la nostra inquietud, perquè tenim entès que aquest punt no es vol posar a votació. Nosaltres, respectuosament, voldríem demanar que es posi a votació i que es voti invocant l'article 101.

Simplement voldríem recordar que l'òrgan que avui renovarem porta caducat des del 18 de juliol del 2016; són set anys. Que els partits que ens porten aquí una proposta té un suport majoritari, però s'ho han repartit al *pito, pitó, colorito* amb una manca total de transparència...

La presidenta

Gràcies...

Anna Grau Arias

...i, ja que no podem debatre, si més no, votar.

La presidenta

Diputada, no sé quina és la informació que li ha arribat, però aquí es podrà votar i es demanarà per assentiment. Bé, si no, en votació secreta, però té la informació, doncs que no és correcta, perquè evidentment sí que es votarà. No cal, no cal, senyora... Diputada, no li dono la paraula ja, no li dono la paraula. (*Veus de fons.*) No li dono la paraula. (*Anna Grau Arias diu: «Volem votar!» Rialles.*) Als catalans ens agrada votar molt, sí.

Passem ara, doncs..., d'acord amb l'article 16 de la Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, procedirem, a continuació, a la designació dels setze membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació que han estat proposats pels grups parlamentaris.

Dono la paraula al secretari tercer perquè iniciï la lectura dels candidats proposats.

El secretari tercer

Els candidats proposats són Margarita Arboix, Ténzul Zamora, Oriol Ribet, Marta Continente, Laia Pallejà, Francisca Maya, Enric Calpena, Roger Martínez, Imma Tubella, Jordi Grau, Marc Argemí, Marta Narberhaus, Miquel Albarello, Manuel Barrios, Anna Escura i Jordi Robirosa.

La presidenta

Passem, doncs, a la votació per a la designació. (*Xavier Pellicer Pareja demana per parlar.*)

La presidenta

Sí, senyor Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bon dia. Gràcies. Com vam acordar a la Junta de Portaveus, voldria manifestar l'explicació del sentit de vot breument.

La presidenta

Molt bé. Doncs endavant. Té un minut.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, doncs nosaltres lamentem que seguim amb la dinàmica de repartir-se el pas-tís que ja hem vist durant aquesta legislatura amb el Síndic de Greuges, com hem vist amb el propi Consell de Govern de la Corporació i com vam veure a l'anterior Ple amb el Consell de Recerca, en el qual els companys i companyes dels comuns van fer avinent la seva denúncia d'aquesta situació. Però lamentem que, ai las, com que ara sí que hi ha hagut un lloc per a vostès també dins d'aquest repartiment, ja no lamenten aquesta situació.

En tot cas, nosaltres ens abstindrem a aquesta proposta general. Traslladem que hem plantejat un nom després de reunir-nos amb els comitès de treballadors i treballadores de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que no hem escollit nosaltres, que han escollit aquests comitès, i aquest és el nom que traslladarem.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. *(David Cid Colomer demana per parlar.)* Senyor Cid.

David Cid Colomer

Simplement per explicar que nosaltres hi votarem favorablement perquè hem arribat a un acord, també amb vostès. Perquè crec que la CUP ha proposat un nom, legítimament, igual que nosaltres en aquest cas hem presentat una persona vinculada als agents socials de Catalunya. Per tant, és un acord compartit, perquè entenc que vostès han pogut triar lliurement quin és el seu nom, que nosaltres hi votarem a favor, com no podia ser d'una altra manera.

(Anna Grau Arias demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Grau.

Anna Grau Arias

També, si se'ns permet explicar el sentit del vot. Nosaltres votarem que no, però voldria deixar clar que no és tant un rebuig contra les persones que integren la candidatura, que ens sembla un poti-poti millorable, però també molt empitjorable. És més aviat un qüestionament del procediment que s'ha seguit i de la manca de transparència i de no voler buscar un consens sobre temes tan importants.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Algun altre grup que vulgui intervenir? *(Pausa.)* Doncs passarem, doncs, a la votació per a la designació. I, atès que el nombre de candidats presentats és igual al nombre de candidats a proveir, es pot aprovar per assentiment la candidatura presentada? *(Pausa.)* Entenc que no.

Doncs passarem a la votació electrònica i secreta.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 99 vots a favor, 17 en contra i 12 abstencions.

Queden, doncs, designats membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals els setze candidats proposats. Moltes felicitats.

(Aplaudiments perllongats.)

Projecte de llei del Codi de finances públiques de Catalunya i d'aprovació del llibre primer, relatiu a les disposicions generals (debat de totalitat)

200-00011/13

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del projecte de llei del Codi de finances públiques de Catalunya i d'aprovació del llibre primer, relatiu a les disposicions generals.

(Pausa llarga.)

Gràcies, diputats. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà, en nom del Govern, la consellera d'Economia i Hisenda per presentar aquesta iniciativa legislativa. Té la paraula, doncs, la consellera Natàlia Mas Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas i Guix)

Gràcies, presidenta i diputats i diputades. Avui, com es deia, iniciem la tramitació parlamentària d'un projecte que, malgrat que no despertarà passions degut al seu contingut, principalment tècnic, tots coincidirem que és de vital importància per al funcionament òptim del sector públic de la Generalitat. I per això voldria començar amb un agraïment a tots els grups d'aquesta cambra per haver-ne facilitat la tramitació. El fet que no s'hagi presentat cap esmena a la totalitat és una bona mostra que tothom ha sabut valorar, ha entès la rellevància i la necessitat de tirar endavant aquesta llei.

Com bé saben, la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva per ordenar i regular les seves finances; és una competència reconeguda a l'Estatut i que exercim plenament malgrat els entrebancs que sovint ens trobem amb normatives estatals que pretenen exercir una funció de tutela. És evident també que les finances públiques són un pilar fonamental per sustentar el conjunt de polítiques i serveis públics que proveeix la Generalitat al conjunt de la ciutadania. Per això, a més de vetllar per la suficiència de recursos, és també imprescindible garantir una gestió i administració responsable i rigorosa d'aquests recursos, posant sempre per davant l'interès general. I és precisament el que pretenem garantir amb l'aprovació avui del Codi de finances públiques de Catalunya.

Actualment, la diversa legislació existent en matèria de finances públiques es troba recollida en dos textos refosos que daten de l'any 2002. Això s'explica per les successives actualitzacions que es fan a través de les respectives lleis de mesures fiscals i financeres que acompanyen les lleis de pressupostos de la Generalitat. I, de fet, aquests textos refosos tenen el seu origen en dues lleis dels anys vuitanta: la Llei 10/1982, de finances públiques de Catalunya, que ha estat objecte de dues refoses, i la Llei 4/1985, de l'estatut de l'empresa pública catalana, que ha estat objecte d'una refosa. Aquesta circumstància provoca que, sovint, en la seva aplicació pràctica es posi de manifest un desfasament entre les necessitats i les realitats actuals. També aspectes com la progressiva assumpció de competències, així com el dimensionament de la pròpia estructura de la Generalitat de Catalunya i el seu sector públic han comportat una major complexitat organitzativa.

Com deia, de tot aquest diagnòstic es conclou la necessitat d'actualitzar, ordenar i sistematitzar totes les disposicions existents relatives a les finances públiques. I s'opta, optem per fer-ho en un codi únic format per diferents llibres, com ja succeeix amb el Codi civil i amb el Codi tributari. Aquest primer text que presentem avui defineix l'estructura i els aspectes relatius a la tramitació del Codi de finances públiques de Catalunya i n'aprova el primer llibre, relatiu a les disposicions generals. Seran un total de vuit llibres corresponents a diferents matèries i que es traduiran en un projecte de llei específic per a cada llibre. A banda d'aquest llibre primer d'avui, relatiu, com deia, a les disposicions generals, el Codi de finances inclourà els següents: el llibre segon, relatiu al patrimoni de la Generalitat; el llibre tercer, relatiu a la programació pressupostària i el pressupost de la Generalitat; el llibre quart, relatiu a la comptabilitat; el llibre cinquè, relatiu a la tresoreria i l'endeutament; el

llibre sisè, relatiu a les subvencions i els ajuts; el setè, relatiu al control econòmic i financer, i, finalment, el llibre vuitè, relatiu a la responsabilitat econòmica i financera.

I entrant breument en el contingut d'aquest primer llibre, en el seu títol primer es defineix l'objecte, l'àmbit d'aplicació i el règim jurídic. El títol segon recull els principis generals, dels quals en voldria destacar quatre, ràpidament. En primer lloc, el principi de sostenibilitat financera, que implica que les actuacions amb efectes econòmics i financers han d'assegurar la viabilitat financera a llarg termini. I aquí m'agradaria destacar la importància dels escenaris pressupostaris a mitjà termini, que han d'establir el marc de referència per a l'elaboració dels comptes anuals i garantir el compliment de les regles fiscals; una pràctica que portem, doncs, uns anys realitzant.

En segon lloc, el principi de transparència que ha de regir tota actuació pública i especialment tot allò que tingui repercussió econòmica. I un exemple és el portal de pressupostos, on qualsevol persona o institució pot trobar el detall dels ingressos i de les despeses i així com també navegar de manera interactiva en un entorn més entenedor i accessible. Però també eines de gran rellevància –i això ho voldria destacar molt– que es coneixen poc, com el registre d'ajuts i subvencions o la recentment renovada plataforma de serveis de contractació pública.

Tercer, el principi d'eficiència en l'assignació dels recursos. I aquí vull destacar l'esforç dels darrers anys per institucionalitzar i sistematitzar l'avaluació de polítiques públiques, és a dir, per integrar aquesta avaluació tant en les decisions que afecten els ingressos com en els nous programes de despesa, i que això permeti disposar d'informació per assegurar, doncs, una assignació eficient dels recursos. Destacar la feina d'Ivàlua, l'Institut Català d'Avaluació de Polítiques Públiques o també el Proava, el fons de promoció per a l'avaluació de polítiques públiques, que vam impulsar des de la conselleria. Són eines fonamentals per entendre aquesta cultura de l'avaluació al conjunt de l'Administració.

En quart lloc, el principi d'eficiència en la gestió dels recursos públics. Aquí cal dir que ja portem uns anys d'experiències positives en exercicis de revisió de la despesa, amb l'objectiu d'obtenir estalvis fiscals que permetin finançar noves necessitats.

I finalment, el títol tercer recull els drets i obligacions de contingut econòmic de la Generalitat. Aquí trobem el capítol segon, que enumera els drets econòmics de la Hisenda Pública de la Generalitat i defineix les competències respecte a l'administració d'aquests drets. Pel que fa a la destinació dels ingressos, per norma general, es determina que aquests, els de la Generalitat i de les entitats del seu sector públic, es destinaran a satisfer el conjunt de les seves obligacions respectives i que l'afectació a finalitats determinades serà una excepció a la regla general i sempre que vingui determinat per llei.

El capítol tercer defineix les fonts de les obligacions i estableix els criteris relatius a l'exigibilitat d'aquestes. Pel que fa al pagament d'aquestes obligacions, es recull el dret al cobrament d'interessos de demora d'acord amb el tipus d'interès legal que determini la normativa.

En definitiva, i tal com apuntava al principi, amb aquest primer llibre iniciem un procés de modernització normativa en tot allò referent a les finances de la Generalitat i del seu sector públic. I el resultat serà que dotarem també de major seguretat jurídica els procediments administratius. Per tant, des del Departament estem treballant en els diferents llibres que, com deia, conformaran aquest codi de finances.

Avui comencem amb el primer llibre i ben aviat estarem en disposició d'aprovar a Govern el llibre cinquè, relatiu a la tresoreria i a l'endeutament. Em consta que fa pocs dies membres de l'equip de la conselleria van fer una primera reunió amb els diferents grups parlamentaris per compartir el contingut d'aquests dos llibres. Voldríem que aquesta fos també la dinàmica de treball per als següents llibres.

I, en aquest sentit, també acabar reiterant l'agraïment, com deia a l'inici, a la bona predisposició de tots els grups perquè, més enllà de divergències polítiques,

és cabdal, és essencial que existeixi un consens en tot allò que ajudi al bon funcionament de l'Administració, que alhora és també garantia de bon funcionament dels serveis públics.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, atès que no hi han esmenes presentades, els grups parlamentaris tindran un temps màxim de deu minuts per a fixar el seu posicionament. Té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, el senyor Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, presidenta. Consellera, conselleres, diputades, diputats... Certament, aquest és un debat que no suscitarà passions, com deia la consellera. El debat de totalitat del projecte de llei de Codi de finances públiques de Catalunya i d'aprovació d'aquest primer llibre relatiu a les disposicions generals és, efectivament, una qüestió molt tècnica.

No obstant, hem de parlar del perquè està motivada aquesta iniciativa del Govern i el nostre grup creiem que l'exposició de motius de la llei situa i defineix de manera clara la justificació de la necessitat de procedir a l'aprovació d'aquest projecte de llei. Es defineix que la legislació de Catalunya en l'àmbit de les finances públiques, com s'ha explicat, es compon de dos textos refosos aprovats l'any 2002 per dos respectius decrets legislatius, el que fa referència a la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat efectivament, com dèiem, per decret legislatiu el 2002, i el text refós de la Llei 4/85, de l'estatut de l'empresa pública.

La llei de finances públiques de Catalunya té el seu origen l'any 82. Per tant, estem parlant d'una legislació que té les seves arrels, doncs, molts anys endarrere i ha estat objecte, com dèiem, de dues refoses, la primera l'any 94 i la segona el 2002, a la que fèiem referència. L'estatut d'empresa pública catalana té el seu origen també anys enrere, l'any 85, i ha estat objecte d'una refosa mitjançant el Decret legislatiu 2/2002. També, per tant, ens remuntem força anys enrere.

Així mateix, a l'exposició de motius es descriuen alguns factors, com l'assumpció progressiva de competències per part de la Generalitat de Catalunya, el creixement i la diversificació del sector públic o la concepció del paper del sector públic i de la gestió pública com a aspectes que s'han transformat de manera determinant al llarg d'aquests darrers vint-i-un anys transcorreguts des d'aquests refosos del 2002, en paral·lel també a l'augment de la complexitat organitzativa.

Finalment, es destaca en aquesta exposició de motius un element addicional que justifica la necessitat i l'adequació d'actualitzar la normativa reguladora de les finances públiques de Catalunya, com és la constatació sobre la dispersió normativa en la regulació de les finances públiques, atès que tant les lleis de mesures fiscals i financeres aprovades des de molts exercicis endarrere, com la mateixa llei del 21 o la del 22, per tant totes aquestes i les anteriors, han modificat el text refós de la llei de finances públiques.

Permetin-me abundar un moment en aquest punt: la dispersió i la complexitat normativa. Algunes dades em permetran il·lustrar el que, al nostre entendre, és un factor clau o clarament, en aquest cas, un factor crític, no només de la legislació en matèria de finances de la Generalitat de Catalunya, sinó en termes generals, pel que fa a la complexitat normativa catalana.

Des de 1977, que es reprenen amb el Govern provisional les funcions normatives, s'han aprovat a Catalunya 26.354 normes, entre lleis, decrets i ordres, de les quals 18.555 segueixen vigents, concretament 506 lleis, 4.412 decrets i 13.637 ordres –dades d'abans de l'estiu. Resten, doncs, vigents un 70,4 per cent de les normes aprovades, en termes generals.

Pel que fa específicament a les normes procedents del Departament d'Economia, en el mateix marc temporal, des del 5 de desembre del 1977 fins avui, s'han aprovat 1.316 normatives, també lleis, decrets i ordres, de les que en resten vigents 847. Si afinem la recerca en el Portal Jurídic de Catalunya, el resultat ens porta a que 622 fan específicament referència a finances.

Aquestes dades constaten, al nostre entendre, de manera fefaent, que sí, efectivament tenim un problema, un greu problema, de dispersió i complexitat normativa en termes generals, però també i específicament pel que fa a la normativa en matèria de finances públiques. Davant d'aquesta realitat, ens sembla pertinent, i fins i tot indispensable, escometre processos de racionalització i simplificació normativa i la codificació a través d'aquest Codi de finances ens sembla encertada i necessària.

De què parlem, perquè el comú dels ciutadans ens puguin entendre quan parlem de codificació, d'aprovar aquest codi de finances i el seu llibre primer? Es tracta d'un procés de recopilació i reformulació sistemàtica de la legislació, en aquest cas sobre finances públiques de Catalunya i, en resum, és simplificar i posar ordre en aquesta legislació.

La codificació com a tècnica jurídica i legislativa ha exercit un paper crucial al llarg de la història en la simplificació i ordenament dels sistemes jurídics, des de l'antiga Roma amb el Codi Justinià al segle VI dC, que va establir les bases per a futures codificacions en consolidar normes disperses i contradictòries en un únic cos legal, fins a la codificació napoleònica que a principis del segle XIX va marcar un canvi paradigmàtic en aquest sentit. Napoleó, a part de donar peu a biopics, com la pel·lícula que s'acaba d'estrenar, va enfrontar-se al desordre legal de la Revolució Francesa i va establir un sistema jurídic clar i uniforme, i així va néixer el Codi civil de 1804, que es va convertir i ha estat un model fonamental per consolidar i estructurar lleis, brindant coherència i accessibilitat a un cos normatiu.

La funció simplificadora, doncs, de la codificació radica en la seva capacitat de reunir lleis disperses en un únic text i comprensible. I això és el que esperem que succeeixi amb aquesta codificació, a fi i efecte de facilitar la interpretació i aplicació del dret en proporcionar un marc normatiu més clar, contribuir a l'estandardització, reduir ambigüitats i, en definitiva, conferir una major seguretat jurídica en oferir als ciutadans, tant com, en aquest cas, als professionals que en fan ús, un marc normatiu clar i accessible.

Com es planteja en aquest cas aquest projecte de llei? Doncs, mitjançant l'adequació, l'actualització i ordenació i sistematització en un únic codi de les disposicions legislatives relatives a les finances públiques, i establint l'estructura per al Codi de finances, i aprovant el primer llibre, com ha explicat fa uns instants la consellera.

Es planteja, i ens sembla correcte, amb un caràcter obert i flexible, en forma de codi obert, mitjançant l'aprovació per llei de diversos llibres que l'integren –i no ho repetiré, perquè els ha esmentat i explicat tot just fa un moment.

Finalment, sí que faré esment no de l'estructura –hi insisteixo, ja s'hi ha fet referència–..., sí, també, tot i que n'ha fet, del llibre primer, relatiu a les disposicions generals, que inclouen l'objecte i l'àmbit d'aplicació i els principis, com s'ha esmentat: sostenibilitat financera, estabilitat pressupostària, transparència, legalitat, orientació, objectius i resultats, eficiència en l'assignació i la gestió de recursos i de responsabilitat, així com les responsabilitats generals sobre els drets i les obligacions de la Generalitat.

Mencionar també, per anar acabant, la disposició transitòria que té per objecte determinar les entitats que integren el sector públic institucional de la Generalitat, mentre no entri en vigor la llei d'organització de l'Administració de la Generalitat i del seu sector públic institucional. És a dir, s'estableix el règim transitori que defineix l'àmbit subjectiu de la norma. És a dir, a qui se li ha d'aplicar o qui és el receptor de l'aplicació d'aquesta norma, englobant entitats autònomes, administratives,

entitats autònomes comercials, entitats de dret públic sotmeses al dret privat, entitats de dret públic singular, consorcis, societats mercantils, fundacions i entitats participades majoritàriament per la Generalitat.

Fem èmfasi en aquest darrer punt –esmentat, hi insisteixo, tant en l'exposició de motius com en aquesta disposició transitòria–, en la mesura en que posa en relleu, posa de manifest, que no només tenim a l'Administració de la Generalitat de Catalunya una complexitat normativa que és evident i que genera aquesta codificació, sinó que també tenim pendents qüestions de reorganització, perquè també tenim una alta complexitat organitzativa, com es posa de manifest amb aquest llarg enunciat de categories d'entitats dependents que tenen a dintre una llarga llista d'entitats dependents, fins a centenars d'entitats que es veuran, hi insisteixo, subjectes a aquest àmbit subjectiu de la norma.

I, per tant, és important i rellevant que també tinguem cura i celeritat i interès en l'aprovació al més aviat possible d'aquesta llei d'organització de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, no només per definir i ordenar, sinó també amb l'ànim de racionalitzar.

En definitiva, per acabar, compartim l'objectiu d'endregar la legislació en matèria de finances i la tasca tècnica concretada en aquest projecte i, per tant, iniciem el tràmit d'aquesta llei no sense voler també esmentar i agrair la tasca realitzada per la Direcció General de l'Assessoria Jurídica del departament, que ha tingut un pes i un paper rellevant, molt rellevant, determinant en aquesta tramitació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Joaquim Jubert Montaperto.

Joaquim Jubert Montaperto

Bon dia, presidenta. Consellera, conselleres, diputats i diputades. Avui abordem el llibre primer del Codi de finances públiques de Catalunya, el que fixa els seus principis i objectius. El nou text legal pretén adequar, actualitzar i ordenar en un codi únic les disposicions legislatives relatives a les finances públiques de Catalunya, de forma similar al que es va fer amb el Codi civil i el Codi tributari.

Aquest avantprojecte unifica en un text les diferents normes que afecten les finances públiques i la gestió del pressupost, patrimoni, pressupostos, comptabilitat, tresoreria, endeutament i garanties, subvencions i ajuts, control econòmic i financer, i responsabilitat econòmica i financera. Ordena i enumera els subjectes que conformen el sector públic de la Generalitat i estableix nous procediments de coordinació i revisió dels instruments que regeixen les relacions entre l'Administració de la Generalitat i el sector públic institucional.

La necessitat d'un cos normatiu sistemàtic i unificat de la normativa que regula els ingressos i les despeses de la Generalitat era peremptòria, com determinava el propi Estatut d'autonomia en els seus articles 201 a 221 i, particularment, en l'article 211, que determina la competència exclusiva de la Generalitat per regular la hisenda pròpia i l'administració financera a Catalunya, d'acord amb els principis de coordinació i col·laboració amb l'Estat.

El que no resulta tan clar és que l'Estat això ho respecti, com veiem des de fa anys amb la caducitat de la LOFCA, l'incompliment sistemàtic de les inversions previstes, el retard en facilitar les liquidacions corresponents als tributs o l'omissió de la informació per al càlcul de les balances fiscals entre territoris. De tot això se'n deriva el deute històric de més de 450.000 milions que va establir la comissió parlamentària corresponent en les seves conclusions fa poques setmanes i com també ha anat divulgant el company Joan Canadell.

En base a l'esmentat article 211, el projecte de llei fixa les bases i principis per al funcionament de les finances públiques a Catalunya. Aquestes disposicions generals

inclouen aspectes de planificació i gestió dels recursos econòmics de la Generalitat, l'elaboració i aprovació del pressupost, la fiscalització i control de la despesa pública, i això amb la finalitat de dotar-se d'un marc normatiu complet i transparent per a la gestió financera, fixant pautes i procediments clars per a la formulació, execució i avaluació del pressupost, així com la gestió dels ingressos i despeses públiques.

Entre els objectius hi figuren promoure la transparència i el retiment de comptes en la gestió i les finances públiques; fixar un marc normatiu clar i actualitzat que respongui a les particularitats i necessitats del nostre país; millorar l'eficiència en l'ús dels recursos públics, buscant-ne una correcta assignació i una millora en la gestió dels ingressos i les despeses; fomentar la sostenibilitat financera i l'estabilitat pressupostària, evitant desequilibris i controlant l'endeutament; promoure l'equitat en la distribució dels recursos públics procurant reduir desigualtats i garantint l'accés universal a uns serveis públics de qualitat; i fixar mecanismes de control i seguiment de les finances públiques que permetin avaluar l'eficiència de les polítiques i mesures adoptades.

És fonamental tenir en compte la legislació existent a nivell europeu així com els principis i valors que han de regir la gestió de les finances públiques, com són la responsabilitat, la transparència i la sostenibilitat.

Ens trobem amb un projecte de codi obert que s'estructura en vuit llibres i capítols, regulador de les finances públiques a Catalunya, la seva administració i les entitats que integren el sector públic. I pretén actualitzar una normativa desfasada en base a les necessitats i realitats actuals; la dispersió normativa de les finances públiques; l'assumpció progressiva de competències, creixement i diversificació del sector públic, i l'avaluació de les polítiques públiques.

Ara només es planteja el llibre primer, que concreta l'objecte i l'àmbit d'aplicació, els principis, les responsabilitats generals i els drets i obligacions de la Generalitat. Caldrà veure què diuen la resta de llibres en temes tan rellevants com els que descriu el preàmbul.

Dels llibres no es desprèn com s'incorpora l'avaluació de polítiques públiques, entesa com la valoració de les intervencions de les entitats del sector públic pel que fa al disseny, el funcionament, els productes, els impactes d'aquests amb relació a les necessitats que es pretenen satisfer i orientada a proveir informació per a la presa de decisions.

Cal remarcar la disposició transitòria, que té per objecte determinar les entitats que integren el sector públic institucional de la Generalitat mentre no entri en vigor la llei d'organització de l'Administració de la Generalitat i el seu sector públic institucional.

En el compte general de la Generalitat de Catalunya de l'any 2021, la Sindicatura de Comptes ha constatat la delicada situació financera de l'Administració General de la Generalitat a 31 de desembre pel que fa a la necessitat de finançament, ja que el romanent de tresoreria i el patrimoni net són negatius.

L'endeutament financer és elevat i existeix un volum important de compromisos de despesa adquirits amb càrrec a pressupostos d'exercicis posteriors. Les recomanacions que fa la Sindicatura de Comptes sobre alguns aspectes posats de manifest per la feina de fiscalització haurien de ser seguides per tenir un compte general més transparent i homogeni.

El Codi de finances ha de permetre millorar el perímetre de consolidació del total de les entitats del sector públic, CatSalut, entitats autònomes de caràcter administratiu i entitats autònomes de caràcter comercial, també entitats de dret públic, societats mercantils, consorcis i fundacions.

Entre els motius per avaluar les polítiques públiques, cal tenir en compte que la transformació digital de l'Administració pública ha impactat en la millora de la seva gestió comptable, administrativa i de legalitat i en la prestació de serveis, possibilitant un control intern més eficient, que el control extern vagi més enllà del control financer i de legalitat, alhora que s'incorporen nous canvis d'auditoria operativa per

examinar si la digitalització proporciona seguretat suficient i permet assolir els objectius de l'organització d'una manera més eficaç.

Davant d'aquests canvis, cal afegir-hi els reptes socials que ha d'afrontar el sector públic, envelliment poblacional, augment de les desigualtats, la pobresa i l'exclusió social, canvis tecnològics, problemes derivats del canvi climàtic, entre d'altres, que tenen una complexitat que requereix implementar polítiques públiques innovadores i transversals. I tot amb una superior exigència de transparència i retiment de comptes per part de la ciutadania, que s'arrossega dels efectes de la crisi del 2008, sumada a les deficiències en els sistemes de gestió, avaluació i control de les polítiques públiques posades en marxa per paliar els problemes socials generats per la pandèmia del covid-19.

Per concloure, el Codi de finances públiques de Catalunya suposa millorar en la tècnica legislativa, amb una actualització sistemàtica, la qual cosa aporta una major seguretat jurídica, seguint l'exemple del Codi civil de Catalunya, alhora que aquesta iniciativa legislativa suposa una sistematització i una simplificació de les normes de comptabilitat i control de la gestió econòmica i financera, que actualment es troben disperses en diferents normes i instruccions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. *Consellera* Vilagrà, *consellera* Mas, diputados de esta cámara, vamos primero con una parte más descriptiva y luego sí que haremos una valoración política.

Hoy el Govern nos presenta este proyecto de ley a través del cual se pretende ordenar en un código único el conjunto de disposiciones legislativas de las finanzas públicas de Cataluña. Es un texto con seis artículos, una disposición transitoria, una disposición derogatoria y dos disposiciones finales.

Mediante este código, el Govern pretende unificar en un texto las diferentes normas e instrucciones que afectan a las finanzas públicas y a la gestión del presupuesto de la Generalitat, en materias como patrimonio, presupuesto, contabilidad, tesorería, endeudamiento, garantías, subvenciones y ayudas, control económico y financiero, y responsabilidad económica y financiera. También se ordenan y enumeran los sujetos que conforman el extensísimo sector público de la Generalitat y se establecen nuevos procedimientos de coordinación y revisión de los instrumentos que rigen las relaciones entre la Administración de la Generalitat y el sector público institucional.

Desde VOX consideramos que toda propuesta legislativa tendente a ordenar y unificar en un texto las disposiciones legislativas dispersas sobre una misma materia es siempre positiva, pero en el caso de Cataluña no es la solución a los problemas que plantea nuestra región en materia financiera.

El fondo de lo que ustedes plantean, que es la unificación normativa, es al fin y al cabo lo que nosotros proponemos a nivel nacional. Si de verdad queremos acabar con la dispersión normativa, tenemos que aprobar una única legislación de ámbito nacional que regule esta materia de forma única y sin distinción para toda España. Esta es la única forma real de simplificar de verdad y de modernizar la legislación financiera y, a la vez, garantizar sobre todo la igualdad... (*Remor de veus.*) Señoras diputadas del PSC, discúlpenme, porque las oigo a ustedes más que a mí mismo. No, pero no, no quiero interrumpir su conversación, ¿eh?, pero si la pueden bajar de tono, se lo agradeceré.

Y, a la vez, como digo, garantizar sobre todo la igualdad y la seguridad jurídica de todos los españoles, hoy gravemente comprometidas a través de este pacto entre los socialistas, Esquerra y Junts.

Miren, los últimos años han demostrado que no podemos dejar por más tiempo las competencias financieras en manos de la Generalitat, porque la Generalitat de Catalunya ha demostrado ser una gestora desleal y una gestora negligente si hablamos de finanzas. Y se lo voy a resumir en cinco puntos, todos ellos relacionados con esta cuestión de las finanzas públicas catalanas.

En primer lugar, ustedes han demostrado la mayor de las deslealtades institucionales dando un golpe de estado en 2017, golpe de estado al que destinaron importantes cuantías económicas y que ha motivado la condena por malversación de caudales públicos para sus principales dirigentes políticos. Ustedes han malversado el dinero de todos los catalanes.

En segundo lugar, ustedes han demostrado su incapacidad para gestionar el presupuesto; es más, incluso para conseguir aprobarlo en plazo. En los últimos doce años, desde el 2010, solo en uno, el 2022, se ha aprobado en plazo el presupuesto de la Generalitat.

En tercer lugar, ustedes han demostrado su incapacidad para hacer de la Generalitat una administración pública reducida y eficiente, su incapacidad para reducir gasto político superfluo. La Generalitat ha optado –porque esto es una elección– por tener el gobierno regional más caro y más extenso de España, por derrochar el dinero de todos los catalanes en 1.109 entes públicos dependientes de la Generalitat y en 360 chiringuitos ideológicos directamente suprimibles.

El Govern, en el último presupuesto de 2023, ha situado el nivel de gasto de la Generalitat en su máximo histórico: 41.000 millones de euros. Y no debemos olvidar que mientras ustedes dedican cada día más dinero a sus chiringuitos, Cataluña es la única región que ha reducido en los últimos quince años el gasto por habitante en políticas sociales. (*Remor de veus.*) Sí que es verdad, sí. Ya sé que no les gusta, pero es verdad.

En cuarto lugar, ustedes han demostrado su incapacidad para reducir la enorme presión fiscal que ejercen sobre los catalanes, a los que ustedes condenan a vivir en un auténtico infierno fiscal. Señora Mas, somos la región con más impuestos propios de España; tenemos un *govern* con los tramos más altos de IRPF, que ni siquiera ha querido tampoco deflactar el IRPF para adecuarlo a la inflación disparada en beneficio de los catalanes, y tenemos un *govern*, en definitiva, que asfixia fiscalmente a familias, trabajadores, autónomos y pymes para sostener una administración elefantiásica y sectaria.

Y, en quinto lugar, ustedes han demostrado su incapacidad para gestionar la inmensa deuda pública catalana, condenando a Cataluña a prácticamente la quiebra técnica. Cataluña es la comunidad más endeudada de España en valor absoluto: 85.000 millones de euros en deuda pública, lo que supone el veintisiete por ciento del total de España, con lo que ustedes hipotecan el futuro de nuestros hijos y de nuestros nietos condenándoles a pagar una deuda per cápita inasumible.

Visto esto, señora Mas, ¿cómo quieren ustedes que sigamos dejando el control de las finanzas en manos de quienes han malversado dinero público de todos los catalanes?, ¿cómo pretenden que les apoyemos si los mismos partidos que han desviado fondos públicos de la Generalitat para la celebración de un referéndum ilegal el pasado 1 de octubre del 17 siguen sentados hoy en las bancadas del Govern?

Y si por si esto no fuera ya de por sí grave, el Partido Socialista, siempre traidor a la unidad nacional, premia su deslealtad y su pésima gestión con la condonación de 15.000 millones de euros de la deuda de Cataluña con el fondo de liquidez autonómico; condonación que van a tener que pagar todos los españoles gracias al infame pacto entre socialistas y separatistas para pagar su fiesta del *procés*, una condonación que beneficia a los de siempre: a los malversadores del *procés*, a los políticos separatistas.

Y es que la realidad demuestra que, mientras cada día más catalanes lo pasan mal para llegar a fin de mes, ustedes siguen despilfarrando su dinero a manos llenas en chiringuitos ideológicos y en estructuras de estado.

En definitiva, la unificació normativa, en qualsevol altre cas, seria positiva, però amb uns gestors com ells segueix sentint igual de perillós que piloten la nau dels partits separatistes.

Es evident que la legislació catalana precisa de menys dispersió normativa i dels catalans de menys burocràcia i menys asfíxia fiscal, però amb els antecedents exposats i amb un Govern que està disposat a atacar novament contra la unitat nacional, contra la convivència i contra la igualtat de tots els espanyols, després, ells no poden seguir ni un minut més als ordres de les nostres comptes públiques.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé doncs, bon dia a totes i tots. Bé, benvingudes siguin l'actualització, la unificació i la sistematització de les normes de finances públiques avui disperses, no? Des d'aquest punt de vista, jo crec que el que es pretén amb aquest projecte de llei és codificar, no?, és posar ordre a la dispersió, és facilitar l'aplicació de la normativa, i, per tant, també, lligat a això, dotar de seguretat jurídica, i facilitant allò, claredat, accessibilitat, etcètera.

Des d'aquest punt de vista, ens sembla positiu abordar, diguéssim, aquesta codificació, aquest codi, i tal. És cert que avui veiem el primer llibre; hem de parlar dels vuit llibres. Al final, haurem de tenir, diguéssim, una visió global de tot. Però, certament, en aquest primer llibre ja se situen els elements importants de la carcassa del conjunt del codi de finances públiques de la Generalitat de Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, quan es parla de principis, hem de recordar o hem de situar els principis d'estabilitat i sostenibilitat financera, el de transparència i el d'eficiència de recursos, principis que, en genèric, compartim, però que després caldrà que acotem amb la pràctica quotidiana, i és on podem trobar algunes diferències. Perquè estem d'acord amb que l'estabilitat i la sostenibilitat financera són necessàries per a les finances públiques, però, com ja se situa en la proposta, a llarg termini; vol dir que no podem fer una visió conjuntural i estreta que et pot portar a prendre mesures que garanteixin l'estabilitat a curt termini, però poden dificultar-la a mitjà i llarg termini. Per tant, situar el llarg termini com un element per l'estabilitat i la sostenibilitat ens sembla coherent. Caldrà després veure com això ho anem concretant en el dia a dia de la gestió, en definitiva, de la gestió política pressupostària anual i tal, no?

Igual que la transparència. Evidentment, és positiu que se situï la transparència com a objectiu, com a principi, només faltaria; ara bé, la transparència són eines que haurem de millorar, és simplificar processos per facilitar també l'accés a les dades o l'aportació de dades. Per tant, diguéssim, transparència, d'acord; evidentment, caldrà veure com concretem el principi aquest de transparència, igual que el tema de l'eficiència en l'assignació de recursos o en la gestió de recursos, principis que evidentment compartim però que han d'anar acompanyats necessàriament d'una avaluació per veure si som o no som eficients. I quan parlem d'avaluació haurem de parlar de què, de qui i de com; què avaluem, qui avalua i com avaluem. Qüestions que són les que, després, en el dia a dia, segur que ens portaran a debatre i a mirar de concretar.

En qualsevol cas, el que es presenta creiem que és necessari, aquesta idea de codificar, des del punt de vista aquest d'ordenar, no?, de posar ordre, de facilitar l'aplicació a una realitat avui dispersa, que costa a vegades trobar solucions.

I també, diguéssim, deixar clar que el codi de finances públiques és d'aplicació al conjunt del sector públic de la Generalitat de Catalunya, i en aquest conjunt del sector públic de la Generalitat de Catalunya necessàriament caldrà també ordenar

i organitzar millor allò que avui ja existeix, que possiblement està molt..., molt o..., bastant desorganitzat. I en aquesta desorganització actual hi han també dificultats de gestió, també de gestió financera del conjunt del sector públic. Crec que el codi, en la mesura que també planteja que s'ha d'aplicar al conjunt del sector públic, ens obligarà també a treballar més en aquesta millora de l'organització del conjunt d'ens, entitats, empreses públiques, sector públic en general, que intervenen al conjunt de la Generalitat, no?

Des d'aquest punt de vista, valorem positivament aquest projecte de llei, el treballarem amb tot el «carinyo» possible, sobretot per reforçar que aquests principis, en la seva aplicació, garanteixin, doncs, aquelles normes de finances públiques de major eficiència a l'hora de prestar les respostes a les necessitats socials i ciutadanes en general i també de l'activitat econòmica del país.

Res més.

I gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Joan García González.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, conselleres, és evident que no està sent el debat més apassionant que hem escoltat en aquest Parlament, però no sé si algú, inclús, estava seguint el mateix... Jo crec que no, podríem fer una enquesta. Però és important, és evident. Això no vol dir que no sigui important, consellera.

Però el que presentem avui bàsicament són unes modificacions tècniques i la creació d'un codi de finances públiques. Crec que un projecte ambiciós, bastant ambiciós, que el que fa al final és buscar o tractar temes com disposicions generals, patrimoni, programació pressupostària, comptabilitats financeres, tresoreria, endeutament, etcètera. I l'objecte, bàsicament, d'aquesta llei d'avui és, doncs, definir, establir l'estructura del codi de finances, aquest codi de finances públiques de Catalunya, i aprovar-ne el primer llibre.

És veritat que ens vam reunir amb el seu equip; ho agraïm. I de fet, el que fem avui essencialment és, doncs, un exercici de modernitat normativa. Després comentaré que no és tan modern. Però sí, modernitat normativa.

Com a principi general, les finances públiques sustenten, des d'una perspectiva econòmicofinancera, doncs, l'actualització i activitat de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Això ho sap vostè perfectament. I per això deia que és important, tot i no ser apassionant, doncs, aquest debat –o que no sembli tan apassionant– i per nosaltres crec que és la fórmula adequada, la millor fórmula per servir a l'interès general i als ciutadans. I aquest procés, aquesta tècnica, per nosaltres, és important. Ara, també ens hauríem de preguntar i analitzar si aquesta realitat i aquests principis que s'han tingut o s'han mantingut durant tot aquest temps, des que es va retornar a la democràcia, des que vam tenir Estatut, des que hem entrat o vam entrar en el marc constitucional el 1978..., si aquests principis que avui defensem, doncs, s'han tingut en compte fins al dia d'avui.

Avui, el que fem és, doncs, mirar textos de referència com són els textos refosos del 2002 i la llei de referència del 1982, de finances públiques. I el que estem pràcticament acceptant amb aquesta proposició de llei, o amb aquest projecte de llei, és parlar de dispersió normativa –se n'ha parlat aquí. És evident que hi ha una dispersió normativa que al final ha sigut causa de problemes; segurament, inclús podríem parlar també de certa inseguretat jurídica. És a dir, en aquesta reunió que vam fer amb el seu equip, el seu propi equip ho reconeixia, que moltes vegades no sabia on anar a mirar, quines normatives aprovades per aquest Parlament mirar, doncs, per aplicar-les.

I això, nosaltres, més enllà del que fem i que donem suport a aquesta tècnica, ens sembla que sí que mereix una reflexió. Jo crec que al final ens trobem una situació, doncs que s'ha creat o que han creat els mateixos governs que hi ha hagut a Catalunya. Aquesta fórmula de dispersar lleis o normes fins arribar al dia d'avui, doncs, ha sigut fruit d'una mala gestió, d'un cert caos normatiu..., que crec doncs que s'haurien de repensar. I espero, perquè ara fem un codi..., però espero que no continuem generant més normatives que hagin d'incloure o de modificar aquests codis. I això és aplicable no només, en aquest cas, a les finances públiques de Catalunya, sinó també a altres temes, des de temes socials fins a temes com l'habitatge i altres normes i normativa que crec que ja que vostè, consellera, avui ens porta aquest codi, doncs podria fer pedagogia dins del seu govern i que es comenci a treballar d'aquesta forma, doncs, seria molt molt agraït i ho agrairíem no nosaltres, sinó els ciutadans de Catalunya.

Al final, vostès han posat, de fet, altres exemples, inclús a la llei, com el Codi tributari de Catalunya o el Codi civil de Catalunya. Però a mi, doncs, sí que m'agrada –ja que tinc temps i no sembla que passi res si comentem alguns temes–, doncs, fer unes referències històriques a aquesta fórmula o tècnica jurídica de recopilació de normes. Deia abans que no és una fórmula moderna, perquè pràcticament és mil·lenària, és a dir, ja s'ha parlat –el senyor Riba, de fet, ho ha comentat també abans– que ja s'havien fet o s'havien generat codis, doncs, a l'època de Justinià, abans, en l'època de Teodosi, a l'època del baix imperi romà. Però també aquí –el PSC normalment no acostuma a parlar..., no li agrada parlar de les referències espanyoles–, però aquí a la península doncs també n'hi van haver, i algunes de molt importants, com les recopilacions que es van fer amb el *Liber Iudiciorum* dels visigots al segle VII, essencialment, que el que feia era recollir, essencialment, tota una sèrie de normes, també de la mateixa forma i fórmula, que servien en aquell moment per unificar el marc normatiu d'hispanoromans i visigots que ja vivien a la península i que, de fet, compartien regne –el regne visigòtic de Toledo–, del qual formaven part també aquestes terres que després es dirien els «comtats de Barcelona» i «comtats catalans» al segle XII.

Doncs bé, aquesta elaboració, aquesta prèvia, aquest codi és un bon exemple perquè després es va utilitzar moltes vegades com a hereu o com a normativa als diferents regnes medievals i inclús algunes de les normes que tant s'han utilitzat aquí. Inclús recordo una presidenta d'aquest Parlament el 2015 que va treure una foto de les Constitucions generals de Catalunya com si fos una norma democràtica..., també són recopilacions, és un codi, un exemple de codi de l'edat mitjana, moltes d'elles normes medievals, algunes inclús que venien d'aquell codi visigòtic –que aquí s'ensenyava perquè hi posava «constitucions»; «constitucions» simplement és «una recopilació de normes», però bé aquí..., per això volia fer una mica de pedagogia, perquè aquí en aquest Parlament parlem de tot i fem demagògia barata, inclús per part de presidents d'aquest Parlament, però bé..., aquest en va ser un altre exemple.

I tot això, òbviament –continuo amb les referències històriques–, va canviar després, al segle XIX, amb les revolucions liberals, quan sí que de forma usual es va començar a utilitzar la codificació de forma més adequada, però amb un origen i amb una legitimitat, com a mínim, inconstitucional. I aquí li vull dir al senyor Riba, ja sé que tampoc es tractava de discutir d'això avui, però que ha posat com a referència a Napoleó. Hem de buscar en la història d'Espanya, també; hi ha una referència molt més evident, que és la Constitució de Cadis de 1812, una constitució que és precisament la segona constitució més antiga d'Europa, la tercera més antiga del món, que pot utilitzar-se, tot i que –ja sé que ja han pactat, ja tenen el Govern, ja poden parlar d'Espanya. No passa res; poden parlar de la història d'Espanya sense cap problema–..., i aquella constitució sí que va generar tota una sèrie de codis: precisament, el 1822, un dels primers codis importants que es va aprovar va ser el Codi penal del 1822, que canviava també, en aquest cas, totes les referències prèvies i eliminava co-

ses tan importants –imaginin si era important aquella Constitució de Cadis de 1812– com la institució religiosa que al final era la Inquisició, que fins aquell moment existia a la península Ibèrica, en aquest cas, a Espanya.

Per tant, crec que és important que tinguem en compte tota una sèrie de codis que després es van desenvolupar durant el segle XIX, amb una referència i amb una legitimitat constitucional i democràtica, com el Codi de comerç o el Codi civil el 1889. I, per tant, consellera, ja sé que..., jo no pretenia amb això dir que la codificació que avui faran passarà a la història. No ho sé, igual sí, això ja ho dirà algú més endavant, no ho sé. Però sí que vull dir que és important, tot i no ser, ho torno a dir, aquest..., sembli un d'aquells debats més rellevants que tenim, aquest Parlament, però, és important i, sobretot, és important si ens acostumem a utilitzar aquesta tècnica en el futur i ho fem, doncs, també al Govern de Catalunya.

I ja que som aquí, i em queda un minut, aprofitaré per demanar-li quan tindrem els pressupostos, consellera; m'imagino que està treballant. Perquè clar, si fem lleis, parlem de dates i diem després que hem de complir una sèrie de preceptes i diem que tenim o hem de tenir pressupostos l'1 de gener i estem al Nadal i encara no en sabem res, crec que no serveix de massa fer aquest tipus de codificacions. Per tant, no ens acostumem a fer, a construir coses que després no complim. Per tant, porti, consellera, els pressupostos al Parlament de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Jordina Freixanet i Pardo.

Jordina Freixanet i Pardo

Bon dia, presidenta. Diputats, diputades, consellera Mas... Crec que hi ha hagut prou classes de compilació des del dret romà fins a l'actualitat i que ha quedat àmpliament explicat de què va aquest punt de l'ordre del dia del Ple d'avui.

En tot cas, començaré explicant que, en els últims anys, la gestió d'Esquerra Republicana al capdavant del Departament d'Economia i Finances s'ha destacat per la voluntat de fer endreça, de posar ordre i d'establir un full de ruta clar. Ens vam trobar un departament estressat pel que va suposar la gestió de la tresoreria en els anys més durs de la crisi econòmica; unes tribulacions i turbulències –em permeten manllevar el títol del llibre del conseller Mas-Colell– causades per les deficiències del sistema de finançament, però també per errors propis, com suprimir fonts d'ingressos imprescindibles com el tribut de successions i donacions. Des del 2016 hem posat ordre a les finances de la Generalitat, apostant per dimensionar els ingressos propis mitjançant una fiscalitat verda i de progrés, però també per gestionar amb rigor i austeritat republicana. I vull referir-me al terme d'«austeritat republicana», no aquella que és sinònim de retallar serveis als que més ho necessiten, sinó de gestionar amb cura extrema cada euro públic gastat, sabent l'esforç que suposa per a moltes empreses, per a moltes persones i per a moltes famílies aquest euro públic, amb programes de revisió de la despesa i de contenció de la despesa supèrflua. I els resultats són més que evidents. Els pressupostos de l'any 2023, els més expansius de la història, recuperaven la despesa i la inversió del 2010, però sense recuperar el dèficit del 2010. També ha permès consolidar el rol de l'Institut Català de Finances com una eina estratègica de la promoció econòmica i ha passat de ser un banc que sobretot prestava serveis a l'administració pública a ser una institució de país amb una cartera diversificada on la inversió en *start-ups*, projectes innovadors i d'impuls de la transició verda supera amb escreix el finançament del sector públic.

Avui, i seguint aquesta voluntat d'endreça, ens arriba una nova proposta legislativa que no per menor no deixa de ser cabdal. El projecte de llei del llibre primer del Codi de finances desplega la nostra competència exclusiva per ordenar i regular les finances de la Generalitat de Catalunya. És només una primera passa, tal com deia

la consellera Mas, que consistirà en vuit llibres transformats en vuit lleis sobre finances, patrimoni, pressupost, comptabilitat, tresoreria, subvencions, control econòmic i responsabilitat econòmica de la Generalitat. Un projecte ambiciós però que és per posar ordre a una normativa sobre finances i comptabilitat que avui es trobava disgregada en dos textos refosos successivament modificats en diverses lleis de mesures de la Generalitat.

Aquest primer llibre, com ja s'ha comentat, recull els principis rectors que han de guiar l'actuació financera. Uns principis que reflecteixen una governança republicana que entén el patrimoni públic com un patrimoni comú, que ha de servir per garantir el servei públic i el bé comú. Parlem de sostenibilitat financera, transparència, eficiència en l'assignació i la gestió, responsabilitat i orientació als objectius i als resultats. És a dir, parlem de governar garantint que les propostes que es fan són possibles, que hi ha recursos necessaris per tirar-les endavant, que en el seu debat, formulació i fiscalització es realitzen amb llums i taquígrafs, i que serveixen per tal de complir els objectius que s'han proposat. En aquest sentit, volem destacar, de la mateixa manera que ho ha fet la consellera Mas, el valor i el compromís de la Generalitat amb l'avaluació de les polítiques públiques. I cal fer-ho des de la mirada de l'esquerra, perquè tot sovint, quan es fa, es mostren com a falsos determinats apriorismes amb què la dreta tracta moltes propostes que posem sobre la taula.

Els en posaré dos exemples. Va passar amb l'impost de begudes ensucrades, que ha aconseguit reduir de forma efectiva el consum de begudes ensucrades. Mentre alguns ens acusaven d'una voluntat recaptatòria, una avaluació rigorosa ha tingut efectes sobre el consum i, per tant, sobre la salut pública dels nostres ciutadans. Va passar també amb la regulació del lloguer, on les avaluacions més rigoroses ens indiquen que no va tenir un impacte restrictiu sobre l'oferta, tal com s'anunciava al començament. I és que tot sovint, i aquí a Catalunya ho hem viscut, la fama de determinada dreta com a bons gestors no resisteix més enllà de la publicitat que li fa determinat *establishment*. Al contrari, tot sovint és l'esquerra la que fa la feina d'endreçar la casa i la dreta qui mal guanya la feina feta i que, a més, s'escuda en retallades per encarar encara més les desigualtats en els serveis públics en aquelles persones que són l'única xarxa de garantia.

Avui tenim una d'aquestes eines que ens ha de permetre ordenar les finances de la Generalitat. Nosaltres, des d'Esquerra Republicana, treballarem per garantir-ne una tramitació àgil, que ens permeti posar la primera pedra en el que ha de ser aquest Codi de finances. Gràcies per la feina, consellera, i pel lideratge del que ha de ser aquest primer dels vuit llibres.

Bona feina i endavant.

La presidenta

Acabat el debat, atès que no s'ha presentat cap esmena a la totalitat, els faig saber que aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposició de llei de creació del Fons Agrari (debat de totalitat)

202-00069/13

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat de la proposició de llei de creació del Fons Agrari. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar per a presentar aquesta iniciativa legislativa. A continuació, intervindrà la resta de grups parlamentaris per expressar llur posicionament. Tal com van acordar a la darrera Junta de Portaveus, tots els grups parlamentaris tindran un únic torn de deu minuts cadascun.

En primer lloc, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Joaquim Paladella Curto.

(Pausa llarga.)

S'ha de dir que com que anem amb molt de temps, podem fer dos minuts de descans... Ja és aquí el senyor Paladella. Hem salvat..., a la campana. Quan vulgui, diputat.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, presidenta. Perdoneu, però tenia una altra feina, per dir..., fora. Espero que..., em fico les ulleres. Bé, moltes gràcies, presidenta. Bon dia diputats i diputades. Pujo a aquest faristol amb la voluntat, sentiment i convicció de ser útil al sector pagès i ramader.

També amb l'esperança de que este Parlament sigui just amb un sector que veritablement és el nucli central del món rural, i el que és més important, de la vida, del conjunt dels pobles i del medi natural que conformen esta Catalunya que coneixem, estimem i que, sense donar-nos compte, se'ns està escapant dels dits.

Sense pagesos i ramaders no hi ha aliments. És veritat, els podem portar de fora, però renunciant a la sobirana i, en certa forma, a la seguretat alimentària. Sense pagesos i ramaders, renunciem al mosaic que ens permet poder controlar els incendis. Sense pagesos i ramaders, renunciem a la biodiversitat, que és absolutament necessària per a l'equilibri natural imprescindible.

Sense pagesos i ramaders, renunciem al paisatge que tenim avui, amb les repercussions a la vida i al turisme que fa privilegiat el nostre país. Sense pagesos i ramaders, renunciem a la nostra gastronomia, a les nostres tradicions, a la nostra forma de viure.

En resum, sense pagesos i ramaders, renunciem a tenir amb vida al nostre medi rural, els nostres pobles, a la nostra Catalunya interior, amb tot el que això comporta. Però és que amb l'economia a la mà, sense pagesos i ramaders, no podem subministrar matèries primeres al nostre punter i importantíssim sector agroalimentari, del qual ens vanagloriem tots.

És per que no volem perdre res de tot això i volem el millor per a Catalunya i per als catalans, que el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presentem esta proposició de llei del Fons Agrari, perquè entenem que el sector agrari i ramader ha de ser una prioritat i entenem que avui no ho és.

És per això que fora de la literalitat de la proposició de llei, esta iniciativa parlamentària vol ser un senyal que faci entendre que s'ha de fer més coses, que es poden fer i que estem disposats a fer-les.

S'ha d'afrontar el problema i, com he dit, és urgent que entenguem que ha de ser una prioritat pel bé del sector, però, sobretot, pel bé del conjunt de Catalunya que estimem.

Parlem de necessitat urgent, i és que, sense cap dubte, una mirada al sector ens porta a que les dades són una caiguda de renda agrària del 12,4 per cent l'any 2021, i tot fa indicar que aquesta disminució, amb la pujada de costos de producció i minva d'ingressos per la sequera, pot ser dramàtica.

Els titulars de les explotacions majors de seixanta-cinc anys són un 32,4 per cent, mentre que els menors de quaranta-un anys representen un alarmanant 12,07 per cent. Amb aquestes dades no ens ha d'estranyar que en el període 2009-2020 les explotacions ramaderes han baixat un dinou per cent, i un vuit per cent les agràries.

La perspectiva, sense cap dubte, no és gens bona, i és evident que està compromès el futur. I en política, senyors i senyores diputats i diputades, quan les dades són les que són i quan la importància i el risc per al conjunt és tan evident, s'han de prendre mesures conjunturals, lògicament, però sobretot estructurals.

Aquesta proposició de llei és el que pretén, aportar més recursos al sector, dirigits a les persones o entitats jurídiques que han de donar continuïtat i perspectiva de futur. És evident que el conjunt de recursos que aporten el pla estratègic de política agrària comuna i el programa complementari de desenvolupament rural no és suficient, i que la realitat és la que vivim, i que hem de revertir.

Segurament amb esta norma, sols amb esta norma, no ho aconseguirem; però sí, i sense dubte, aquest és el camí. Un camí que hem de transitar, que és una prioritat i necessitat transitar. La proposició de llei, l'article 4, té com a objectiu incrementar el percentatge mínim d'ajut entre un deu i un quinze per cent en inversions a la millora de la competitivitat i mitigació del canvi climàtic, previstes en la PAC, situant el màxim d'ajut en un vuitanta o un vuitanta-cinc per cent.

I és que si el límit màxim marcat per la PAC és este i volem i hem de competir amb altres mercats, té tota la lògica que puguem aportar i arribar al màxim permès. Volem preservar les petites explotacions familiars que tant aporten a la vida dels pobles..., i model de la nostra agricultura tradicional.

La modernització de les explotacions no ha de representar l'exclusió del nostre model d'estructura agrària, sinó que l'hem d'afavorir facilitant l'adaptació a este món competitiu, però que premia la singularitat, la forma de fer respectuosa amb la natura i l'entorn.

Amb l'article 5 pretenen aportar més recursos i incrementar el percentatge d'ajut per assolir el topall màxim permès amb el reglament de la Unió Europea, en el que fa referència a la mitigació del canvi climàtic en explotacions de diversificació agrària, mesures previstes en el programa complementari de desenvolupament rural.

Mentre que l'article 6 proposa incloure una línia d'ajuts específica per a les comunitats de regants de les zones de reg d'iniciativa privada. Senyores i senyors diputats i diputades, amb esta norma volem acabar amb els preàmbuls i l'exposició motius que de forma simpàtica fan referència al sector agrari i al món rural.

Amb esta norma pretenem entrar en l'articulat i en l'aportació de finançament i recursos als pagesos que viuen de la terra, que volen viure de la terra, que estimen la terra i que la veuen com el futur de les seves famílies.

Estos recursos addicionals que aporta la proposta de llei i que preveuen nodrir del Fons Agrari, serien al voltant d'uns 30 milions d'euros anuals, que serien el vint per cent dels ingressos relacionats a l'impost sobre instal·lacions que incideixen en el medi ambient. En concret, amb les procedents de les activitats de producció, emmagatzematge i transformació d'energia elèctrica d'origen nuclear.

És una proposició de llei molt senzilla però molt tècnica a la vegada, amb un objectiu, queda explicat, crec que breument, però molt clarament, que està obert a aportacions que facin millor si és possible, i que blindin i facin possible esta assignació de recursos dirigida als més actius del sector agrari i ramader.

També expressem la voluntat i necessitat per lo que he explicat de que entre en vigor el més ràpidament possible. No podem permetre un any més sense aportar més recursos, dinamisme i il·lusió al sector. Perquè sigui possible, hem de tenir una tramitació ràpida i consensuada de la proposició de llei. Amb aquesta línia expressem la voluntat de parlar i acordar. Volem que sigui una llei útil i de tots.

Per acabar, permetin-me una reflexió: amb tota seguretat soc l'únic pagès d'esta cambra, un fet que ja ens hauria de fer reflexionar. Tots els meus antecessors familiars, tant de pare com de mare, han estat pagesos. El meu fill viu avui únicament i exclusivament de la terra, i el meu anhel és que la meua neta o el meu net puguin plantejar-se el viure d'este ofici tan antic com bonic i noble.

També fa molts anys que soc alcalde del meu poble, un poble de la Terra Alta, petit, pagès i rural. Aquesta experiència de vida em fa afirmar, sense equivocar-me, que al món rural, sense pagesos, no hi ha vida. L'agricultura, sense dubte, és el pilar que aguanta l'edifici que sustenta la vida d'esta Catalunya interior. Voldria, diputats i diputades, que vostès també entenguin que és de justícia que recolzem els pagesos i ramaders. És un sector immers en uns moments que són veritable cruïlla en què s'ha de decidir el seu futur, que els hem de recolzar també per egoisme d'estimar el que tenim i que no podem perdre, que valorem en la justa mesura el que tenim i que els necessitem en benefici del bé comú.

Cada dia que passa, la situació és més complicada i ens costarà més de revertir. Per això cal prendre'n consciència i no podem esperar molt més. A les nostres mans està i amb aquesta iniciativa i altres que podem i devem aportar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar els seus posicionaments, té la paraula pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats i diputades. Catalunya ha estat sempre un país on la gent... –ah, disculpa, creia que em deia alguna cosa; disculpa. Catalunya ha estat sempre un país on la gent es guanya la vida treballant. Un país que ha aixecat la seva gent, treballadors i autònoms, ramaders, pagesos i pescadors, empresaris i emprenedors que cada dia lluiten per un futur millor en progrés i benestar. L'Administració pública ha d'acompanyar aquesta voluntat i ha d'estar al servei de la gent. Els objectius han de ser la generació de riquesa dins dels paràmetres de la sostenibilitat necessària i el repartiment equilibrat d'aquesta riquesa ha de tendir a eliminar les desigualtats socials i territorials, tot respectant el paper de l'emprenedoria, el mèrit i la igualtat d'oportunitat com a valors socials claus per al progrés.

Avui teníem una proposició de llei que no podem fer més que celebrar, la creació d'un fons agrari que ens ha de portar precisament a ajudar a aquells que són l'inici de la cadena alimentària, i que tantes i tantes dificultats estan sofrint a dia d'avui: els preus desorbitats de la llum, les restriccions per la sequera, els danys per les inclemències meteorològiques –que cada cop són més grans– la quantitat de burocràcia per fer tràmits amb l'Administració, les grans exigències normatives per un producte de qualitat que ha de competir amb altres productes de la resta del món, molts d'aquests sense tenir aquests alts nivells d'excel·lència i també la sobrepoblacions d'espècies cinegètiques que destrossen les collites i els camps. Els nostres productors no competeixen en igualtat de condicions, però sí amb els millors productes, i el que hem de fer és garantir-los que treballarem per a competir amb igualtat.

Fa uns mesos, escoltant el testimoni d'un arrossaire, em va colpir tant que se'm va quedar gravat. Deia: «Als meus fills els he dit que no segueixen la professió del pare, que estudiïn per tenir una vida pròspera, perquè fent de pagès no hi ha futur.» Un altre pagès m'afirmava: «Fer de pagès avui en dia és una vocació, no una professió.» És molt trist i alhora preocupant que aquestes afirmacions puguin estar tan vigents avui en dia. En pocs anys ens trobarem amb les terres buides i abandonades, i si ells deixen d'existir, ja ens podem anar oblidant de la proximitat, de la qualitat i de les empreses familiars que passen de generació en generació, els seus coneixements i les seves terres. No pot ser que l'Administració no treballi per això, i que cada cop siguin menys els petits productors i més els grans productors. Tots han de poder coexistir d'una manera equilibrada, s'ha de trobar aquest punt d'equilibri; quan surt el sol, surt per a tothom.

La proposició de llei ens aporta un granet de sorra en aquest desert que està per venir, ja que pot resoldre problemes importants de liquiditat per dur a terme inversions en les explotacions agràries, principalment per a la millora i modernització dels regadius, per tal de ser més sostenibles, tant pel que fa a l'energia com pel que fa al reg controlat. Totes aquestes actuacions seran finançades mitjançant l'aportació del vint per cent de la recaptació de l'impost nuclear, un impost que amb aquesta segona proposta de repartiment donarà oxigen també al món agrari.

Cal afegir que, malgrat és una bona proposta, des del grup de Junts per Catalunya presentarem una sèrie d'esmenes per tal de millorar el text en la línia de treball que sempre hem dut a terme. Tenim una visió molt clara del model de país que volem i aquest passa per ser el màxim d'autosuficients en la producció d'aliments. A més, creiem totalment necessari tenir presents les inclemències climàtiques o eco-

nòmiques en moments puntuals. Els temporals arrassen collites i finques, fent que tots els esforços i diners invertits per a la producció queden truncats i perduts. Cal donar-los l'ajuda necessària per refer les seves terres i continuar endavant.

També volem que sigui una llei que doni resposta a les necessitats de tot el país i que englobe el màxim de beneficiaris possibles, sempre sense desvirtuar, evidentment, l'objectiu d'aquesta llei. Si aquesta llei s'acaba aprovant, el vint per cent dels ingressos relacionats amb la producció, emmagatzematge i transformació d'energia elèctrica d'origen nuclear es destinaran a nodrir aquest Fons Agrari. Cal fer palès també que d'aquests ingressos, el cinquanta per cent té un retorn territorial directe a les zones de planificació del Penta i, sumat a aquest vint per cent, un total del setanta per cent estarà emmarcat legalment a l'hora de distribuir-los i donar retorn territorial directe.

I, per acabar, una reflexió al diputat Paladella, al qual –vagi per endavant– li agraeixo molt aquesta iniciativa, però cal tenir cura a l'hora d'explicar-la al territori i donar-la per fet, manllevant la importància de la tramitació parlamentària que, en definitiva, aquí..., el Parlament de Catalunya és qui ha d'aprovar o no aquesta llei, així com també, malgrat els intents d'agilitzar-ho, són evidents, no pot garantir vostè que aquesta llei quedi aprovada abans d'acabar el 2023 i que entri en vigor el 2024, demanant al sector que comencin a redactar projectes que els costaran molts diners de la seva butxaca sense tenir el posicionament oficial dels grups parlamentaris avui, aquí i ara, sense tenir la certesa de que aquesta llei prosperarà en els terminis que vostè els ha indicat. És tota una temeritat. En política s'ha de ser prudent i no afirmar quelcom que no està en les seves mans. El que vostè ha fet aquestes setmanes, des del dia de la presentació al Registre d'aquesta proposició de llei fins avui, no és del tot correcte i creua alguna línia, ja que ha actuat com si vostè tingués la majoria parlamentària necessària per aprovar-la, cosa que a dia d'avui no és així i que espero que en un futur tampoc ho siga.

No voldria acabar el meu discurs negativament, així que només avançar-li que el nostre grup, com sempre hem fet, aportarem la nostra visió amb algunes esmenes, per millorar-lo, i restem a la seva disposició i a la disposició de la resta de grups parlamentaris per tal de negociar-les.

Afegir també un agraïment a la sectorial del primer sector de Junts i, naturalment, al portaveu d'agricultura, el diputat Vergés, que m'ha acompanyat en aquest trajecte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Hoy el PSC, o, mejor dicho, el partido separatista de Cataluña, nos presenta una proposición de ley por el procedimiento de urgencia extraordinaria para crear un fondo agrario. Pero lo que el partido separatista de Cataluña y todos ustedes saben es que los agricultores y ganaderos no piden ayudas ni dinero. Lo único que piden es que les dejen trabajar como ellos saben y como han hecho toda la vida. Tanto ustedes como el Gobierno de la Generalitat no se han tomado nunca en serio la agricultura, la ganadería ni el mundo rural, también llamado «la Cataluña vaciada», a quienes han prometido y engañado tanto. La verdad, que en lo de engañar o cambiar de opinión tienen ustedes un buen maestro. Eso hay que reconocerlo.

Todos ustedes son los culpables de la situación que vive la gente del campo: la pobreza, la despoblación y sus problemas. No se puede negar la necesidad de impulsar a nuestros agricultores, a nuestros ganaderos y al mundo rural; hablando claro, impulsar a la gente que nos da de comer. Pero no bajo el paraguas de la agenda

2030, esa agenda impulsada por globalistas y secesionistas que pretenden ser los dueños del mundo desde un despacho en Bruselas. Ya les avancé en su día que esas políticas, bajo el amparo de esas ideologías, supondrían la desaparición de numerosas explotaciones agrícolas y ganaderas, la destrucción económica del mundo rural y que acelerarían la despoblación en Cataluña.

Hoy el sector agrario está afectado por el encarecimiento de los combustibles, del pienso, de los fertilizantes, por la falta de relevo generacional y por la competencia desleal. Las consecuencias son nefastas: la pérdida socioeconómica, la despoblación en el mundo rural y el encarecimiento del suelo agrario, entre otras.

También está afectado por una plaga, una plaga de gobernantes perversos que se oponen consciente y duramente a la verdad; una plaga de gobernantes inmorales que llevan años sin escuchar al sector, que lo han abandonado; una plaga de gobernantes corruptos que engañan, que no buscan el bien común, sino el rédito político.

El campo no puede estar dependiendo del dinero público y de las limosnas que se dan desde la Administración. No es admisible que se continúe ninguneando y maltratando al sector ante la inoperancia y la pasividad de los políticos que gobiernan nuestra región y nuestra nación. Y especialmente está afectado por la falta de previsión, la falta de planificación y la falta de gestión del Departamento de Acción Climática, Alimentación y Mundo Rural.

Todos recordamos las heladas de 2022 que sufrieron los agricultores. El Govern se cuelga la medalla y dice que para hacer frente a este desastre aportará 40 millones de euros, 2.340 euros por hectárea a la fruta dulce asegurada y 1.170 euros por hectárea a la fruta dulce no asegurada. ¿Saben cuánto dinero acabaron recibiendo nuestros agricultores? De los 40 millones, solo 18. ¿Por qué? Porque el departamento incluyó requisitos innecesarios. Ellos, como siempre, poniendo trabas y maltratando a nuestros agricultores.

Hablemos de las ayudas directas de la PAC que corresponden a nuestra región, que están dotadas de 210 millones de euros y afectan a cuarenta mil agricultores y ganaderos. La Comisión Europea autorizó el anticipo de ayudas directas, que podrían ser de hasta un setenta por ciento. Solo trece regiones solicitaron hacer los pagos anticipadamente; pagos que se efectuarían en el mes de octubre de este año.

Seguro que se preguntan si Cataluña era una de esas regiones. Pues la respuesta es que no. Ahora nos dirán aquello de que Madrid es la culpable. Pues no mientan: la Generalitat recibió el dinero del Estado de la nación. Es la Generalitat quien tiene responsabilidad de gestionarlo y es la Generalitat quien ha frenado que el sector agrario pueda cobrar anticipadamente las ayudas. Y así no, así no se defiende al sector agrícola ni al ganadero de nuestra región. Por cierto, en Castilla y León, donde gobierna VOX, sí que se ha adelantado el pago de las ayudas en un setenta por ciento, lo máximo que se podía. Como pueden ver, nosotros sí que nos preocupamos por el campo. (*Aplaudiments.*)

En el proyecto de ley que debatimos hoy se recoge la situación demoledora de la falta de relevo generacional. En el año 2021 solo recibieron ayudas directas de la PAC 279 jóvenes, mientras que en 2015 fueron 677. Nuestros jóvenes agricultores lo tienen claro, muy claro. Por eso, el mes pasado solicitaron la dimisión del secretario de Agenda Rural del Departamento de Acción Climática, por inacción, por el retraso del pago en las ayudas directas de la PAC del ejercicio 2023 y la gestión de daños provocados por la fauna salvaje a los cultivos. Sin embargo, el secretario de Agenda Rural, Oriol Anson, sigue en su cargo, cobrando más de 96.000 euros. Ya sabemos que de responsabilidad van escasos, como de dignidad y honestidad.

Las políticas de la agenda rural serán un fracaso, porque tienen su fundamento en la agenda 2030. ¿Alguna de las medidas de la agenda rural garantiza la rentabilidad de las explotaciones agrarias y el valor del producto? ¿Se ha promovido la simplificación administrativa y burocrática? ¿Han bajado impuestos y tasas al sector? Pues la respuesta vuelve a ser que no. Como les he dicho antes, sus políticas basura

y el modelo agrario impuesto por la agenda 2030 supone la desaparición de numerosas explotaciones agrícolas y ganaderas, la destrucción socioeconómica del mundo rural y acelera la despoblación en Cataluña.

En la exposición de motivos se recoge que la Generalitat ha aprobado la programación de desarrollo rural 2023-2027, formada por el plan estratégico de la política agraria común, PEPAC, y por el de desarrollo rural de Catalunya. Ambos programas disponen de un importe total de 687,8 millones de euros, de los que 527,8 millones se enmarcan dentro del PEPAC y 160 millones corresponden a la PDR de Cataluña. Estos programas se supone que están consensuados y ajustados a las demandas del sector agrario y forestal. Sin embargo, antes del inicio de su ejecución ya hacen corto.

El partido separatista de Cataluña, PSC, presenta esta proposición de ley para crear un fondo agrario con los ingresos que provienen de los impuestos que se recaudan de las nucleares. No me negarán que esta propuesta es de un gran cinismo, cuando lo que ustedes pretenden es cerrar las nucleares.

También se hace referencia a las ayudas que recibirán para las inversiones en mejora y modernización de regadíos. Llevamos años que no se han efectuado políticas idóneas para la viabilidad de cultivos de nuestra región y la medida que se propone en este proyecto de ley es insuficiente, como lo es la dotación que se hace en los presupuestos generales de 2023, donde se dotó a la comunidad de regantes con solo 7 millones de euros.

La falta de modernización de las infraestructuras de nuestros canales de riego o la falta de ayudas directas para paliar pérdidas y sobrecostes de producción, la falta de flexibilidad de la PAC o la falta de medidas fiscales nos llevan a la larga agonía del sector agrario, de un sector estratégico para nuestra región.

Desde VOX siempre hemos defendido y defenderemos a nuestros agricultores, ganaderos y a todo nuestro mundo rural, pero nunca lo haremos obedeciendo a sus políticas, donde imponen su histeria ecologista, su agenda de la ruina, sus políticas de género y donde despilfarran el dinero de todos los catalanes. En definitiva, políticas que para nada tienen que ver con las necesidades reales del sector agrario y del mundo rural.

No tengo claro que les guste mucho la fruta, la verdad, y menos la nacional, ya que ustedes favorecen a los de Marruecos, pero, si siguen así, van a quedarse sin ella.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Conseller, diputats i diputades, bé, aquesta proposta que ens presenta el PSC, suposo que com que és molt important per ells..., no sé si aquest tràmit d'urgència que ens proposen serà tan ràpid. Si fan com amb altres propostes que presenten cent disset compareixents, poder molt urgent no serà. I com que suposo que és molt important per vostè, entendre que també presentaran moltíssimes compareixences, perquè, clar, és un tema importantíssim –per nosaltres sí, almenys. Per tant, aquesta urgència pot quedar limitada amb les seves maneres de fer, no? Esperem veure els cent disset compareixents.

Referent al que vostè ens deia: «Sense pagesos i ramaders.» Bé, no totes les polítiques pels pagesos, per la pagesia i la ramaderia passen per ajuts econòmics, que també. També li podríem dir que tots aquests macroprojectes fotovoltàics que es plantegen arreu del territori, que afecten directament la pagesia, perden milers d'hectàrees al país, també ens deixen sense pagesos i ramaders a aquest país. O, si més no, n'envien uns quants i unes quantes d'aquestes explotacions cap a casa.

I també el Quart Cinturó o l'afectació a tots els camps treballats actualment per la pagesia, doncs també ens deixa sense pagesos i ramaders en aquesta zona.

I així també li podria parlar de plans directores urbanístics, de l'urbanisme depredador de molts dels seus ajuntaments, no?, que prioritzen el creixement insostenible a la pagesia o la ramaderia.

Per tant, està bé que defensem ajudes econòmiques al sector, però està bé que els defensem a tot arreu. I d'això, doncs, vostès no en són, precisament, un exemple.

Ens parlen del que ha passat en els darrers vint anys. Jo els hi donaré dades, del 1994 fins a l'actualitat, fins al 2016, hem passat de cap a 51.000 pagesos censats a 26.000, una pèrdua de prop del cinquanta per cent.

I, en aquests anys, en aquestes dècades, han passat presidents de Convergència, presidents del PSC, presidents de Junts i, ara, un president d'Esquerra. I han passat moltes dècades que podem atribuir a aquestes polítiques decadents, a aquestes polítiques que han perjudicat clarament el sector primari i l'han perjudicat governant uns i governant els altres.

Per tant, està bé, està bé que comencin a proposar coses per afavorir el sector, però més està bé que, quan governin, sigui aquí o als ajuntaments, facin aquesta mateixa política d'afavorir el sector primari, d'estar al costat de la pagesia i la ramaderia.

Fa cinquanta anys a una petita finca familiar pagesa podia sobreviure tota la família. Això en l'actualitat és impossible, han canviat moltíssim les coses. Hi ha un control de les grans distribuïdores, una competència deslleial de l'agroindústria, i, a més, aquí cal sumar-hi els augments de costos que hem vist els darrers anys i també doncs la sequera, que és el que ens porta avui, al final, a aquest debat. Però aquesta sequera ve precedida ja de molts altres *inputs*, de molts altres factors que han estat empitjorant la renda agrària del sector.

De fet, Unió de Pagesos ens parla que, més enllà d'ajudes puntuals, el que s'ha de fer és un pla de reconversió per a la pagesia, que en alguns territoris doncs ha quedat totalment afectada, i que el que realment cal és que s'assumeixi des de lo públic el cent per cent dels costos d'arrencada de nova plantació i, evidentment, el període improductiu, un cop feta la nova plantació, tal com contempla la normativa comunitària d'ajuts de l'Estat. I això també és molt important per al sector, en un moment que tenim clar que aquesta sequera ja no és una cosa d'avui i demà, sinó que és una cosa estructural que s'anirà repetint i que serà cada vegada més severa.

Per tant, aquí, doncs, s'han de prioritzar les inversions en aquest sector com una mesura de mitigació del canvi climàtic; no ajudes puntuals, sinó que aquí calen ajudes estructurals per anar, doncs, adaptant el sector –que ja fa anys que sabem que passaria això, però no s'ha fet massa res– perquè..., s'adaptin a la nova realitat climàtica, alhora que sí que estem d'acord que cal modernitzar els regs, perquè anem molt tard, però molt i molt tard. Igual que, sí, cal fer-los més eficients, però també anem tard, molt i molt tard. I hem d'anar treballant mica en mica per aconseguir aquesta adaptació dels conreus al clima i a l'aigua doncs que tenim en cada un dels territoris.

També dir des d'aquí que no es pot anar traient l'aigua al camp en benefici, doncs, d'usos industrials o del creixement permanent del sector turístic, de les urbanitzacions arreu del país, centenars de milers de nous habitatges, nous hotels, complexos, etcètera; o macroprojectes, com ja he dit abans, com el Hard Rock.

La pagesia, la petita i la mitjana, que és la que nosaltres defensem, és garantia de sobirania alimentària al nostre país, amb la diversitat de cultius i ramaderia que ens proporcionen, i arreu del territori, arrelant aquestes famílies a les zones que normalment pateixen més despoblament i que contribueixen clarament a la gestió dels recursos naturals, el medi ambient i la preservació de la biodiversitat. Per tant, aquest sector ens aporta moltíssim com a país. I el que no podem permetre..., més enllà de donar ajudes, el que hem de fer és denunciar com els fons voltors veuen la terra i l'aigua com a nova font de negoci, i no d'ara, sinó des de ja fa uns anys. I el que estan intentant és acaparar tant com poden, en el nostre país, aquestes terres i aquesta aigua per posar-les a treballar en el seu benefici i no en el benefici de la majoria de la població.

Aquest sector agrari és essencial davant d'aquesta sequera que estem patint i que tampoc no veiem, per desgràcia, en un horitzó proper doncs que se solucioni. I cal que ens ho creguem com a país, i no només pensar en aquestes ajudes per demà, que també, sinó en els propers anys, i sobretot creure'ns que s'han de fer polítiques valentes per aturar aquesta desaparició, que tant en parlem, que vostès esmenten a la proposta de llei, que les dades ens indiquen que és així, però el que cal realment és molta i molta feina i moltes polítiques per revertir dècades i dècades de males polítiques envers la pagesia i la ramaderia, parlant de petites i mitjanes explotacions.

La sequera..., podríem dir o sequera o escassetat. Què és el que vivim? És evident que, per un costat, vivim una sequera, perquè està plovent molt menys doncs del que necessitem i molt menys de les mitjanes de les últimes dècades, però, per altre costat, podríem dir que alguns sectors pateixen escassetat, no?, que no els arriba la suficient aigua que necessiten. I aquests, el sector agrícola i ramader han estat dels primers afectats en les mesures que s'han anat prenent per lluitar..., o per no gastar, doncs, aquest recurs tan estimat que tenim, i cada cop menys, que és l'aigua.

I aquí el que hauríem de fer com a país és acabar..., en lloc d'anar restringint els sectors productius tan importants per a la sobirania alimentària, és posar-hi els recursos necessaris perquè consumeixin menys aigua, però sobretot sobretot sobretot acabar amb aquest model insostenible de l'anar tirant endavant, d'anar generant nous consums amb nous projectes. I el que hem de fer és frenar la demanda, veure l'aigua que tenim i fer un pla per definir com a país com afrontarem aquesta nova realitat de l'aigua al país. Està bé aquesta mesura i hi votarem..., bé, estarem a favor que es tramiti i presentarem moltes compareixences, però calen mesures molt més estructurals que aquesta.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... Tenim un sector agrari i ramader que, òbviament, té reptes i dificultats a afrontar, amb preus decreixents, costos creixents, el relleu generacional de l'activitat, una concentració que competeix amb la petita explotació, l'emergència climàtica i la sequera, i també l'endarreriment d'ajudes que, no?, collen i castiguen el sector i el posen en compromís. Per tant, les mesures per garantir el sector primari potent i sostenible a Catalunya són necessàries.

Cal, però, obrir la mirada. I no és només una qüestió, per tant, de dotació econòmica d'un fons amb prou suficiència, que és necessari, sinó que també cal una estratègia global per ser eficient en aquestes ajudes. I és especialment..., i molt important, com a primera mesura per al sector primari, garantir un preu mínim als productes i obligar a pagar-lo. Per altra banda, a l'escenari actual també és imprescindible de cara als reptes del sector primari tenir en compte l'emergència climàtica i la seva sostenibilitat.

Ateses les diferents modalitats de producció, cal superar l'exclusivitat de foment i suport només als professionals actius i exclusius que treballen la terra o tenir explotació ramadera i, per tant, calen mesures per a la incorporació de noves generacions joves i la política de bancs de terres. També cal treballar sobre els consums i els usos de l'aigua, que siguin sostenibles i que no concentrin els interessos de determinats regants, afavorint un nou model sostenible i garantista en eficiència i consums. I això avui ens crema, perquè hem vist que serà un tema que en els propers mesos, si no anys, estarà al centre de la sostenibilitat del nostre país en totes les activitats econòmiques i mediambientals.

Tampoc es pot oblidar la necessària actuació ajudant en els costos d'eliminació de les estructures d'amiant. És quelcom que ens preocupa, perquè afecta la salut

i també un entorn que té aquest uns costos molt elevats per substituir l'amiant i que està ben repartit pel país i que no ha de ser exclusivament la substitució de sostres i canalitzacions. Per tant, també durant el tràmit, si és que arriba, voldrem incloure aquesta visió.

I si la indústria rep fons per a la seva producció i modernització, el nostre sector primari també els ha de rebre, però amb una estratègia ben definida de país. Com ja citava el diputat Cornellà prèviament, hi han coses que van més enllà de les ajudes i que tenen a veure amb quin model de país volem. Quins són aquests reptes, així? No s'ha d'obviar la necessitat d'una planificació actuació en el sector primari que tingui present, no sols el context actual que ja hem citat, crisi d'actius, abandonament de terres, concentració empresarial, sistemes de regadiu, impactes ambientals, cultius sostenibles, model d'explotació, sinó també les necessàries decisions per a una sostenibilitat del sector, tant des de la necessària reconversió com de les millores a implementar en un context d'emergència climàtica i de rendiments garantits per un futur amb un conseqüent canvi de polítiques i mesures a emprendre.

I, conseller, deixi'm dir-l'hi, també volem manifestar que ens cal una millor eficiència i agilitat en els pagaments. Ens feien..., comunicaven alguns pagesos i agricultors que tenim, sobre les ajudes a les explotacions agràries que, per exemple, els ajuts a les gelades de l'olivera del 2022 encara no s'han cobrat o que les de la vinya per reconversió, de reestructuració de vinya, tot just comencen a pagar les del 21 i les del 22 encara no hi són i les del 23 crec que encara no s'han pogut activar. En tot cas, és necessari que els pagaments també als agricultors, de les ajudes, arribin a temps.

I després, evidentment, desitgem que en el tràmit de la llei, doncs..., tindrem temps de parlar com d'estructurar aquestes ajudes, amb quin, amb quina complexitat i abast les fem, tenint en compte, com deia, el model de país i com cal orientar-se. En les bases, nosaltres, sí que m'agradaria citar almenys sis punts que creiem que hauran de sortir durant el debat.

Un és el com garantim els ingressos mínims suficients per a la dignitat laboral i de vida, que vol dir alhora superar la subvenció per a l'establiment d'uns preus mínims garantits. Segon, promoure la reconversió dels conreus que es veuran objectivament perjudicats per a la seva viabilitat per efectes del canvi climàtic. A molts llocs de Catalunya, estem en la línia on hi ha la diferència entre viable i no viable d'alguns conreus. Evitar la creació de noves extensions de regadius i ajustar els plans de regadiu a fi d'optimitzar el seu ús de l'aigua, i substituint de reg de manta i altres formes que malbaraten aigua per molt més eficients, com el gota a gota o les..., i similars en totes les conques, internes i les intercomunitàries.

Quart, reduir i racionalitzar l'aplicació de nitrats i d'altres fertilitzants, així com pesticides que contaminen l'aigua d'escorriment i freàtica. Parlàvem fa pocs dies del cas de la Mancomunitat de les Garrigues, que la sequera encara agreuja més l'ús d'alguns productes per a després el consum de l'aigua de boca. Següent, la cinquena, la política d'engreix del bestiar sostenible i com garantim el confort animal també en aquestes explotacions agràries. I sisè, establir un pla de revisió i reducció de macrogranges de cria i engreix de bestiar, aviram, boví i porcí, a fi que també aquestes redueixin el consum d'aigua i després establir una moratòria de concessió de noves llicències per a aquestes macrogranges a tot Catalunya, que creiem que no són el model que hem de desenvolupar.

I, per últim, en definitiva, desitjar que puguem iniciar aquest tràmit parlamentari i en aquest sentit anirà el nostre vot. Fa poc teníem aquí un conjunt de joves que estaven assistint al Ple. Segurament algun d'ells o tant de bo pugui un dia estar en aquest faristol i, pensant si d'aquí a vint anys o trenta són aquí, que valorin què és el que vam fer perquè l'agricultura del nostre país sigui viable, perquè la ramaderia i l'agricultura pugui guanyar-se la vida dignament i, sobretot, que haguem mantingut no només ajudes, sinó també haguem fet que la seva activitat sigui sostenible tant

per a ells com per a les generacions, que ells ja no són el futur, són el present i, per tant, aquí i en aquest tràmit haurem també de garantir això.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas... Debatimos hoy aquí en este Parlament una proposición de ley sobre la creación de un fondo agrario, un fondo que se nutriría de parte de los ingresos relacionados con las actividades de origen nuclear provenientes del impuesto sobre instalaciones que inciden en el medio ambiente. También hemos debatido mucho aquí en este Parlament sobre la energía nuclear y, obviamente, las posiciones de la mayoría de los grupos no coinciden. Las posiciones no coinciden ni sobre los impuestos que lo gravan, ni tampoco sobre cuál debe ser el futuro de la energía nuclear y su papel en la transición energética en los próximos años.

Y, sin embargo, a pesar de no coincidir en el origen de los recursos que han de nutrir este fondo, no se ha registrado ninguna enmienda a la totalidad. Y es que todos los grupos, todos los diputados de este Parlament, deberíamos coincidir, y creo que así es, en poner en valor el sector agrario. Un mundo, el agrario, que, a sus dificultades tradicionales, ha tenido que añadir en los últimos tiempos problemas sobrevenidos por las crisis climáticas –heladas, sequías–, pero también por cuestiones mucho menos previsibles como las guerras y otros conflictos geopolíticos. Y si ponemos en valor la importancia del mundo agrario y reconocemos sus dificultades, desde nuestras responsabilidades no podemos sino ponernos manos a la obra para ayudar a contrarrestar sus ahogos en primer lugar, pero también para contribuir a su reconocimiento y su futuro como fuente esencial, no solo de alimentos sino también de conocimiento y valores ecológicos, sociales y medioambientales. El mundo agrario no solo es garante de una alimentación de calidad, sino que también juega un papel fundamental como conservador del territorio y como generador de riqueza, pero, a pesar de su inmenso valor, su futuro afronta grandes retos. Se hace mención de algunos de ellos en la exposición de motivos de la propia proposición de ley.

La tendencia en cuanto al número de explotaciones agrícolas y ganaderas va a la baja, pero es especialmente preocupante que en Cataluña solo en torno al diez por ciento de los titulares de explotaciones tienen menos de cuarenta años. Y es que precisamente, uno de los principales problemas que afronta el sector tiene que ver con el relevo generacional y los pocos jóvenes que, contra todo pronóstico deciden continuar la actividad de sus padres o incluso iniciar nuevas actividades, no reciben la ayuda que merecerían. Según datos del Observatorio de Jóvenes Agricultores y Agricultoras de Cataluña, la cifra de jóvenes que solicitan ayudas de primera instalación se ha reducido casi a un tercio desde las que se pedían hace aproximadamente cinco años, y el porcentaje de jóvenes que fueron receptores de ayudas directas de la PAC en el 21 no llegó al diez por ciento. Lo que no para de subir, eso sí, son los costes de producción, que en parte son absorbidos por los propios productores. Sin garantía de unas rentas agrarias dignas, es muy difícil que incluso aquellos jóvenes que sí quieren coger el relevo de las explotaciones familiares se sientan atraídos o puedan llegar a dar el paso. Sin duda alguna, necesitan poder ganarse la vida dignamente.

Con este panorama, es fácil ver que si no actuamos la situación se puede agravar hasta llevarnos a escenarios mucho más difíciles de revertir. Hace falta determinación y esa necesidad de determinación, que se extrae de la palabra de casi todos los grupos que han intervenido, no se ve traducida en hechos ni en asignación de recursos por parte del Govern. Hace ya casi cuatro años desde que en junio del 19 se publicó la ley de espacios agrarios. Era una ley que preveía un conjunto de acciones

encaminadas a resolver los principales problemas del sector, pero que no se está desarrollando con la celeridad que requería. Los sistemas de información y vigilancia de espacios agrarios, el plan territorial sectorial, el plan de seguimiento, caracterización, evaluación y control, el inventario de caminos rurales o el registro de parcelas en desuso son cuestiones que avanzan mucho más lentamente de lo que requerirían. Precisamente, el registro de parcelas en desuso puede ser una buena herramienta para facilitar ese relevo generacional del que hablábamos antes.

Casi cinco años desde la aprobación de la ley deberían haber dado para mucho más de lo que han dado y han sido numerosas las ocasiones que desde este Parlament se ha solicitado su desarrollo urgente. Y lo mismo ocurre con los recursos, que, como ya hemos visto, rara vez llegan a esos jóvenes, y con el acompañamiento. Hace falta movilizar suelos, facilitar financiación y también nuevas fórmulas de explotación o prestigiar la formación si queremos que las ayudas puedan llegar a dar sus frutos. Pero desde luego, no podemos esperar. Mientras no tengamos leyes o tengamos leyes que no se despliegan, instrumentos que no se utilizan y planes que acaban en un cajón, toda la ayuda al sector agrario será poca, así que pongámonos manos a la obra y cumplamos cuanto antes con un sector que aporta a esta sociedad mucho más de lo que recibe.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado. Quan vulgui.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Desde el escaño, para posicionarnos en este debate a la totalidad sobre esta proposición de ley presentada por el Partido Socialista para la creación de un fondo agrario, un fondo agrario cuya creación podemos compartir desde el Partido Popular. Es más, compartimos; nosotros somos partidarios de que a la agricultura y a la ganadería catalana se la tiene que ayudar. Y obras son amores, y no buenas razones. Y, por tanto, se ha de crear un fondo agrario de ayudas a estos sectores que tienen muchísimas necesidades, pero muy pocas ayudas por parte del Gobierno de Cataluña. Por tanto, compartimos la creación de este Fondo Agrario.

Cuestión distinta es cómo se pretende dotar económicamente a este Fondo Agrario, porque ustedes..., esta proposición de ley lo que pretende es que, básicamente, se dote a través de un veinte por ciento del porcentaje del impuesto que se cobra a las nucleares básicamente. Como bien saben, nosotros nos opusimos a la creación de este impuesto. En Cataluña ya se cobran demasiados impuestos para ir añadiendo anualmente un impuesto sobre otro impuesto y, por tanto, creemos que este no es el camino. Y este Fondo Agrario se debería dotar fundamentalmente y directamente a través de los propios presupuestos de la Generalitat de Catalunya.

Porque, además, ocurre una cosa curiosa. Se pretende dotar económicamente este fondo a través de un porcentaje del impuesto que se cobra a las nucleares, pero pongámonos como referencia que al mismo tiempo se pretende desenchufar a Cataluña de las nucleares dentro de cinco años, en los plazos previstos del 2030, 2032 y 2035. Esto es entrar al sector en una dinámica de incertidumbre, porque ¿hasta cuándo y cuánto van a poder recibir estas ayudas por parte del Fondo Agrario que cree el Govern de Catalunya? Por tanto, nosotros creemos que el Fondo Agrario es necesario, pero que para dotarlo de estabilidad y de certidumbre ese Fondo Agrario se debe dotar directamente de los presupuestos de la Generalitat y no a través de un impuesto que creemos, y además, que provoca incertidumbres porque es un impuesto que en un plazo de cinco, seis, siete años, pues se va a tener que eliminar y, por lo tanto, ese Fondo Agrario dejará de tener sustento financiero para poder desempeñar y contribuir a las ayudas que se pretenden al sector.

Por tanto, esperaremos al trámite parlamentario para fijar nuestra posición definitiva, pero..., fondo sí, pero como se propone, no lo compartimos.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Montserrat Fornells i Soler.

Montserrat Fornells i Soler

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... Molt bon dia a tothom.

Senyor Paladella, molt orgullosa de ser de municipi rural, haver estat setze anys alcaldessa del meu municipi i molt orgullosa de ser filla i neta de pagesos i pageses, ramaders i ramaderes. *(Alguns aplaudiments.)*

En l'exposició de motius d'aquesta proposició de llei de creació del Fons Agrari es posa de manifest la dificultat en termes de sostenibilitat i viabilitat que afecta el sector agrari i ramader a Catalunya. De fet, ningú d'aquest hemicicle hauria de negar aquesta major. Ara bé, és evident que sí que divergim obertament sobre les causes que han portat la petita i mitjana pagesia i també el model d'explotacions familiars a aquesta situació complexa; una situació que ens ha portat a dependre de tercers per garantir els aliments que la nostra societat necessita, convertint-nos en un país vulnerable i dependent d'altres països i dels interessos de la gran indústria agroalimentària.

I lamentablement, la sobirania alimentària és la gran afectada en la lògica de l'actual model productiu. I ho és perquè entenem la «sobirania alimentària» com el dret dels pobles a determinar les polítiques alimentàries que ens afecten, decidint i sent sobirans amb relació a la producció, la distribució i el consum d'aliments, així com també amb les condicions socioeconòmiques i ambientals que determinen aquestes relacions en tota la baula de la cadena alimentària. Aquesta pràctica incideix en la importància de la procedència dels aliments, així com també la manera de produir-los i consumir-los. La sobirania alimentària rebutja la importació de productes barats amb preus sota el valor dels costos de producció, i l'objectiu de la sobirania alimentària és el de protegir el mercat local i enfortir la producció i la població agrària.

És per això que en més o menys mesura totes les persones som responsables de les dificultats en les que es troba el sector agrari i ramader a Catalunya, ja sigui tant per omissió o per acció de polítiques i actuacions que han condicionat el seu passat, present i futur en termes de producció, elaboració i comercialització, com també per les decisions que prenem cadascun de nosaltres en termes i hàbits de consum. Per tant, és responsabilitat de totes i tots contribuir per canviar aquesta tendència d'un dels sectors més estratègics del nostre país. I per fer-ho, el com és determinant. A més a més dels ajuts econòmics necessaris existents per contribuir a la viabilitat del sector a curt termini, és també imprescindible pensar en mitjà i llarg termini i, per tant, amb aquest horitzó de la sobirania alimentària. És a dir, amb l'aposta per un model que empoderi la ciutadania i el sector primari, per un model territorialitzat i de qualitat social, ambiental i econòmica i el retorn de la capacitat productiva al món rural. És a dir, un model productiu i de consum que tingui conseqüències positives que ajudin a caminar cap a un model de país més just, més sobirà i més resilient.

A algú li podria semblar que aquesta prèvia té poc a veure amb el debat de la proposició d'avui, però humilment penso que s'equivocaria. La prèvia és necessària per entendre com hem arribat fins aquí, però també com hauríem d'orientar les polítiques alimentàries de Catalunya per contribuir a revitalitzar la petita i mitjana pagesia, imprescindible per garantir i proveir d'aliments saludables, de qualitat i de proximitat la ciutadania. I en aquest sentit, tot i que encara queda molt camp per

córrer, aquest Govern ja orienta gran part de les seves polítiques a revertir aquesta situació. Ho dic també en el sentit de rebaixar les expectatives d'un hipotètic Fons Agrari que neix fent trontolleig, fonamentat en pilars que són inestables o que directament no existeixen, però ara m'hi referiré, a aquestes mancances de la proposició de llei presentada avui.

Abans crec que és imprescindible fer referència a algun dels projectes que ja està impulsant el Govern i que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana vetllarem perquè s'implementin en la seva totalitat, perquè entenem que ja contribueixen a millorar les condicions de vida del sector primari del país i per avançar en la sobirania alimentària de Catalunya i també, com no, per revertir la tendència de despoblament que pateix la Catalunya rural, mesures o projectes com el pla estratègic de l'alimentació de Catalunya 2021-2026, que ja s'està implementant i que és un instrument interdepartamental i intersectorial que assenta les bases del pacte nacional per a l'alimentació a Catalunya; també, la producció agrària sostenible, un model que impulsa la transformació cap a la sostenibilitat ambiental, social i econòmica de les explotacions agrícoles i ramaderes de Catalunya. També ho és la mesura del pla estratègic de la ramaderia extensiva de Catalunya 2021-2030 perquè la ramaderia extensiva generi elements sostenibles, saludables i de qualitat, així com també generi múltiples serveis ambientals al conjunt de la societat. En aquest marc, per exemple, ha permès ajudar a finançar escorxadors de baixa capacitat o el primer escorxador mòbil del país al Berguedà o ha començat a permetre licitar serveis de pasturatge en extensiu per prevenir incendis forestals i conservar espais oberts i biodiversitat.

Una altra acció clau en què treballa el Govern és l'agenda rural de Catalunya, que, amb el desplegament del seu pla d'acció, es concreta en aquelles accions que cal portar a terme i que han de continuar desenvolupant les diferents administracions arreu del territori per assolir els reptes identificats en aquesta agenda rural i per garantir l'equitat territorial i millorar les condicions de vida i el desenvolupament dels territoris rurals del país. O accions com les de la determinació per simplificar els tràmits administratius, és a dir, reduir l'excés de burocràcia que pateix el sector i que n'hem parlat en nombroses ocasions en aquest hemicicle. O són mesures com la mobilització de cent milions d'euros per encarar els estralls de la sequera o, per exemple, la millora del regadiu amb la inversió de més de setanta milions d'euros. Segurament no són suficients, és cert, com també ho és, amb tota seguretat i lamentablement, que no és només responsabilitat del Govern de la Generalitat de Catalunya poder revertir-ho en un context d'economia globalitzada.

Ara bé, és en aquest clar compromís i aposta pel sector agroramader que el nostre grup ens ha portat a no oposar-nos a la tramitació d'aquesta proposició de llei. No obstant això, com ja he apuntat anteriorment, aquest text en la seva versió original presenta notables mancances que requeriran inevitablement correccions en el seu articulat, si realment es pretén que pugui tindre un impacte positiu per al desenvolupament rural i per al suport al sector agrari i ramader. En aquest sentit i per exemple, d'acord amb els marcs reglamentaris de la política agrària comuna, la PAC, i del programa de desenvolupament rural, PDR, no és possible incrementar aquest nivell d'ajut, ja que s'ha de mantenir el cofinançament establert amb un cinquanta-set per cent provinent del Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural i un quaranta-tres per cent provinent de la Comissió Europea.

Per altra banda, entenem que tampoc és moment per fer-se trampes o vendre fum, en el sentit que aquest fons pugui ser la clau de volta de la sostenibilitat del sector. Així mateix, entenem també que almenys caldrà revisar el redactat del fons en el sentit de precisar les persones beneficiàries en funció de la seva mida..., de la mida de les seves explotacions, també valorar l'abast de les inversions a revertir a través d'aquest fons o el seu condicionament a les necessitats i oportunitats dels usos de l'aigua en un context de sequera i de manca d'aigua persistent.

Per tant, i en conclusió, des del nostre grup, des del Grup d'Esquerra Republicana, creiem i considerem que cal seguir habilitant línies d'ajuts al sector primari que contribueixin a assegurar la viabilitat de les explotacions en un curt termini, i a mitjà i llarg termini, però hem d'aspirar a consolidar la sostenibilitat del sector, amb l'objectiu que la pagesia pugui guanyar-se la vida dignament amb la seva activitat, amb uns preus justos.

No hem presentat esmena a la totalitat en aquesta proposició de llei, atès que, com ja he dit, no estem en contra de crear aquest Fons Agrari. No obstant, ja els anuncio, i imagino que ja hauran previst, amb la meua intervenció, que, per part del nostre grup, presentarem esmenes al seu articulat.

Per tant, a partir de demà mateix, començarem a treballar per valorar les opcions preferibles que ha d'oferir aquesta proposició de llei i com la podem articular per facilitar el seu desplegament real i efectiu. Tot això de manera complementària i sense perdre de vista l'horitzó a la sobirania alimentària com a objectiu i la responsabilitat en transformar tant l'actual model productiu basat en l'agroindústria i la deslocalització de la producció, així com també amb els hàbits de consum que el sustenten.

Ens trobaran, als diputats i diputades d'Esquerra Republicana de Catalunya, sempre sempre al costat per treballar pel futur del sector primari i per millorar-ne les seves condicions de vida, un sector clau i essencial per al nostre país que necessitem que sigui fort i robust per avançar en la sobirania alimentària.

Som-hi, fem-ho possible i moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, atès que no s'ha presentat cap esmena a la totalitat, els faig saber que aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Acabat aquest punt, suspenem la sessió, i els hi recordo que ara tenim el minut de silenci i tornarem a la sessió a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seuen el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera de Territori i el conseller de Drets Socials.

La presidenta

Diputats i diputades, reprenem la sessió amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el dèficit fiscal i el deute històric, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre el dèficit fiscal i el deute històric

300-00400/13

I, per fer la seva exposició, té la paraula el senyor Joan Canadell i Bruguera.
(*Alguns aplaudiments.*)

Joan Canadell i Bruguera

La grada d'animació. Bé; bona tarda, diputats. Moltes gràcies pel vostre suport només començar.

Consellera, avui, com sap, la volem interpellar sobre les conclusions de la comissió del deute històric, i també parlarem de dèficit fiscal. Sap que Junts vam proposar aquesta comissió, fa pràcticament dos anys, per analitzar, per valorar el deute històric de l'Estat amb Catalunya i, d'alguna manera, en aquest Ple esperàvem poder

presentar-ne les conclusions, però al final Esquerra Republicana no ho ha volgut fer. Suposo que en el proper Ple s'hi avindran; però, en tot cas, avui en parlarem, eh?, perquè pensem que és important parlar-ne.

I també vull recordar que hi havia una moció que vostès van presentar en l'anterior Ple per parlar de dèficit fiscal, que també la van retirar, i també avui en parlarem. Perquè, com deia el senyor Batet, al Parlament de Catalunya és on resideix la sobirania del poble i els temes importants s'han de debatre aquí, i probablement no trobarem un tema tan important com l'infrafinançament que pateix Catalunya durant fa dècades.

I vam demanar aquesta comissió, des de Junts, perquè havia de servir per a la negociació d'actius i passius, que algun dia tindrà lloc; el dia que ens independitzem tindrà lloc. I, de fet, hem de recordar que aquesta legislatura era la del mandat del cinquanta-dos per cent, per culminar la independència. Nosaltres ens ho creïem, però sembla ser que això al final ha anat acabant cap a una altra banda. Vostès primer van despenjar-ne la CUP quan no van donar suport en els pressupostos i, per tant, es van desfer d'aquell compromís de la moció de confiança al cap de dos anys, i, després, no van complir l'acord amb nosaltres, que preveia, doncs, anar conjuntament a Madrid, negociar els vint-i-tres diputats... I, per tant, nosaltres també vam haver de sortir del Govern.

I el problema de tot això és que han aconseguit una legislatura pràcticament a canvi de res. I el més important és que hi ha hagut, durant aquests quatre anys, una gran desmobilització de l'independentisme. I això és el que més ens dol. Però bé, hem passat unes quantes pantalles, el cinquanta-dos per cent sembla que s'ha esfumat, però les urnes han volgut que ara la investidura del president Sánchez depengui de Junts –també de vostès, però de Junts. I, per tant, nosaltres hem posat sobre la taula allò que s'havia d'haver posat fa quatre anys; que ho podíem haver fet amb vint-i-tres diputats, ara ho farem amb set o amb catorze. Però, en tot cas, ara es parlarà d'amnistia, d'autodeterminació i de la solució als dèficits de l'autogovern en el mentrestant. I tot això sota un mecanisme de verificació internacional que Junts ja va proposar fa quatre anys i que tampoc vostès s'hi van afegir, i diria que així els hi ha anat, eh?

Però bé, avui parlarem d'aquest tercer aspecte que és aquest problema urgent que hem de resoldre ja sobre els límits i les limitacions de l'actual autogovern. I la primera pregunta que li faig, consellera, és: com pensa el Govern superar l'infrafinançament actual? Creu que la condonació del vint per cent del deute del FLA és la millor forma de millorar el finançament? O encara que hi afegim aquests 150 milions en recerca i desenvolupament, això realment és un avenç per a vostès significatiu?

Vostè sap molt bé que no. Estic convençut també que coneix molt bé les conclusions del deute històric; que aquestes conclusions sí que resoldrien per sempre el problema de l'infrafinançament i d'una forma, diguem-ne, justa i definitiva, almenys mentre no siguem un estat.

I el problema de finançament, com hem vist, fa dècades que dura. Això no ho diem nosaltres ni vostès; ho diuen els tretze economistes experts que han vingut a la comissió. I vull aprofitar per explicar quines són les principals conclusions d'aquesta comissió.

La primera conclusió és que el deute històric valorat només per corregir l'infrafinançament social –només social– ja suposa, en els darrers quaranta anys, 456.000 milions d'euros. Això vol dir que, entre 8 milions d'habitants, suposa una mica més de 55.000 euros per català, que per a una família de quatre són 220.000 euros per família –per a totes les famílies, de mitjana, de Catalunya. I els catalans han de saber que si s'hagués respectat el principi d'ordinalitat que es va aprovar amb el noranta per cent pràcticament dels vots el 2006 en aquest Parlament, en el darrer Estatut, doncs no hauríem patit aquest infrafinançament social i, sens dubte, hauríem tingut una vida molt més planera, sense patir les mancances actuals ni l'índex de pobresa que tenim.

I la gran pregunta és: com és que partits com el PSC durant aquests darrers disset anys no han defensat aquest principi d'ordinalitat, tot i votar-hi a favor en el seu moment. I recordem que aquell Estatut el va liderar el president Maragall. I encara ara segueixen negant-ho tot i dient que volen governar per una vida millor per als catalans. Però, escoltin, sense recursos no hi ha millora del benestar. Això és evident.

I, senyors del PSC, no es poden erigir com a principal partit de l'oposició sense reconèixer que la gran majoria dels problemes dels catalans se solucionen amb una sola acció seva, que és solucionar l'infrafinançament d'una vegada per totes.

Els catalans també han de saber que, segons el darrer informe de la Unió Europea sobre l'índex de progrés social, Catalunya, tot i ser la quarta comunitat autònoma que aporta més, que genera més PIB *per capita*, a l'hora de rebre recursos públics és la dotzena i, per tant, no es compleix el principi d'ordinalitat i també, en conseqüència, som la dotzena, segons aquest informe de la Unió Europea, en índex de progrés social i benestar. I som la 135 de 240 regions europees, quan, per exemple, el País Basc i Navarra estan en la posició 48 i 50.

I tots els catalans han de saber que els 456.000 milions d'euros que ens deu l'Estat ens permetrien que durant onze anys no haguéssim de pagar ni un euro d'impostos amb un pressupost com el que hem tingut aquest darrer any. Imaginin-se la magnitud de la tragèdia.

Per altra banda, no sabem quin potencial hem deixat de desenvolupar com a país degut a aquest infrafinançament, però tenim un interessant estudi que es va presentar l'any passat, liderat pel conseller Castells, socialista fins on jo sé, que porta per nom *Conseqüències econòmiques i financeres dels diferents escenaris de la relació Catalunya-Espanya*, que segur que el coneix molt bé, consellera. I en aquest estudi el mateix Castells reconeix que en una Catalunya independent o amb un concert econòmic creixeríem de l'ordre d'un vint per cent en PIB. I això vol dir que estaríem a un nivell de PIB *per capita* de l'ordre de cent trenta sobre la mitjana europea, quan ara estem al nivell cent nou; cent trenta vol dir estar al nivell de Dinamarca i Holanda. Saben quines posicions ocupen les regions de Dinamarca i Holanda en índexs de progrés i benestar? Doncs entre la 6 i la 32; ho recordo: Catalunya 135. Aquesta és la magnitud de la tragèdia.

I, consellera, des de Junts pensem que és clau que els catalans, votin el que votin, tinguin tota aquesta informació per poder decidir quin volen que sigui el seu futur, perquè som de nou en una cruïlla: hem de decidir com a país si ens conformem a seguir com fins ara, a seguir caient en progrés social, o volem esdevenir un estat i convertir-nos en un dels tres o quatre estats més rics d'Europa. Aquesta és la pregunta que ens hem de fer.

I sobre el dèficit fiscal, consellera, cal que la població de Catalunya, com deia, sigui conscient de com els afecta també en el seu benestar. I per això vull recordar-li que la Moció 286/14, que vam aprovar al Parlament al maig, emplaçava el Govern a trametre als grups parlamentaris, durant l'elaboració dels pressupostos –és a dir, ara, aviat–, una simulació d'escenaris sense dèficit fiscal. I li vull preguntar si això ho compliran. Ahir el seu secretari general em va dir que sí, però m'agradaria que ho expliqués vostè en seu parlamentària.

Parlem de FLA, consellera. Com bé sap, tenim un deute públic aproximat de 83.000 milions d'euros, dels quals 72.000 són en forma de FLA. I aquest deute no l'hem assumit per estirar més el braç que la màniga, sinó perquè, tot i generar, amb dades del 23, 60.000 milions d'euros en impostos, a l'hora de rebre per part de l'Estat rebem menys de 40.000 milions, i ens hem d'endeutar per malviure i demanar diners a l'Estat espanyol. Per tant, això és totalment incoherent.

I l'altra pregunta que li vull fer, consellera, és: per què el seu Govern ha negociat la condonació del vint per cent del FLA, quan sabem, pels experts que han vingut a la comissió, que el FLA és causat per l'infrafinançament? Per què no han negociat el cent per cent de condonació, com, de fet, deia la seva moció que van retirar en el darrer

Ple? I això ho vam acordar a la comissió del deute històric. Per tant, aquesta pregunta –veig que fan dallò...– ja me la respondrà.

I per què van retirar la seva moció, curiosament, just després de l'acord entre PSOE i Esquerra, que instava –i ho llegeixo textualment– «a negociar amb el Govern de l'Estat espanyol una proposta de finançament singular per a Catalunya, basada en una relació bilateral que garanteixi la gestió de tots els tributs i l'acabament de la injusta situació del dèficit fiscal»? Per què no ho han fet?

Ja entenem que era difícil defensar aquesta moció que van presentar el 30 d'octubre quan l'1 de novembre anuncien un acord amb el PSOE que és *café para todos*. Per tant, entenem que aquí està el problema. Potser és que sabien que l'acord de Junts i PSOE estava per caure i havien de córrer. Escolti'm, Junts no acceptarà un acord que sigui un *café para todos*. Nosaltres estem per un acord bilateral i singular, com deia la seva moció –i ens sembla bé–, per a Catalunya.

Per cert, a la seva moció també interpellaven tots els partits de Catalunya a que fessin servir els acords de negociació que estàvem duent a terme amb l'Estat per fer-se corresponsables del que vostès demanaven. Però vostès van ser els primers que s'ho van saltar. Per tant, com volien demanar això si realment vostès ja ni ho van complir?

I acabo aquesta primera part. Consellera, se'ns ha explicat a la comissió que la LOFCA preveu que aquells canvis normatius de l'Estat que suposin una pèrdua efectiva en el model de finançament cal compensar-los, i ens consta que només entre el 2021 i 2023 això suposa uns 1.600 milions d'euros. No sé si ho han calculat per a tot el període des del darrer sistema de finançament i si, d'alguna manera, pensen reclamar-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Economia i Hisenda, la senyora Natàlia Mas i Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, presidenta. Molt bona tarda, diputats i diputades. La interpellació que planteja avui crec que és una excel·lent oportunitat per posar en valor l'escenari de negociació que se'ns obre per als propers mesos, fruit, com deia també, dels pactes d'investidura al Govern de l'Estat. I també és una oportunitat per reconèixer l'excel·lent feina que han fet els diferents experts que han comparegut els darrers mesos a la comissió de deute històric, persones expertes en la matèria i que, des de diferents perspectives i posicions, comparteixen la seva dedicació al país, al benestar i a l'economia de Catalunya.

I tot seguit aprofundiré en algunes de les conclusions, perquè són, certament, molt rellevants. Abans, però, voldria començar reiterant un missatge que repeteixo des de fa temps, i crec que ens ha d'interpel·lar a totes i a tots. Catalunya avança, l'economia catalana avança, els serveis públics avancen, però hi ha un element que ens limita enormement en tots els àmbits: un dèficit fiscal perllongat, injust i ineficient que, com sabem, va molt més enllà del que seria assumible en termes de solidaritat entre territoris. I per això crec que cal conjurar-nos, cal cooperar, treballar en equip, aprofitar la força que ens han atorgat les urnes i passar de l'anàlisi i la denúncia a les solucions. I això és el que hem estat treballant per fer.

Com deia, he pogut llegir atentament les conclusions aprovades en aquesta comissió i constato que coincideixen plenament amb les reivindicacions del Govern. D'entrada, tal com s'explica a l'informe, recordar que el concepte de deute històric vol dir l'acumulació dels dèficits fiscals que ha patit Catalunya les darreres dècades i que la seva quantificació, certament, és un element de pes per fer pedagogia entre la societat catalana i també per justificar les exigències en les negociacions amb l'Estat. Perquè d'aquesta negociació ha de sortir un mecanisme de correcció d'aquest

deute històric i, sobretot, una garantia de reversió a futur mitjançant un model de finançament singular i just per a Catalunya.

L'informe fa una breu referència a una comparativa internacional que també he esmentat aquí en anteriors ocasions que crec que és molt il·lustrativa. I és que no trobarem altres territoris que suportin un dèficit fiscal d'aquesta magnitud i de manera tan perllongada en el temps. Ho he dit: dades comparades a nivell internacional situen el dèficit de territoris com Califòrnia, Massachusetts, Ontàrio o Flandes en xifres entre el dos i el quatre per cent del PIB, molt lluny dels valors propers al deu per cent que s'apliquen en el cas de Catalunya. I, en aquest sentit, l'informe de conclusions de la comissió de deute històric preveu una eventual quota de solidaritat, però també que aquesta s'hauria de situar molt lluny dels actuals valors i hauria d'establir com a base el respecte a l'ordinalitat.

Pel que fa a les propostes, a l'informe s'apunten mesures que compartim completament, i fixi's si les compartim que hem treballat per aconseguir correccions notables en aquests greuges en les difícils negociacions per a la investidura. I em refereixo a la cancel·lació del deute del FLA, a l'aplicació de mecanismes per garantir l'execució de les inversions, a compensar el dèficit històric d'inexecució d'aquestes inversions, especialment en rodalies, i també a negociar un nou marc de relacions entre Catalunya i Espanya pel que fa al finançament; un nou marc basat en una relació bilateral justa i que reflecteixi la singularitat.

I, com deia –i aquí m'hi aturaré una estona–, miri si compartim aquestes conclusions que els assoliments aconseguits en el marc de la investidura van totalment alineats amb les conclusions de l'informe que estem comentant avui. I m'explico i vaig al detall. Els acords assolits obren una via per negociar amb l'Estat un tracte singular per a Catalunya i fer-ho des d'una comissió bilateral entre governs, fora del marc comú al que fins ara ens remetia sempre l'Estat. Per tant, aquest és un canvi molt rellevant. Estem parlant d'una comissió bilateral que començarà a caminar el primer trimestre del 24 i on la nostra posició serà la d'assolir plena sobirania fiscal i la gestió íntegra dels tributs que es paguen a Catalunya.

Però, a banda d'aquesta via de negociació bilateral, l'acord signat entre Esquerra Republicana i el PSOE conté uns elements molt importants que ara mateix apuntaré. En primer lloc, el FLA. Certament, com bé deia, per primera vegada, l'Estat assumeix el que és una evidència: que el deute de la Generalitat és fruit de l'infrafinançament de molts anys, que el FLA és un mecanisme pervers, que ens ha permès finançar amb endeutament allò que hauríem de poder cobrir amb els ingressos generats a Catalunya. I, com sap, d'entrada, són 15.000 milions d'euros que no haurem de tornar més 1.300 milions d'interessos que no haurem de pagar.

Per tant, un primer pas molt important que per a nosaltres, doncs, és el principi. De fet, just abans-d'ahir, dilluns, estava a Luxemburg, Banc Europeu d'Inversions, negociant una aportació, una operació de finançament, la més important des de l'any 2010: 430 milions. I veurem; també s'obren noves perspectives. I per què s'obren aquestes perspectives? Doncs perquè no és menor, com li passaria a qualsevol família o a qualsevol empresa, que si es redueix el deute un vint per cent, a banda de l'estalvi que, ho reitero, implica 15.000 milions que no s'han de tornar i 1.300 milions que t'estalvies d'interessos, l'oxigen financer que et permet aquesta reducció en el paràmetre de deute PIB. Per tant, més Europa, com deia, en l'objectiu d'aquest viatge, i menys FLA.

Després, inversions. L'acord d'investidura recull un mecanisme –i permeti'm dir-ne «històric»– per garantir que el volum de les inversions pressupostades i executades a Catalunya s'ajustarà al pes de l'economia catalana sobre el conjunt de l'Estat. I com es fa això? Doncs es produeix *de facto* –i ho pot llegir en l'acord– un traspàs de competències en l'execució de l'obra pública de l'Estat cap a la Generalitat. Per què? Doncs perquè la Generalitat passarà a realitzar la major part de l'obra pública de l'Estat a Catalunya, amb l'única excepció d'aquelles obres que siguin determi-

nades com a crítiques per a l'interès general. Per tant, ampliem i estructuralitzem aquest concepte d'encomanda de gestió, que ara esdevé de molt més gran calat.

Sap també com l'acord incorpora un compromís per reforçar finançament competències singulars de Catalunya, com és el cas de Mossos, per finançar el desplegament progressiu de plantilles fins a arribar als vint-i-dos mil efectius. Per tant, un impacte de gairebé 1.600 milions d'euros, o en recerca, com ha mencionat, transferència anual cap a la Generalitat de 150 milions d'euros. Això és un punt i a part en l'ecosistema de recerca a Catalunya. Per tant, en definitiva, un conjunt de mesures que crec que cal posar en valor com un molt bon punt de partida i que abasta, doncs, molts dels temes recollits en les conclusions d'aquesta comissió.

De fet, aquest darrer cap de setmana llegia un article publicat per l'Andreu Mas-Colell, exconseller d'Economia i Hisenda, i referint-se a la negociació deia textualment: «Esquerra hi ha introduït aspectes de molta envergadura.» I, com a consellera d'Economia, haig de dir que valoro molt positivament que predecessors apreciïn la rellevància històrica d'aquest acord, perquè precisament ells han patit, igual que nosaltres, la insuficiència de l'actual model de finançament i els efectes injustos d'aquest dèficit, que ja fa masses anys que dura. Crec que aquest és el camí adequat, el que ens demana la ciutadania: saber reconèixer els mèrits dels altres, no menystenir-los, saber cooperar en benefici de la ciutadania i del seu benestar.

En aquest punt, doncs, també dirigir-me als altres grups. Fa poques setmanes demanava aquí un consens ampli per poder assolir un consens en avenços de finançament. I hem pogut constatar, una vegada més, que és l'independentisme, doncs, qui es queda sol exigint millores en el finançament amb l'Estat. Per tant, aquí dir-vos que espero que puguem arribar a aquest consens i que no ens quedem sols en aquestes exigències, perquè el dèficit fiscal és un element que, ho saben, limita fortament el creixement econòmic de Catalunya i l'equiparació de despesa en l'estat del benestar als estàndards europeus.

Per tant –amb això acabo–, ho apuntava a l'inici: l'economia catalana avança, mostra una enorme resiliència en un context molt complex i advers. Catalunya mereix gestionar tots els seus recursos. Així ho continuarem defensant en tots els fòrums de negociació, i espero que ens hi puguin acompanyar.

I acabo. Senyor Canadell, com li deia, 19.000 milions d'euros és l'impacte econòmic per a les finances de la Generalitat de les mesures pactades per Esquerra Republicana. A vostè li deu semblar poc –crec que tot li sembla poc–, però li haig de demanar, doncs, què fa vostè per ajudar i per millorar, a banda de repartir culpes arreu, i sobretot a Esquerra, de tots els mals. Si em permet preguntar-l'hi: quin és l'impacte econòmic de l'acord signat pel seu partit? Per tant, si us plau, menys retrets, més cooperació pel bé del país, de la ciutadania i de l'economia catalana també.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Consellera Mas, el problema és de fons. Per què aquest país va fer l'1 d'octubre del 2017? Perquè aspiràvem a tot. Ara, que ens hem posat d'acord en aquest Parlament almenys a fer una llista, diguem-ne, important per canviar el destí d'aquest país a nivell econòmic, quan ho acordem en aquest Parlament amb el cinquanta-dos per cent de la majoria independentista, vostès van i a la primera de canvi ho dilueixen totalment.

Per tant, anava d'això, anava d'independència. *(Alguns aplaudiments.)* Però, ja que de moment la independència no la volen fer, el que no pot ser és que, quan pactem un acord singular per a Catalunya, vostès ho rebaixin i ho rebaixin i ho rebaixin. Perquè han fixat el llistó molt baix per a la negociació. Per tant, nosaltres no hem anat a negociar el que ens enduríem en aquesta tanda, sinó a fixar un marc

d'acord per poder aconseguir tota la llista del que havíem acordat els tres partits en aquest Parlament. Perquè d'això és del que va.

Per tant, escolti'm, 19.000 milions d'euros poden ser molt o poc. Respecte a 456.000, és molt o poc? I després em suma peres amb pomes. Una cosa és l'impacte del deute, i l'altra cosa és la reducció dels interessos, que no ho podem sumar d'aquesta manera.

Escolti'm, en alguna cosa sí que estem d'acord, eh? I és que hem de fer pedagogia a la societat. I, per tant, jo crec que aquesta comissió ha anat bé per explicar-ho, per explicar-ho a la societat. I esperem que el seu departament, doncs, a això li doni profunditat, li doni calat i que arribi a tot arreu, que no ens quedem sols defensant tot el que hem anat acordant en aquesta comissió.

Perquè, miri, jo li diria que, des de que vam començar, almenys jo, aquesta legislatura, que evidentment és la meua primera, la primera vegada que hem tingut un acord, crec jo, de calat ha sigut en aquesta comissió del deute històric, els tres partits independentistes. Hem fet altres acords, però de calat per al futur d'aquest país probablement és el primer acord que hem fet els tres. I jo li diria que, si us plau, a vostè i al seu partit i al Govern, intentem mantenir el màxim i no reduir i no rebaixar les expectatives, perquè si les rebaixem al final no arribarem enlloc.

En tot cas, insisteixo en això, en que ha de ser un acord singular, bilateral, negociació de tu a tu i que no val el *café para todos*. Perquè el *café para todos*, senyors del PSOE o PSC, per a Catalunya sempre acaba sent un cafè aigualit, i no volem més cafè aigualit per a tots. Volem allò que ens pertoca i pel que hem lluitat durant tots aquests anys i que la gent espera que arribi més enllà.

Dit això, li volia demanar també, aprofitant aquests dos minuts, com planteja els pressupostos –tot i que en parlarem aquesta setmana que ve–, els pressupostos del 2024, de cara a reduir aquest dèficit fiscal. Té prevista alguna proposta concreta? Perquè, clar, si no aconseguim ja el 2024 reduir una part significativa del dèficit fiscal, no anirem bé. En l'acord que vam signar a les conclusions del deute històric parlava d'eliminar el dèficit estructural en sanitat i el d'infraestructures. A veure si en això almenys podem avançar.

I després havíem parlat en la moció que li he dit abans, la 286/XIV, de dos punts també importants que no se n'ha parlat. Un era la preparació de l'Agència Tributària de Catalunya per recaptar tots els impostos. Això vostès ho van votar a favor el 2022 al debat de política general. Ho han fet? Perquè, clar, no sigui que ara aconseguim avançar en aquest tema i després diguem: «Ah, no estem preparats.» Per tant, espero..., li demano si ja han avançat en aquest tema.

I després en l'estudi aquell de la dependència econòmica entre Catalunya i Espanya. Perquè aquí hi ha molt de populisme sobre que una Catalunya independent vagaria per l'espai, però també a Espanya, una Catalunya independent, si no hi ha un acord, els hi afecta d'una forma significativa.

I jo diria que més o menys, de les coses que tenia pensades, ja ho he dit tot. Del que vostè ha anat dient... A veure què em falta... Sí, bé, del..., o sigui, el tema al final és que per nosaltres revertir el deute històric –i això crec que va quedar clar a la comissió– passa bàsicament per l'Agència Tributària per recaptar tots els impostos. I això no tenim clar que vostès ho estiguin..., tinguin clar que ho hem de lluitar i ho hem de lluitar ara. Passa per una agència de la seguretat social catalana, perquè controlar les cotitzacions socials i poder pagar les pensions en funció de les cotitzacions catalanes, que vol dir més salaris perquè tenim uns salaris més alts i més ocupació, i això vol dir que els nostres pensionistes poden cobrar un deu per cent més; això és molt important.

I, en tot el tema del dèficit d'infraestructures, buscar aquell mecanisme perquè la no execució de l'Estat, doncs, es pugui, d'alguna manera, compensar. Això per nosaltres també és important, i no sé si ho tenen previst.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera, la senyora Natàlia Mas Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, presidenta. Diputat, certament, amb aquest treball que estem comentant avui aquí, tenim una indicació de la magnitud del dèficit fiscal acumulat al llarg d'aquests quaranta anys. Perquè, ho reitero, són quatre dècades, en les paraules de Ramon Trias Fargas, quan deia: «L'autonomia catalana està desplegada des de fa més de quaranta anys, perquè els acords bàsics de finançament es van prendre l'any 1982.» Per tant, portem quatre dècades d'un dèficit estructural que oscil·la entre..., de mitjana, aquest vuit per cent. S'eleva, doncs, al deu per cent.

Per tant, com sempre diem, cal treballar, cooperar al màxim per trencar aquesta estructuralitat de quatre dècades. I això és el que hem fet, mirar de tenir ben preparada l'anàlisi, la denúncia, però sobretot passar d'aquesta anàlisi i d'aquesta denúncia a les solucions. Per tant, trenquem..., comencem a fer passes per trencar aquesta estructuralitat, abordant per primera vegada qüestions de gran calat que mai s'havien resolt. I ho reitero: condonació de part del deute del FLA, mecanismes per garantir inversions i evitar les infraexecucions i reforç econòmic d'importants àmbits d'autogovern. També hi ha qüestions de patrimoni, que no són menors, amb una comissió també que es crearà entre el Govern de la Generalitat i l'Estat per determinar traspassos d'elements patrimonials que estiguin, doncs, no optimitzats a Catalunya.

Per tant, sobre aquest punt, em feia un parell de preguntes. La primera era el compliment de la moció sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal. Li confirmo que estem treballant des del departament, des de fa temps, per donar compliment als acords d'aquesta moció. És un element molt important de pedagogia que s'afegirà a tota la pedagogia que estem fent des de la conselleria, i crec que amb una intensitat molt elevada des de fa temps. Deu recordar que el mes de setembre vam publicar els càlculs de la balança fiscal dels anys 20 i 21. També hem publicat i denunciat els incompliments de l'Estat en matèria d'execució d'inversions i –ho ha comentat–, com mai abans, hem posat llum i quantificat els incompliments de la LOFCA arran de modificacions tributàries decidides unilateralment per l'Estat i que ens afecten els nostres recursos; ho deia bé, aquesta quantificació de 1.700 milions d'euros, que ja no vam negociar perquè a això, jurídicament, se li ha de donar resposta i així m'ho va confirmar la ministra Montero. Per tant, això està en marxa.

També m'ha fet una referència als pressupostos 2024. Ho sap, que el nostre objectiu és aprovar uns comptes amb el màxim consens possible. La feina interna està feta, hem obert negociacions. L'any passat vostès van decidir desmarcar-se de la negociació –totalment legítim–, però esperem, doncs, que aquest any estiguin disposats a negociar els comptes amb el Govern pel bé de la ciutadania, i en un entorn global, com deia, complex i advers, i on crec que els representants públics tenim una dosi de responsabilitat per afegir certesa i estabilitat en aquest context, en l'economia i en els pressupostos. I, justament, doncs, aprovar uns pressupostos aporta aquesta certesa, estabilitat i també permeten donar a la ciutadania i a les seves empreses i a l'economia un creixement d'ingressos que aquest any segueix sent força notable.

Per tant, si volem minimitzar l'impacte del dèficit fiscal, l'aprovació de pressupostos és la millor manera d'abocar recursos que genera l'economia catalana cap a la ciutadania. Perquè, ho tornaré a dir –ho dic sempre–, aquests recursos no són ni seus ni meus, són de la ciutadania. Per tant, posem-nos d'acord en com volem incidir cada un de nosaltres, cada grup polític, a desplegar-los a la societat. Però no ens els quedem dins d'un calaix.

I, bé, d'ara en endavant –jo ho reitero–, crec que hem de deixar enrere retrets, menysteniments i, pel bé de la ciutadania, perquè s'obren, doncs, camins impor-

tants, camins rellevants en els que, doncs, hem de col·laborar, hem de bastir grans consensos. I, bé, crec que..., doncs això, treball en equip i deixem enrere els retrets. Gràcies.

La presidenta

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat

300-00396/13

I, per fer la seva exposició, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, senyores i senyors diputats..., hoy interpelamos al Gobierno de la Generalitat sobre la acción exterior, sobre las actividades relacionadas con la acción exterior, sujetas todas al imperativo legal, algo que, a pesar del espejismo que vemos estos días, a pesar del aparente desarme del Estado, sigue vigente en España, sigue vigente en un estado miembro de la Unión Europea. Los gobiernos, todos, también están sujetos al imperio de la ley. La acción exterior es una cuestión que ha estado sometida y sumida a la opacidad y a la desinformación. Así que me perdonaran que inicie mi intervención situando la cuestión en sus justos términos, situando la cuestión con la mayor precisión posible en el marco legal que la afecta, en el marco legal al que está sujeta.

La comunidad autónoma de Cataluña ha practicado acción exterior desde la primera legislatura, tras la aprobación de la vigente Constitución y del Estatuto de autonomía de 1979, dentro de unos parámetros razonables y ajustados a derecho. Lo ha hecho a través de diferentes mecanismos con mayor o menor éxito. No vamos a discutir ni discutimos la necesidad de contar con mecanismos eficaces y eficientes para representar en el exterior los intereses de las empresas catalanas y del conjunto de la ciudadanía de Cataluña. Desde los albores de la actual Generalitat, el Gobierno ha contado con los mecanismos adecuados para practicar esa defensa del interés general de las empresas y de los ciudadanos catalanes en el exterior. Así ha sido desde el principio y así debería haber sido siempre.

El Estatuto de autonomía vigente recoge en su título quinto, «De las relaciones institucionales de la Generalitat», y de forma precisa en los capítulos segundo, «Relaciones de la Generalitat con la Unión Europea», y tercero, «Acción exterior de la Generalitat», las líneas fundamentales de las competencias del Gobierno autonómico en cuanto a acción exterior y relaciones con la Unión Europea. El Estatuto de 2006 mandata al Gobierno de la Generalitat para que impulse la proyección de Cataluña en el exterior y promueva sus intereses en ese ámbito, respetando la competencia del Estado, es decir, del Gobierno de España, en materia de relaciones exteriores. Queda claro que el propio Estatuto mandata a la Generalitat el respeto escrupuloso de la competencia del Gobierno de España en materia de relaciones exteriores y en materia de política exterior. Dicho de otra manera, los asuntos exteriores, todo lo que se asimila para las relaciones exteriores, es competencia exclusiva del Estado, es decir, del Gobierno de España.

Me permito recordar que la Constitución española y el Estatuto de autonomía están plenamente vigentes y marcan las reglas fundamentales de funcionamiento de las instituciones democráticas. Dicho otra forma, fuera de esas reglas no hay democracia, por más que se invoquen mayorías parlamentarias coyunturales.

Finalmente, la acción exterior que compete a la Generalitat de Catalunya está directamente afectada y condicionada por dos normas legales que desarrollan los respectivos marcos competenciales del Estado, Gobierno de España y de la propia Gene-

ralitat, también Estado. Me refiero a la Ley 2/2014, de 25 de marzo, de la acción y del servicio exterior del Estado, y a la Ley 16/2014, de 4 de diciembre, de acción exterior y de relaciones con la Unión Europea.

Para nuestro grupo parlamentario, para el Grupo Parlamentario de Ciudadans, como ya le hice ver a la consejera Serret en la pregunta al Govern en el pasado Pleno de este Parlamento, la ley autonómica fue planteada por el Gobierno de Artur Mas como una reacción a la ley estatal, y su redacción les ha permitido una interpretación torticera del mandato legal y la consiguiente práctica desleal en materia de acción exterior, usurpando competencias de política exterior al realizar acciones contrarias a la estrategia política fijada en esa materia por el Gobierno de España. Ciudadans fuimos muy claros en el debate de esta ley autonómica. Se trata de una ley de Estado concebida para utilizarla fuera del Estado y contra el Estado. Eso sí, una ley que contó con el beneplácito y la satisfacción del grupo parlamentario socialista. El PSC, que en 2014 era el primer grupo de la oposición en este Parlamento y segundo grupo de la cámara en número de escaños, aplaudió y aprobó esta ley que en algunos aspectos tiene la clara voluntad de enmendar la plana a la ley estatal, nada extraño considerando la forma habitual de ejercer la oposición de los socialistas en este Parlamento.

Resumiendo. Desde los albores de la Generalitat, desde la primera legislatura de este Parlamento, el Gobierno de la Generalitat ha practicado la acción exterior contando con los mecanismos adecuados para ello. La distribución competencial está clara: la política exterior compete en exclusiva al Gobierno de España. La Generalitat puede y debe ejercer sus competencias en acción exterior de acuerdo con el marco legal.

La deriva separatista emprendida por Artur Mas en la novena legislatura afectó directamente a la política exterior española, camuflando como acción exterior intrusiones ilegítimas de la Generalitat en la competencia exclusiva del Estado. Esta voluntad de invadir y usurpar la competencia de política exterior, la competencia de relaciones exteriores, quedó plasmada, negro sobre blanco, en la undécima legislatura, la de la comunión separatista de derechas, encarnada en Junts pel Sí, ese Gobierno que pretendía encabezar Artur Mas y que fue la puesta de largo de Carles Puigdemont, que todavía está fugado. El 14 de enero de 2016 se creó el Departamento de Asuntos Exteriores, Relaciones Institucionales y Transparencia, al frente del cual se nombró a Raül Romeva, quien no dudó lo más mínimo en presentarse, ante quien le quisiera recibir, como ministro de Asuntos Exteriores. El Tribunal Constitucional tomó cartas en el asunto y obligó a cambiar el nombre del flamante departamento de propaganda en el exterior, pero el consejero siguió en sus trece –por cierto, como el resto del Gobierno golpista del que formó parte. Y en eso estamos.

El actual Departamento de Acción Exterior y Unión Europea, con su consejera al frente, por más que lo niegue sigue persiguiendo como principal objetivo visibilizar el persistente intento de secesión a escala internacional. Este departamento sigue siendo el principal instrumento de propaganda del separatismo a escala internacional, de espaldas a la legalidad y en contra de los intereses de una gran parte de la ciudadanía catalana. La realidad es esa, por más que se empeñen en negarla. Aunque pretenden llamarla «acción exterior», buena parte de lo que se perpetra a través de las oficinas en el exterior, utilizadas a modo de embajadas del proceso separatista, es política exterior, suplantando al único actor democráticamente válido para mantener relaciones internacionales, para manejar y gestionar los asuntos exteriores, suplantando al Gobierno de España.

He de reconocer que lo han tenido fácil a lo largo del tiempo. Cuando se creó el departamento, inicialmente bautizado con todo descaro como de Asuntos Exteriores, la única reacción apreciable del Gobierno de España fue oponerse, vía Tribunal Constitucional, a que se utilizase esa nomenclatura. Sin embargo, el Gobierno del PP, con Mariano Rajoy al frente, poco o nada hizo para oponerse a la utilización de

los recursos públicos de todos los catalanes en la invasión competencial de las relaciones exteriores y en la propaganda descarnada que el separatismo ha llevado y lleva a cabo durante hace ya más de una década.

Lo tuvieron muy fácil con Mariano Rajoy al frente del Gobierno; lo tienen mucho mejor desde que Pedro Sánchez preside el Gobierno de España, y aún mejor, si cabe, desde que Salvador Illa ostenta el título honorífico –nunca mejor dicho– de jefe de la oposición en este Parlamento. Desde que los socialistas han entrado en modo connivencia con el separatismo, desde los albores del sanchismo al frente del Gobierno de España, cada vez es más fácil para el separatismo extender su propaganda en el exterior. Gracias a Pedro Sánchez y a su Gobierno se le han abierto algunas puertas al actual presidente de la Generalitat y a su séquito en el exterior. Nadie recibía al Artur Mas separatista. Nadie recibió ni a Puigdemont ni a Torra. Si alguien recibe o ha recibido a Pere Aragonès, ha sido gracias a la intercesión interesada de Pedro Sánchez y su Gobierno.

Desde Ciutadans nos hemos opuesto siempre a la invasión competencial, y sobre todo al uso de recursos públicos de todos los catalanes para hacer propaganda y proselitismo del separatismo en el exterior. En más de una ocasión les hemos sacado los colores al Gobierno autonómico y hemos desenmascarado sus maniobras fraudulentas y el uso opaco, ilegal y antidemocrático de las oficinas en el exterior utilizadas a modo de altavoces propagandísticos por el separatismo.

Es nuestra obligación hacerlo y vamos a seguir haciéndolo desde todas las instancias posibles. Lo hacemos desde este Parlamento y lo estamos haciendo desde el Parlamento Europeo, incluso esta misma tarde. El PSC y el PSOE deberían hacerlo también, pero los ciudadanos catalanes y el resto de los ciudadanos españoles tienen que saber que, en estas cuestiones, que tienen mucho que ver con la defensa de los intereses de España –de toda España, incluida Cataluña–, el PSC y el PSOE ni están ni cabe esperarles. En esto, como en muchas otras cosas, contar con el PSC y con el PSOE es inútil, por más que los socialistas se empeñen en decir que hacen política «útil», dicho sea entre comillas. No ha habido nada más inútil que darle una confianza mayoritaria a Salvador Illa y al PSC en las últimas elecciones autonómicas.

El separatismo sigue campando a sus anchas, ahora con más fuerza, si cabe, y envalentonado por las cesiones sanchistas. La convivencia se ha convertido en mera connivencia, en impunidad absoluta. En resumen: los delincuentes, de rositas, y los catalanes de a pie, que no comulgan con el separatismo que copa las instituciones en Cataluña, a seguir aguantando, al menos hasta que acabe la actual legislatura de este Parlamento.

La vicepresidenta primera

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, vicepresidenta. Com és prou evident, no soc la consellera Serret, però, en tot cas, avui respondre jo a la interpellació. Dic «respondré», però en realitat no sé què haig de respondre, perquè normalment la dinàmica de les interpellacions és que el diputat o diputada interpel·la el membre del Govern, no?, fent-li algun tipus de pregunta o reflexió que inviti a aquesta resposta. A mi m'ha semblat un monòleg, diguéssim, eh?, i un monòleg que suposo que deuen fer perquè tenen preparada la moció i és el pas previ, diguéssim, administrativament necessari fer aquesta interpellació per poder fer la moció, però a mi no m'ha semblat en absolut que interpellés el Govern. En tot cas, ha fet la seva..., el seu argumentari habitual respecte a l'obsessió amb l'acció exterior, però poca cosa més.

De fet, no m'estranya que no hagin esperat a que hi hagués la consellera. Sabien que estava de viatge; malgrat això, han volgut mantenir la interpellació. I jo pensava: «Home, és una llàstima, perquè qui pot respondre amb molta més propietat és la

consellera d'Exteriors i no el conseller d'Empresa i Treball.» De fet, això és igual, perquè ja he vist que no els interessa el que pugui dir el Govern; el que els interessava era poder fer el seu *speech* amb el que ja ens tenen acostumats, malauradament.

Per tant, intento respondre jo en nom de la consellera Serret. En tot cas, d'entrada, òbviament, tant la consellera Serret, si fos aquí, com jo mateix, li diríem exactament el mateix respecte a l'acció exterior del Govern de la Generalitat de Catalunya, que és que, d'entrada –i això segur que no li agradarà sentir-ho–, no pensem fer ni un pas enrere. Continuarem fent l'acció exterior que pertoca i que ens han manat els ciutadans d'aquest país a través de les eleccions, a través de constitució d'un govern que –entra a la seva agenda política– en el seu programa de govern, efectivament, hi ha potenciar l'acció exterior; és a dir, potenciar la presència de Catalunya al món.

Per tant, seguim compromesos i bolcats en aquesta presència exterior, que volem que sigui forta, que sigui potent, associada a la voluntat de que Catalunya sigui un país rellevant a Europa i al món i, sobretot, vinculada a la utilitat per a la ciutadania d'aquest país. L'acció exterior repercuteix positivament en les condicions materials de vida dels catalans i les catalanes, en la presència institucional de Catalunya, és cert, per un costat, però també en les condicions materials de vida dels catalans i les catalanes.

Per tant, continuarem fent acció exterior. Primer, perquè hi ha un marc legal que ens ho facilita. L'Estatut i la llei d'acció exterior és aquest terreny de joc en el qual nosaltres inserim la nostra activitat, perquè hi tenim, per tant, tot el dret, que volem exercir amb totes les seves capacitats i amb tota l'ambició, i, com deia abans, perquè tenim vocació de representativitat institucional, però també, i sobretot, perquè volem ser útils a la ciutadania.

I com ho fem? Desplegant, doncs, diferents àmbits. Jo li vull parlar d'alguns. Segur que si en algun moment vol interpellar la titular del departament, encara l'hi podrà explicar amb més detall. Però avui sí que voldria fer algunes pinzellades de com es distribueix aquesta acció exterior, que no només és del departament titular d'aquesta competència al Govern, sinó que, com veurà i també intentaré expressar, és una acció que intentem desplegar el conjunt dels departaments, també, inclòs el Departament d'Empresa i Treball. I m'agradarà poder-ne parlar.

En tot cas, avui no hi és la consellera Serret, perquè és a Dubrovnik. Està, en aquests moments, de fet, reunida amb el responsable, amb el president del comtat de Dubrovnik. Per tant, en un viatge amb un caire institucional, però que s'emmarca en la voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya de liderar els treballs per a la constitució d'una macroregió mediterrània forta. Tradicionalment hi ha hagut una certa dicotomia entre –a nivell exterior– si els catalans havíem de mirar cap a la Mediterrània, si havíem de mirar més a Europa; per nosaltres, òbviament, ha de ser compatible una cosa amb l'altra. I volem tenir una presència forta, tant en l'àmbit de la conca mediterrània com des de la perspectiva europea, des de la perspectiva comunitària.

En el cas de la macroregió mediterrània, ja es va presentar una proposta del Govern per crear-la. Per tant, aquesta posició de lideratge es concreta amb un pas que podem avançar i, de fet, podem explicar una mica més aquest divendres mateix, que hi haurà una recepció on serà present la consellera, però també el president de la Generalitat, el president Aragonès, juntament amb altres representants de governs de la Mediterrània, precisament per encaminar aquesta macroregió a través, en aquest cas, d'un acord concret pel que fa a la cooperació regional per combatre plegats l'emergència climàtica.

Per tant, lideratge a nivell mediterrani, però també presència a nivell europeu. Tanta presència a nivell europeu que només en els últims mesos la consellera Serret ha pogut fer ja nou viatges a Brussel·les amb múltiples reunions, múltiples trobades, amb diàleg obert amb diferents institucions, però sobretot també amb interlocució directa amb el Govern de les institucions europees. Feia vuit anys que cap represen-

tant de la Comissió Europea i del Govern de la Unió Europea s'havia reunit amb membres del Govern de la Generalitat de Catalunya. I ara, aquesta legislatura, i des de que la consellera Serret és consellera, hem aconseguit, doncs, fer trobades al més alt nivell a nivell de la Comissió Europea. De fet, fins a deu trobades amb comissaris europeus.

És a dir, quan ha sortit aquí ha vingut a dir que l'acció exterior bàsicament és propaganda, l'acció exterior, bàsicament, el que fa és fer un relat interessat de Catalunya o d'una part de Catalunya. Si realment fos així, senyor diputat, òbviament deu comissaris i comissàries europeus no haguessin «interlocutat» directament amb un govern que, per altra banda, és tan rellevant en els aspectes que avui té de fons, en els debats que té de fons la Unió Europea, com el de Catalunya. Per tant, la demostració de que no només interessa allò que pot aportar Europa en el marc de construcció permanent d'Europa..., el que podem aportar –perdó– Catalunya en aquest marc de construcció permanent d'Europa, sinó que, a més a més, això es tradueix amb aquestes relacions institucionals.

Un d'aquests elements avui sobre la taula és l'oficialitat del català. I, de fet, la consellera Serret, abans de ser a Dubrovnik, abans d'aquests viatges o enmig d'aquests viatges a Brussel·les, ve de Madrid. Abans d'anar a Croàcia, va ser a Madrid, on es va entrevistar amb diferents representants de diferents ambaixades de països membres de la Unió Europea per ajudar a esvaïr dubtes respecte a l'oficialitat del català. Això tampoc..., segur que no els hi agrada escoltar-ho, però estem fent la tasca que ens pertoca per defensar una reivindicació històrica d'aquest país, que és que el català tingui l'estatus d'oficialitat en el marc de la Unió Europea. Hi estem treballant des del punt de vista polític, amb una perspectiva interna, però també des d'un punt de vista diplomàtic, sobretot, liderat, una feina liderada per la consellera Serret.

Per tant, volem aconseguir –i ho aconseguirem si..., en fi, si tothom fa el que s'ha compromès a fer i tot avança com ha d'avançar– que el català sigui llengua oficial a la Unió Europea. Per això serveix Acció Exterior també. Des d'aquesta perspectiva, no només com deia abans, hi ha aquesta vessant més material de l'acció exterior, sinó també una part que és rellevant des d'un punt de vista cultural, però també rellevant des d'un punt de vista d'identitat nacional i de llengua de país, com és l'oficialitat del català en el marc de la Unió Europea.

Podria seguir. Aquests són alguns exemples de l'activitat de la consellera Serret. De fet, una activitat que es xifra en trenta-dos viatges a divuit països. Però no només, com he dit abans, em referiré al que ha fet Acció Exterior, sinó també el que fem la resta de departaments, la resta de consellers i conselleres, que també tenim acció exterior, cadascun des del nostre àmbit sectorial.

Per exemple, el Departament d'Empresa i Treball. Venim de fer dos viatges molt recents, un a Xina, a parlar, sobretot, amb interessos en l'àmbit..., en els sectors industrials de l'automoció i de la microelectrònica, dels xips i el vehicle elèctric, precisament, perquè bona part del poder econòmic i tecnològic en aquests àmbits s'ha desplaçat cap a Àsia, s'ha desplaçat cap a Xina, i, òbviament, és la nostra obligació, si volem reindustrialitzar Catalunya, anar a buscar oportunitats d'aquest tipus.

Ho hem fet amb aquest viatge a Xina i ho hem fet també, en un altre sentit, amb un viatge recent, també, a Mèxic, on, per exemple, hem pogut parlar amb empreses catalanes del sector de l'automoció, empreses proveïdores dels grans fabricants instal·lades a Mèxic, una porta oberta al mercat nord-americà, i que, òbviament, el nostre deure i la nostra responsabilitat com a govern de la Generalitat de Catalunya és també acompanyar-les en el procés de transició cap al vehicle elèctric i que continuïn essent competitives.

En fi, són dos dels últims viatges que hem fet des del Departament d'Empresa i Treball; en són uns quants més. I, de fet, aquests viatges es tradueixen després en xifres que, com deia abans, repercuteixen en les condicions materials de vida de la ciutadania, perquè d'aquests viatges, alguns més exploratoris, d'altres més definitius,

es desprèn, per exemple, que els dos últims anys haguem batut rècords de captació d'inversió estrangera al nostre país.

No és només per l'acció que fa, valgui la redundància, Acció a nivell internacional –també en parlaré després–, a través de les quaranta oficines que té arreu del món, sinó la que fem també institucionalment en aquest sentit, o com fa la consellera Mas, per no parlar només del Departament d'Empresa i Treball...

La vicepresidenta primera

Conseller, se li ha acabat el temps...

El conseller d'Empresa i Treball

Doncs aquesta setmana la consellera Mas signava un acord...

La vicepresidenta primera

Podrà tenir rèplica...

El conseller d'Empresa i Treball

Acabo, vicepresidenta..., signava un acord amb el Banc Europeu d'Inversions que repercutirà a les arque públiques d'aquest país; per tant, en la possibilitat de fer polítiques públiques.

Seguiré després, perquè hi ha molt a explicar, i n'hem d'estar orgullosos, d'aquesta acció exterior que fa el Govern la Generalitat de Catalunya.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Por supuesto, *conseller*, que el Gobierno de la Generalitat también hace acción exterior, y es encomiable que lo hagan y es su obligación hacerlo. Pero no nos extraña lo más mínimo que insistan en que todo lo que ustedes hacen en la supuesta defensa de los intereses de Cataluña en todos los foros se enmarca exclusivamente en esa competencia de acción exterior, reconocida en el Estatuto de autonomía y que nosotros no ponemos en duda en ningún momento.

Pero tampoco les debe sorprender que no compartamos la visión cándida y conivente que históricamente han tenido tanto el PP como la sucursal catalana del PSOE. Ustedes, como mínimo desde que llegó Artur Mas a la presidencia de la Generalitat y la política del Gobierno autonómico puso rumbo a la nada, han pretendido siempre suplantar las relaciones exteriores, la política exterior, competencia exclusiva del Gobierno de España. Y como ya les he dicho, lo han hecho ante la mirada, cuando menos displicente, del gobierno central de turno. Y lo reitero: su intención descarada de suplantar al actor legítimo de la política exterior y de invadir sus competencias solo ha contado con la oposición firme y continuada de nuestro grupo parlamentario, del Grupo Parlamentario de Ciudadans, como lo hemos hecho en el Congreso de los Diputados y lo hacemos en el Parlamento Europeo.

Una prueba más de lo que digo es el flamante proyecto de ley de modificación de la ley de acción exterior y de relaciones con la Unión Europea, con el que pretenden crear nada menos que todo un cuerpo diplomático al servicio de su política exterior separatista y de marcado sesgo partidista. No creo que dé una primicia si anuncio en este momento que, desde Ciudadans, presentaremos una enmienda a la totalidad a este texto, que pretende aumentar la capacidad de desarrollar una política exterior propia –no acción exterior, política exterior propia–, al margen tanto de los principios rectores de la ley autonómica como de la propia ley de acción y del servicio exterior del Estado, a la que se ha pretendido siempre limitar con la ley autonómica.

Todo un cuerpo diplomático autóctono al servicio de la propaganda separatista, pretendidamente en aras a defender lo que ustedes llaman «los intereses de Cataluña» y que no es más, en muchas ocasiones, que defender sus intereses partidistas al margen del interés general. Y la mejor prueba: la previsión de convertir en funciona-

rios al personal laboral que ustedes mismos han ido seleccionado con el tiempo por su grado de afinidad a la causa. Eso sí, con el dinero de todos; con el dinero de todos y contra buena parte de la ciudadanía catalana.

Entre las funciones que pretenden asignar a su flamante cuerpo diplomático no figura la menor referencia a un principio esencial de la ley que se pretende modificar: el cumplimiento del principio de lealtad institucional mutua y la búsqueda de sinergias con el Gobierno de España. Aunque ya sabemos que pretender un mínimo de lealtad institucional de un gobierno separatista que orienta su acción política a la secesión, fracturando a la sociedad catalana, es mucho pedir.

Nosotros no dudamos lo más mínimo de su deslealtad. No tenemos el menor motivo para ello. Además, ustedes hacen gala de su deslealtad institucional siempre que tienen ocasión. Nos oponemos a ese cuerpo diplomático y defenderemos la enmienda a la totalidad para retornar ese proyecto de ley al Gobierno autonómico, del que nunca debería haber salido. Al fin y al cabo, seguimos siendo la oposición, la única oposición digna de tal nombre en este Parlamento.

Volviendo a la deslealtad: no solo son desleales con el Gobierno de España, que también; sobre todo, son desleales con los millones de catalanes que no votan ni piensan votar secesionismo, que ven como una minoría beneficiaria de que no tengamos ley electoral impone su voluntad al conjunto de la ciudadanía. Eso sí, con el beneplácito del que debería ser el primer partido de la oposición y que se ha convertido en el colaborador necesario, en el cómplice perfecto del separatismo, como muy probablemente tendremos ocasión de comprobar, en un par de semanas, cuando debatamos y votemos la moción subsiguiente a esa interpelación.

El PSC, que aplaudía hasta con las orejas la ley que ustedes utilizan como subterfugio perfecto de su política exterior, también aplaude –lo ha hecho ya en comisión– su proyecto de ley de cuerpo diplomático, porque en el fondo el PSC y ustedes son lo mismo.

No puedo acabar sin incidir en otro incumplimiento flagrante de su propia ley de acción exterior: ni cumplen ni piensan cumplir el principio que exige la transparencia en la actuación de los responsables políticos adscritos al departamento. La opacidad impera en su acción política.

Hemos solicitado reiteradamente la comparecencia de los responsables de las oficinas en el exterior, de sus centros de propaganda y difamación, y seguimos esperando. Hemos tenido que recurrir a la Comisión de Garantía del Derecho de Acceso a la Información Pública y hemos solicitado el amparo de la Mesa del Parlamento en diversas ocasiones durante las últimas legislaturas ante la opacidad absoluta de este departamento, de este nuevo «Ministerio de la Verdad», anclado en el distópico *1984* de George Orwell.

Ustedes, a lo suyo, a la chita callando demoliendo la democracia. Nosotros plasmaremos nuestras propuestas para que la acción exterior se ciña al mandato democrático en una moción que debatiremos en el próximo Pleno.

La vicepresidenta primera

Doncs, per a la rèplica, ara torna a tenir la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies de nou, vicepresidenta. Per sort, diputat, vostès cada vegada tenen menys presència institucional –per sort, eh? Per sort, cada vegada compten menys a tot arreu. (*Veus de fons.*) Estic parlant jo. Ja hem quedat que la interpellació, diguéssim..., era interpellar el conseller, però no d'aquesta manera, sinó al faristol. Deia que, per sort, vostès cada vegada tenen menys pes polític, però és veritat que l'han tingut; l'han tingut, per exemple, apuntalant governs a Andalusia. I quan vostès apuntalaven el Govern a Andalusia, el seu discurs respecte a l'acció exterior d'Andalusia no tenia res a veure amb el d'aquí –no tenia res a veure amb el d'aquí. I qualsevol despesa

allà era legítima, mentre que aquí qualsevol despesa no només estava sota sospita, sinó que semblava que l'havia decidit el mateix dimoni, diguéssim, aquesta despesa. I, en canvi, allà on vostès han tingut la responsabilitat els hi ha semblat perfectament.

Per tant, hi ha un biaix claríssim ideològic; hi ha un biaix degut a la seva obsessió marcada, definitòria i original en intentar derruir tot..., intentar destruir tots els elements d'autogovern d'aquest país, totes les institucions d'aquest país. Aquest és el seu plantejament de fons. Estem parlant d'acció exterior, però podríem parlar de qualsevol altre àmbit del Govern de la Generalitat de Catalunya, que tampoc els hi agradaria, perquè va en contra d'allò que en el fons voldrien.

Per tant, la seva lectura, tot i que repetitiva i obsessiva, ha tingut vaivens, ha tingut diferents plantejaments en funció de quina era la seva realitat política, que avui, per sort, hi insisteixo, és la que és. I com que és la que és i representen el que representen, doncs, segur que no es podran oposar que hi hagi una majoria al Parlament de Catalunya que pugui aprovar la llei que crea el cos d'acció exterior; una llei per crear un cos encara més professionalitzat. Jo que he tingut la possibilitat, com abans comentava, de poder ser acollit per delegats i delegades del Govern de la Generalitat de Catalunya a l'exterior, he vist el seu grau de professionalitat, que ara, evidentment, volem consolidar a través d'aquesta llei. Una llei que, entre altres coses, també ens ha de permetre captar encara més talent, no només el que ja hi ha en funcionament, sinó sobretot el que siguem capaços de captar d'ara endavant i, per tant, en el futur. Un talent que, al capdavant, contribueix de manera decisiva a aquesta vocació exterior de Catalunya, aquesta vocació internacional del país, que té efectes no només a nivell institucional i polític, sinó sobretot també a nivell econòmic i a nivell de societat civil.

I els hi agradi o no, la llei és perfectament viable i perfectament possible en el marc legal que té el Govern de la Generalitat de Catalunya, en les competències que té aquest Parlament. I, per tant, legislarem en aquest sentit, hi insisteixo, perquè l'Estatut, com deia abans, estableix aquesta capacitat per part del Govern de la Generalitat de Catalunya i, per altra banda, perquè la pròpia llei d'acció exterior ja assenyalava quines són les facultats en aquest sentit.

I, de fet, el que determina la llei és la capacitat de dotar l'Administració de la Generalitat de Catalunya de personal amb preparació i coneixements específics per exercir les funcions que li corresponen. Això és el que volem reforçar. I malgrat que vostès s'hi oposin, esperem, doncs, que hi hagi una majoria parlamentària que avaluï aquesta llei i aquesta iniciativa, perquè això reforçarà les oficines, reforçarà la presència catalana a l'exterior, a través d'aquesta xarxa de delegacions, que és la més potent que ha tingut mai el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Som presents a molts països. De fet, som presents a setanta-dos països, d'una manera o altra, a través de les vint-i-una delegacions que té el Govern de la Generalitat de Catalunya a l'exterior. Com deia, no hi ha cap altre moment a la història que n'hàgim tingut tanta, i tampoc hi ha cap altre govern d'una nació sense estat com el nostre que tingui aquesta representació institucional. I, mal els pesi, no només la continuarem exercint, sinó que la reforçarem.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació de les residències, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Interpel·lació al Govern sobre la situació de les residències

300-00395/13

I, per fer la seva exposició, té la paraula la senyora Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Gracias, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, conseller... Señor Campuzano, le voy a hacer muchas preguntas en esta interpelación. ¿Hacia dónde se dirige el Govern? ¿Hacia dónde va el Departament de Drets Socials? ¿Cuál es el modelo de residencias que impulsa su *departament*? ¿Qué capacidad para resolver los problemas tiene el *departament* que usted dirige? O, dicho otra forma, ¿cómo de comprometido está el Govern con la articulación de un sistema de atención a la dependencia como base para garantizar el derecho a ser cuidado?

Le voy a dar tres ejemplos de su gestión con casuísticas distintas, pero todas ellas son en residencias públicas, cien por cien públicas.

Cierre de tapadillo de la residencia ICASS de Reus. ¿Cómo puede ser que trabajadoras, residentes, familiares se enteraran por un rumor del cierre de la residencia? ¿Cómo puede ser que hasta que la prensa local no se hizo eco y se produjo la primera concentración de protesta delante de la residencia, el Govern no se pronunciara y anunciara el cierre y no se reuniera con las personas afectadas? ¿Cómo puede ser que, faltando poco más de un mes para el cierre de la residencia, el secretario general de Drets Socials, el señor Amorós, en entrevista el 20 de noviembre, diga públicamente que aún no sabe dónde van a trasladar a los residentes y que no concrete si se rehabilitará el edificio o se construirá uno nuevo, o que no sepa o no les diga a los trabajadores y trabajadoras de las subcontratas en qué situación laboral quedan?

Conseller, todas estas preguntas sin respuesta confirman que no hay nadie al timón del *departament* y que en situaciones que afectan gravemente a la vida de las personas, el Govern improvisa.

Y, como sé que nos va a hablar del informe que aconseja el cierre de la residencia, ya le adelanto que no creemos que las causas que apunta el informe sean motivo para el cierre de la residencia mientras se hacen las reformas.

Segundo ejemplo: Residencia San Bernabé, de Berga. Aquí nos encontramos con un gobierno municipal incapaz de gestionarla, direcciones que dimiten... —o dos gobiernos municipales—, direcciones que dimiten por falta de medios para atender a los residentes, suplentes de dirección de baja a los pocos días de asumir la dirección, familiares desconcertados y angustiados y, lo que es más grave, residentes desatendidos, reconocido por regidores de ese ayuntamiento. En definitiva, el caos. Y, ante todo esto, el Departament de Drets Socials desaparecido.

Y, por último, un claro ejemplo de falta de gestión del Departament de Drets Socials. El misterioso caso de la Residencia de La Mercè, de Tarragona. Hace más de un año que acabaron las obras de reforma y remodelación de una parte del edificio de la residencia, que permitieron que se ampliara en sesenta y seis plazas más su capacidad. Hasta ahí bienvenido todo. Pero estas plazas llevan un año vacías, sin ocupar por falta de su adjudicación por parte de su *departament*, algo que es incomprensible si tenemos en cuenta que la lista de espera para una plaza residencial pública en Tarragona es de más de un año, por no añadir..., o si le añadimos el tiempo de espera para la valoración del grado de dependencia, que en Tarragona supera el año, estaríamos hablando de más de dos años de lista de espera para acceder a una plaza residencial pública en la ciudad de Tarragona.

Y solo tenemos una explicación a que todavía no se hayan adjudicado las sesenta y seis nuevas plazas, y es la que dio públicamente la directora de la residencia. Explicó que había dos plazas por adjudicar de las ciento diecisiete que tienen ocupadas actualmente y que hasta que esas dos plazas no se adjudiquen, no se podían adjudicar las sesenta y seis nuevas plazas de la parte remodelada de la residencia y que, reitero e insisto, están listas para adjudicar, para que entren los residentes a vivir desde hace más de un año.

Estará conmigo, *conseller*, que es una explicación un poco inverosímil dada la falta de plazas residenciales públicas en una ciudad que ni de lejos —ni de lejos— cumple las ratios que marca la OMS en plazas residenciales. Y así suma y sigue.

Como le decía, *conseller*, después de los últimos casos como los que acabo de exponer, después de debatir aquí el Decret llei 2/2023, del 17 de octubre, de *mesures extraordinàries de caràcter social*, en el cual nosotros nos abstuvimos..., primero, porque es un decreto para salvar la situación inmediata; segundo, porque el decreto les viene a decir a los usuarios «búsquense la vida», porque el sector público y el Govern no tienen respuestas para ello, y, por último, porque el decreto, una vez más, facilita el trasvase de fondos públicos a lo privado.

Y es por todo esto que nos planteamos esta interpelación sobre la situación de las residencias en Cataluña, con un objetivo claro: querer profundizar sobre lo que está haciendo el Govern, en especial el Departament de Drets Socials, para impulsar de forma definitiva el nuevo modelo para la acreditación de residencias, que debe basarse en poder dar una atención a las personas mayores, a sus necesidades e intereses; es decir, una atención centrada en las personas.

Pero a nosotros no solo eso, también nos mueve la impotencia de que nada está cambiando, o al menos no está cambiando con la celeridad necesaria para que cambien las cosas de verdad y atendiendo a las demandas de la ciudadanía, porque para muchas personas el tiempo de ahora es ahora, no es mañana.

Conseller, ustedes no han asumido los desafíos de la pandemia que tensionaron al máximo los servicios sanitarios y los servicios sociales; no han revertido las largas listas de espera. Y bienvenidos sean los fondos europeos, pero usted sabe, todos sabemos que no resuelven las listas de espera. Seguimos teniendo las tarifas de servicios desactualizadas. Sigue faltando la inversión en plazas públicas, seguimos sin control público sobre el sector privado que cuida con dinero público. *Conseller*, el Govern y su *departament* no solo no han hecho los deberes, sino que incomprensiblemente van en el sentido contrario.

¿Qué política tiene el Departament de Drets Socials, señor Campuzano? Porque ustedes dicen una cosa, pero lo que vemos es otra. Vemos más inyección de dinero público en el sector privado mediante la concertación de plazas en empresas y vemos una falta absoluta de capacidad legislativa.

¿Dónde está la agencia? ¿Y la cartera de servicios sociales? *Conseller*, seguimos sin ver ningún compromiso con las condiciones laborales de los trabajadores y trabajadoras, de los profesionales del cuidado de las residencias, perpetuando así las malas condiciones laborales derivadas de la infrafinanciación del sector.

Como le preguntaba al principio, nosotros queremos saber dónde va este Govern en relación con el cuidado de las personas mayores; cuál es su hoja de ruta para implementar el nuevo modelo; cuándo y cómo la atención a las residencias estará centrada en las personas; qué apuestas tiene para la innovación social en el ámbito de los modelos residenciales para personas mayores; qué planificación tiene para la desinstitucionalización de las personas mayores y así poder potenciar de forma definitiva los cuidados en el domicilio, facilitando otros modelos de vivienda, con servicios compartidos y potenciando la acción comunitaria para envejecer con capacidad de decidir el propio proyecto de final de la vida.

¿Cuál es la ruta, la hoja de ruta del Govern para erradicar la brecha de género en el cuidado de las personas, tanto en el cuidado familiar como en el profesional?

Solo podemos concluir que su modelo es claramente de apuesta por la mercantilización del cuidado con la mínima intervención pública, ni en la construcción ni en la gestión.

La presidenta

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Drets Socials, el senyor Carles Campuzano Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, l'exercici de la interpellació al Govern sempre té el risc de l'exageració i de convertir alguns fets puntuals en cate-

goria. A Catalunya, més de mil residències..., hi ha residències per a persones grans. Més de 61.000 persones ateses i cuidades en el sistema residencial. I que dels tres exemples que vostè em posava –que els hi contestaré, cadascun d'ells– pretengui convertir-ne una categoria general és d'una injustícia absoluta per als milers de professionals que atenen aquestes persones. I, per tant, seria bo que entre tots plegats, quan abordem els debats amb relació al sistema residencial, fóssim prou rigorosos per identificar els problemes, els reptes, alguns compartits, altres segurament no tant, però no traslladar al conjunt de l'opinió pública el que no és cert.

I dos: quan aquestes afirmacions es fan des del partit polític que en el Govern de l'Estat ha tingut la responsabilitat en l'àmbit de drets socials i els continuarà tenint en la propera legislatura, també un sentit de la prudència seria bo tenir, perquè vostè deu estar d'acord amb mi –i m'ha sobtat que en la seva intervenció no hi fes cap referència– que, per una banda, la promesa de finançament de la llei de dependència –el cinquanta per cent– es continuï incomplint. L'Estat incompleix aquesta promesa, i l'Estat espanyol continua sent dels estats de la Unió Europea que menys inverteix en atenció a la dependència. I alguna responsabilitat hi tenen vostès, que han estat quatre anys dirigint el departament de drets socials del Govern de l'Estat. Sobre això hi podem aprofundir.

Però seria bo també perquè la discussió que tinguem sigui una discussió de tot el problema. Perquè, aquesta agenda ambiciosa que vostè em planteja i que forma part del full de ruta del Govern, sense recursos no es pot desenvolupar, i el que no pot fer l'Estat és imposar normes sense proveir de recursos. I poden consultar en els seus ajuntaments, on governen vostès, les implicacions del decret aprovat al juliol en matèria d'atenció domiciliària. L'Estat legisla per un impacte de 67 milions d'euros i no transfereix cap recurs a les comunitats autònomes per afrontar les conseqüències d'aquests..., 67 milions d'euros en el cas de Catalunya, com a mínim.

Tres casos puntuals. Reus. L'hi he dit aquest matí a la diputada de la CUP, no? Escolti, el que seria irresponsable per part del Govern seria que amb un informe tècnic que diu que està en risc la seguretat i la salut de les persones cuidades en aquesta residència no abordéssim el problema –seria irresponsable. És més, si li passés qualsevol cosa a qualsevol de les persones residents, vostè de què m'acusaria a mi? Home, un mínim sentit de la prudència ens obligaria a tots a preservar la seguretat. I si els tècnics del departament –no els responsables polítics, els tècnics dels departaments– aconsellen que s'ha de tancar aquest espai, el mínim sentit de la prudència ens hi obliga. És que, quina alternativa creu vostè que tindríem?

I, escolti, la informació s'ha gestionat en temps i en forma. És més, l'Ajuntament de Reus porta treballant amb nosaltres des de fa mesos en aquesta matèria. I, per tant, tinguem confiança en allò que l'Ajuntament de Reus i el Govern de la Generalitat estan treballant, que és garantir la seguretat, garantir el servei residencial públic a la ciutat de Reus i garantir els llocs de treball. I ho farem. Clar que ho farem.

El que no és massa responsable és apuntar-se a la demagògia d'estimular les legítimes inquietuds que tenen les famílies, que tenen els treballadors, que tenen les persones residents. No fem més por a la gent; treballem plegats per resoldre els problemes. Lo altre em sembla molt poc seriós.

O Berga. Escolti, Ajuntament de Berga. L'Ajuntament de Berga té un problema i el Govern l'està ajudant –el Govern l'està ajudant. I quan l'alcalde de Berga va trucar a aquest conseller demanant-li: «Conseller, ajuda'ns a resoldre el problema de Berga», el departament s'ha posat al seu costat. I ajudarem Berga amb el problema que té la residència, i no acusarem de res l'Ajuntament de Berga. És més, la inspecció ha actuat, hi han unes sancions. Procurarem que les sancions serveixin per reinvertir-se en la pròpia residència. I, per tant, ajudarem l'Ajuntament de Berga, només faltaria, com fem amb tots els ajuntaments.

I, escolti, i en aquest hemicicle són uns quants els alcaldes que comparteixen la condició de diputats de diverses forces polítiques i que ens plantegen problemes

i que ens plantegen maldecaps en l'àmbit assistencial i que estem buscant-hi solucions –i que estem buscant-hi solucions. I, escolti, és la nostra obligació. Però, escolti, acompanyi'ns, acompanyi'ns en la recerca de solucions.

I residència de la Mercè. Doncs, miri, el que s'han de proveir són aquestes places, i la provisió d'aquestes places implica ampliació de plantilla. Tindrem una oportunitat, en les properes setmanes, de tramitar-ho en els pressupostos del Parlament de Catalunya. Estaria molt bé que en la negociació de pressupostos incorporessin en la seva agenda de negociació l'àmbit de drets socials. El departament els hi agrairia. Per desgràcia, en l'anterior acord de pressupostos van prioritzar altres matèries, no aquesta. (*Veus de fons.*) Van prioritzar altres matèries, no aquesta. Les millores introduïdes en el pressupost del Departament de Drets Socials varen ser les acordades amb el Grup dels Socialistes i Units per Avançar. Per tant, els hi agrairé que això ho prioritzin.

I vostè deia: «Cap a on anem?» I, senyora diputada, el Govern té un full de ruta ambiciós en aquesta matèria. En primer lloc, ampliació de places residencials. Llista d'espera. Estem reduint els terminis –estem reduint els terminis– dels processos de valoració i de les PIAs, i haurem creat en places residencials, en centres de dia, tant per a persones amb discapacitat com per a persones de gent gran... Ara hi ha 2.164 places noves. En proveïrem les properes setmanes nou-centes de noves i en l'àmbit de la salut mental en posarem cinc-centes de noves. Feia molts anys que la Generalitat no feia aquesta política. Per tant, reducció de llistes d'espera en el curt termini, primera prioritat.

Segona prioritat: millora de les condicions socials i laborals dels treballadors del sector. I, per això, per primera vegada es va signar un acord amb les patronals i els sindicats més representatius per avançar en un full de ruta compartit. I el Govern està dient que les condicions salarials dels treballadors del sector concertat han de ser equiparables amb les mateixes feines quan treballen al sector públic o treballen al sector salut. I l'acord diu això. I l'increment de tarifes d'aquest any, que consolidarem l'any vinent, fonamentalment acordat amb patronals i sindicats per millorar condicions salarials. Full de ruta: quatre més dos aquest any –quatre més dos aquest any–, amb compromís de cinc l'any que ve. Aquest matí hi ha hagut comissió de seguiment de grup de treball amb les patronals i els sindicats –aquest matí. I estem treballant amb els interlocutors socials per millorar les condicions salarials.

Tercera qüestió: inversions en infraestructures, per modernitzar les infraestructures que tenim i per fer-ne de noves. Els Next Generation han sigut una qüestió important. Veurem el pressupost que aprovem en aquestes properes setmanes si aconseguim que els capítols 6 i 7 del departament creixin. El Govern està en converses amb l'Institut Català de Finances per mobilitzar més recursos en la inversió d'infraestructures. I no estaria malament que el Govern de l'Estat fes alguna aportació per a la modernització i la construcció de noves infraestructures.

Li recordo que les aportacions de l'Estat en aquesta matèria corresponen fonamentalment a la política de prestacions. No hi ha ni un euro de l'Estat a ajudar les comunitats autònomes en la construcció d'infraestructures. L'Estat en aquesta matèria ni està ni se l'espera.

Quarta: transformació de models a models més orientats a la vida independent, orientats a la vida en comunitat, orientats a l'envellir a casa. Hi estem treballant, en la reforma de la cartera de serveis. Ja hem activat els grups d'interns i properament s'activaran els grups de treball sectorials en cadascun dels sectors. El Govern ha posat damunt de la taula la revisió de la cartera de serveis, i l'hem començat amb un element important, que vostè no menciona, que és el més determinant de tots, que és tindre un escandall de costos sobre els costos efectius de les prestacions de serveis. S'ha contractat un equip d'economistes en el departament, per primera vegada també en la història del Departament de Drets Socials, que estan efectuant una anàlisi a fons dels costos dels serveis.

Qualitat. Efectivament, la qualitat del sistema és una prioritat absoluta, i la decisió que s'ha pres és que la nostra relació amb els proveïdors es basarà en la qualitat en la prestació dels serveis. I per això el Departament de Drets Socials s'incorpora a Aquas, a l'agència de qualitat del sistema de salut. Decisió fonamental en termes de garantir la qualitat. Volem garantir la qualitat. Volem que la nostra relació amb els proveïdors de serveis no es basi en el compliment estricte només de la normativa que la regula, sinó que es basi en la qualitat en la prestació del servei, que té a veure amb l'opinió de les persones residents, amb l'opinió de les seves famílies i amb l'opinió dels seus treballadors. Aquest serà un dels canvis més substancials que estem introduint en el nostre model.

Sisena qüestió: desplegament de l'atenció integrada social i sanitària. El dimarts vinent el Govern de Catalunya aprovarà una resolució fonamental i històrica en matèria d'atenció integrada social i sanitària, esperada, que estic segur que vostès compartiran.

I vuitena: planificació. Com he anunciat, a finals d'aquest any tindrem la planificació de necessitats d'aquí al 2041. Estem fent feina i tenim un full de ruta clar.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Conseller, usted siempre habla «por primera vez», «por primera vez», «por primera vez». ¿Sabe cuántos años lleva Esquerra Republicana con el *departament d'affers socials*? Años. Es decir, que se podía haber hecho antes. Que no sé, parece que no pertenezca usted a este Govern, que es el mismo que el de sus compañeros.

Después, no pretenderá que analicemos una por una... –le he dado tres ejemplos–, no pretenderá que analicemos una por una todas las residencias. Y según... Reus. Nosotros venimos aquí no a hacer un *speech*, como otros; venimos aquí habiendo hablado con trabajadores, con residentes, con familiares, que estuvieron aquí la semana pasada. Compañeros suyos se reunieron con ellos igual que nosotros, y estuvieron afuera también. Nosotros sabemos perfectamente que se tiene que reformar la residencia, pero también creemos que los problemas que dice el informe técnico se podrían hacer con los residentes dentro. Pero bueno.

Y después, respecto a los presupuestos, si usted no convence a sus compañeros de Economía, ¿cómo los íbamos a convencer nosotros en una negociación? (*Alguns aplaudiments.*) Tiene que convencer usted a sus compañeros de Economía que inviertan.

Entiendo que tiene usted que venir a explicarnos las bondades de su gestión, pero es que la realidad es muy tozuda. La realidad es que el *departament d'affers socials* sigue desentendiéndose de la inversión que necesitan los servicios sociales especializados y que los sucesivos *governos* de la Generalitat, mayoritariamente en manos de Esquerra, han abandonado la inversión pública en las residencias de personas mayores, hasta que han llegado los fondos europeos y nos hemos encontrado la excepción con las residencias de Terrassa, Sabadell, les Corts, promesas largamente incumplidas y luchadas por las respectivas plataformas vecinales.

Señor Campuzano, nuestras propuestas en relación con qué hacer con las residencias de mayores las conocen sobradamente. Hemos hecho muchas en el informe de conclusiones del Grupo de Trabajo de Análisis del Impacto de la Covid en las Residencias.

También aprovecho para denunciar públicamente que es una vergüenza que los grupos parlamentarios –y nos incluimos– no hayamos cerrado los trabajos. Este grupo, que ya no fue una comisión de investigación como tendría que haber sido, debe poder cerrar el análisis de la pandemia en las residencias, porque es un ejercicio de reparación y de justicia para las familias y personas mayores que sufrieron el

colapso de un sistema nada preparado para la responsabilidad que supone cuidar de los más vulnerables.

Conseller, el presente son las necesidades de hoy, pero también de los próximos años, y la responsabilidad de los gobiernos de hoy es también con las generaciones futuras –y vamos tarde– y la capacidad de construir un estado de bienestar fuerte, un sistema sanitario y un sistema de servicios sociales universales, que serán la clave para afrontar el reto demográfico en el que nos sitúa el envejecimiento de la población en Cataluña y en el Estado.

Y, en este sentido, quiero poner en valor las políticas desarrolladas por el Gobierno del Estado en relación con la estrategia de cuidados, que tanto en el Estado como a nivel europeo nos sitúan en la buena dirección para asumir los retos del envejecimiento y transformar un sistema de colapso en la pandemia y que ya no es útil para dar respuesta a una sociedad que sí ha aprendido de las lecciones que nos dejó la pandemia. Una sociedad que, cabe añadir, reclama mayor equidad de género y que el cuidado no sea una responsabilidad mayoritariamente de las mujeres.

Y, como veo que se me acaba el tiempo, seguiremos hablando y verán nuestra moción, en la que le haremos muchas propuestas. Por supuesto que nosotros, en la negociación de presupuestos y en las enmiendas que presentamos a los presupuestos, nos acordaremos de las residencias.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, miri, jo assumeixo la gestió de la consellera Bassa i del conseller El Homrani, que li recordo que, en el cas del conseller El Homrani, va ser la gestió de la pandèmia. No voldria haver estat en la pell del conseller El Homrani gestionant, com qualsevol gestor públic a tot el món, l'àmbit residencial. Simplement, vostès han de comprovar què va succeir a tot el món, llegir-se els informes que s'han publicat, i veurien que no voldrien estar-hi en la pell, ni de la consellera Bassa, en el temps que els hi va tocar viure.

Però, justament, com que tenim la sort de gestionar un temps més tranquil –tenim aquesta sort, no depèn, en aquest cas, de la capacitat del nostre equip, sinó de les condicions de l'època que vivim–, estem podent fer aquestes qüestions, que algunes d'elles portàvem pendants de fer.

Jo, a Reus..., l'hi reitero: en el cas de Reus, no som els responsables polítics dels departaments els que decidim, sinó que decidim en base a un informe dels tècnics, que ens aconsellen que no és possible fer la intervenció en l'edifici amb les persones residents. Clar que, com pot comprendre, estaríem més bé, més tranquils i més feliços, tots plegats, si poguéssim fer la intervenció amb els residents a dintre, però quan hem arribat a la conclusió de que això d'aquí no és possible, ho estem gestionant. Jo demano als grups parlamentaris que en això hi hagi un mínim sentit de la responsabilitat, que no li afegim, a la gent que està preocupada i angoixada, més preocupació i angoixa. Simplement demano això, aquí.

Del projecte de llei que presentarà als pressupostos aquest Govern, el Govern, el Departament de Drets socials, n'està raonablement satisfet. Però, per definició, el conseller de Drets Socials de qualsevol majoria sempre estarà insatisfet amb el pressupost que té assignat, i, per tant, qualsevol millora que el Parlament li introdueixi serà benvinguda amb entusiasme juvenil. Per tant, escolti, millors per al nostre departament? N'estarem entusiasmats, iestic segur que les diputades i els diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra, també.

I, finalment, jo vull un debat de fons que, perquè la discussió que tinguem sigui una discussió a fons, hem de saber abordar. Si Espanya avui està invertint del seu PIB el 0,7-0,8 per cent en atenció a la dependència; si la mitjana a la Unió Europea està a l'1,7; si Alemanya i França hi inverteixen el 2,3 o el 2,4, o els escandinaus

i Holanda hi inverteixen més del tres per cent, i vostè amb el 0,7-0,8 pretén donar resposta a aquests reptes..., la pregunta que ens hem de fer, que s'ha de fer vostè, que s'ha de fer el seu grup polític, que s'ha de fer el Govern de l'Estat, és com transitarà l'Estat espanyol del 0,7-0,8 al dos per cent en els propers anys, com a mínim.

Aleshores, podem aprendre alguna cosa del que la resta d'Europa ha fet, i estudiem-ho. França, que va aprovar la llei de la dependència en la mateixa època que Espanya, va decidir..., escolti, una part de les cotitzacions de l'estat social servien per finançar la dependència, i es va introduir un recàrrec a l'IRPF, la contribució social generalitzada. Alemanya va establir que formava part de les contingències de la seguretat social. Holanda va establir, el 68 del segle passat, una assegurança pública obligatòria de dependència. Els escandinaus, amb un sistema fiscal diferent, ho financen amb impostos municipals –fonamentalment, no tot, però amb impostos municipals. Quin és el model de finançament que vostès defensen?

El Govern està treballant perquè aquest mes de gener tinguem un seminari d'alt nivell per plantejar propostes de finançament de l'atenció a la dependència, amb conclusions que voldrem compartir amb la cambra i voldrem compartir amb el Govern de l'Estat. Perquè, si no, el repte de l'envelliment de la generació del *baby-boom*, els 2 milions de catalanes i catalans nascuts entre el 57 i el 75 del segle passat, no el podem abordar.

I dos: aquesta discussió no s'escapa de la discussió del dèficit fiscal que pateix aquest país ni de la promesa fallida de la llei de la dependència, que ha fet fallida. Ha fet fallida respecte al que prometia; mai s'ha complert, aquella promesa. No figurava a la llei. Mai la llei va dir el cinquanta per cent. Si vostè busca la llei..., no ho diu, la llei; l'únic lloc on figurava era a la memòria econòmica del projecte de llei. Valdria la pena que en els propers mesos en el Congrés dels Diputats es modifiqués la llei de la dependència perquè com a mínim el cinquanta per cent quedés garantit per llei –que avui no està garantit.

Per tant, senyora diputada, hi ha una agenda compartida, que és com mobilitzem més recursos per construir un veritable sistema nacional de cures. Amb el dèficit fiscal que avui patim, això no és possible que ho faci la Generalitat. Amb el finançament de la llei de la dependència no pot fer-ho, la Generalitat de Catalunya. I sense un impost finalista que financi aquesta política l'Estat espanyol no ho podrà abordar.

Per tant, convido aquí a una discussió a fons, a vostès i a tota la cambra.

Gràcies.

La presidenta

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància

300-00397/13

I, per fer la seva exposició, té la paraula la senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bona tarda, conseller, consellera, diputats, diputades. Gràcies, presidenta. «Ser infant avui en dia al nostre país és tenir dret a anar a l'escola, a fer activitats que ens agraden i a tenir una família que ens cuida i ens estima. També és tenir dret a la natura, per tenir una bona salut, i a la cultura, per aprendre a pensar. Ser infant no és senzill, perquè no sempre pots prendre les decisions importants per a tu i per a la teva vida. Ens agradaria que els adults ens escoltessin més i que ens donessin l'oportunitat de decidir i provocar canvis a la nostra vida que facin que tot millori. Per

això avui assumim el dret a la paraula, a la defensa i a ser responsables del futur de la nostra escola. Per això som aquí, exercint els nostres drets com a infants.»

Com us en deveu haver adonat, diputats i diputades, conseller, aquestes paraules que acabo de llegir no són meves. Aquestes paraules corresponen a la Lia, alumna i delegada..., una de les delegades de les escoles de la ZER de l'Empordà. I penso que no podria haver escollit un millor fragment per poder començar aquesta interpellació. Des d'aquí, des d'aquest faristol, m'agradaria fer-te un agraïment immens, Lia, a tu i a la resta de companys i companyes que vau venir al Parlament de Catalunya el passat 20 de novembre per reivindicar els vostres drets com a infants. *(Aplaudiments.)*

A Catalunya s'estima que un 31,7 per cent del total dels infants estan en una situació de risc de pobresa o exclusió social, una xifra que és veritablement esfereïdora i que requereix una resposta urgent. Per combatre aquesta xacra, conseller, ens calen fulls de ruta clars i estratègies valentes per poder erradicar aquesta pobresa infantil a Catalunya i també que lluitin contra qualsevol opressió de violència envers la infància.

I aquí ens agradaria destacar, conseller, dues accions que s'han impulsat des del seu departament. Per un costat, l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil a Catalunya, i que vostès ens van presentar el passat dilluns, i que pretén actuar amb urgència per poder abordar aquest fenomen en tota la seva complexitat amb l'objectiu d'erradicar-lo. I l'altra és l'estratègia Barnahus, que té com a objectiu la prevenció, detecció, atenció a infants i adolescents víctimes d'abús sexual. Tant de bo, conseller, diputats i diputades, no haguéssim de plantejar-nos mai estratègies com aquestes, però la realitat ens interpella; una realitat que és vertebrada i que connecta diferents àmbits on és necessari que actuem.

Cal que actuem per millorar la vida dels infants en la seva educació, així com procurar que tinguin una alimentació saludable. Cal que actuem per tenir cura de la salut, que garantim que visquin en un habitatge digne. Cal que previnguem la pobresa energètica i que es contempli en els ajuts econòmics. Cal que prenguem consciència de la importància del lleure educatiu i de l'ocupació de les seves famílies, i, evidentment, incloure la perspectiva de gènere en totes i cadascuna de les polítiques socials destinades a la infància. I també, sí, com ens demanaven entitats aquest dilluns, amb les quals ens hem reunit, d'infància –com UNICEF, Save the Children, Fedaia o Pincat–, cal que tots i totes no estigmatitzem la infància.

Conseller, que actualment molts drets dels infants no s'estiguin complint és una de les coses que com a societat no ens podem permetre. Tenim el deure de vetllar pels drets de la infància en tots els seus àmbits de la vida i en totes les seves esferes quotidianes. Per aquest mateix motiu, conseller, ens complau comprovar com les polítiques d'infància es troben dintre de les prioritats de l'agenda política, i no només des del Departament de Drets Socials, sinó també des del Departament de Salut o el Departament d'Educació. I aquí m'agradaria parar-me i parlar de la salut mental dels nostres infants i adolescents.

Sabem que, arran de la pandèmia, el malestar emocional dels nostres infants i adolescents ha crescut notòriament. Tot i que ja hi era abans, altres factors, com el consum excessiu de les pantalles en una edat molt prematura, han comportat conseqüències molt negatives en el benestar emocional infantil dels nostres infants. De fet, ens trobem en ple debat sobre l'ús del telèfon mòbil a les aules i sobre el perill de les addiccions a les xarxes. A més, sabem que aquest fenomen s'agreuja quan es tracta d'infants en situació de vulnerabilitat.

Tot i així, que el Govern de la Generalitat no es queda de braços creuats ho veiem quan es tracta de la salut mental en aquest sentit, infantil, i per això vull fer un reconeixement al programa «Salut i escola», que el conseller aquest matí –el conseller Balcells– també n'ha fet esment. Un programa que s'integrarà al cent per cent dels centres educatius de secundària i que actualment arriba al setanta per cent de

les escoles del nostre país. Un servei on els joves i les joves es poden adreçar voluntàriament als professionals de la salut de referència amb totes les garanties de privacitat. Un exemple interdepartamental que treballa per la prevenció universal de la salut mental prevenint els factors de risc i detectant problemes que afecten els nostres infants.

Conseller, sabem que s'estan fent tots els esforços i molta feina per millorar la salut mental dels nostres infants, feina que es porta desplegant des de l'inici de la legislatura, també mitjançant recursos dedicats a la prevenció del *bullying* o altres programes en col·laboració amb entitats expertes en l'àmbit de la infància.

Tenim el deure de visibilitzar la situació de la infància per tal de millorar-la, així com visibilitzar totes les mancances que vulneren els drets dels nostres infants. I, evidentment, això passa també per parlar de les qüestions econòmiques. Recordem, conseller, que a Catalunya patim un infrafinançament crònic que afecta a tots els catalans i les catalanes; un dèficit fiscal que l'any 2022 va ascendir a 22.000 milions d'euros i que es pot traduir en tres mil euros per habitant. Ja ho va dir fa pocs dies el company diputat Gabriel Rufián, que no es pot entendre com és que costi més una sessió de teràpia que una capsa de diazepam.

En resum, conseller, augmentar els recursos destinats a la infància és cabdal per poder combatre la pobresa infantil, així com per poder garantir que l'acció de govern amb relació a la infància sigui transversal, coordinant estratègies, programes, o, com hem vist, amb el programa «Salut i escola».

Vull recuperar també les paraules de la Lia, quan diu que «als infants ens agradaria que els adults ens escoltessin més i ens donessin l'oportunitat de decidir». Bé, crec que també és important promoure polítiques de foment de la participació dels infants en tots els àmbits que els afecten, i que és un dret ineludible que tenim com a repte.

Conseller, tenim la responsabilitat de vetllar pels drets dels menors, de treballar amb compromís ferm per millorar les condicions de vida de tota la infància. I per tot això ens agradaria que ens poguéssiu explicar quin és el full de ruta que té el departament pel que fa a les polítiques d'infància. També ens agradaria que ens poguéssiu explicar amb més detall l'estratègia contra la pobresa infantil. I també ens agradaria que ens poguéssiu explicar en quin moment es troba el desplegament de la xarxa d'atenció Barnahus.

Consellers, diputats i diputades, la inversió en infància no és una despesa, és una inversió en el present i en el futur, i crec que és un element que no hauríem de perdre de vista.

I, per acabar, en aquesta darrera part, en aquest darrer minut que em queda, crec que és de justícia que en una interpellació que parla d'infància faci una condemna absoluta de l'atroç matança dels infants que està tenint lloc a la Franja de Gaza. Els bombardejos ens deixen xifres tan aterradoras com els més de 5.600 infants palestins assassinats. No podem mirar cap a un altre costat. Hem d'actuar amb la màxima condemna. I des d'Esquerra Republicana, en nom meu i en nom de tots els companys i companyes, diem prou, prou de veure aquests atacs i que aquestes xifres augmentin dia rere dia.

Moltíssimes gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Gràcies, diputada. Per a la resposta, té la paraula el conseller senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada. M'afegeixo a les seves últimes paraules. Les guerres sempre horroritzen quan moren civils, però quan moren criatures encara ens horroritzen més. Esperem que aquest alto el foc que s'ha acordat sigui alguna cosa més que quatre dies i que aquest conflicte es pugui recon-

duir cap a la via, que és la via de la negociació, de la pau i de la coexistència de dos estats en el Pròxim Orient que es respectin uns als altres.

I li agraeixo, com no pot ser d'una altra manera, la seva interpellació. Vostè feia referència a escoltar la infància. Aquest passat dissabte vaig poder participar en la reunió del Consell Nacional dels Infants i els Adolescents de Catalunya, el CNIAC, que el presideix un adolescent, el Sergi Asensio. Va ser un gust poder participar i escoltar les demandes que ens plantejaven els infants i els joves. Sovint, a vegades..., com a adults, sempre hi ha qüestions que no deixen de sorprendre'ns. Hi ha qüestions en les que els infants i els adolescents tenen raó. Segurament en algunes altres els hi discutiríem, i fariem ben fet en discutir-los els seus plantejaments, però, en qualsevol cas, és molt important que en la construcció d'aquestes polítiques públiques els escoltem. I aquí el Govern, en aquests darrers anys, ha fet una aposta molt important justament amb la creació del CNIAC i amb donar vida al CNIAC.

El Govern ha volgut situar en l'agenda de la seva política de la infància –i em sembla que és una decisió rellevant que hem pres– la lluita contra la pobresa infantil. Les dades de Catalunya en aquesta matèria ens avergonyeixen com a societat. I no-més, per desgràcia, som superats per la mitjana espanyola, que és superior a la mitjana catalana –poc consol–, o per la mitjana d'alguns països més orientals de la Unió Europea –en el context europeu estem parlant, eh?, sempre.

Per tant, tenim un problema, un problema que no és d'ara. És un problema que s'arrossega des de fa moltes dècades i que té a veure, fonamentalment, amb que en el model d'estat del benestar que hem construït les polítiques de suport a les famílies i les polítiques de suport a la infància no han estat prioritàries. I el màxim exponent d'aquesta afirmació és que Espanya és dels pocs estats de la Unió Europea occidental que no té una prestació per a la criança de fills universal –la resta dels estats de l'Europa occidental, alguns des de fa molts anys..., a Itàlia, relativament recent, a la presidència Dragui...–, no s'han introduït prestacions econòmiques per a les famílies per a la criança de fills.

I la conseqüència és que, efectivament, per a les famílies més modestes, per a les famílies amb ingressos més baixos, l'assumpció de la criança no té un suport públic més enllà del que està vinculat a la gratuïtat de l'accés a l'educació. La resta de la criança corre a càrrec de les famílies. En part, existeix en la política fiscal un mínim exempt que en part compensa els costos de criança, però justament molt poc focalitzat a les famílies amb més necessitats i segurament insuficient.

Necessitem situar, efectivament, com vostè deia, les polítiques a la infància com a inversió. I, per tant, d'entrada l'estratègia situa aquest problema. L'estratègia està en fase d'elaboració. Nosaltres esperem a principis de l'any vinent poder presentar-la. Estem implicant-hi el tercer sector, les entitats especialitzades en aquesta matèria. I estem implicant-hi els experts del nostre país en aquest àmbit, i ens hem trobat que hi ha molta de la gent que més en sap a Catalunya que està disposada a ajudar-nos a dissenyar aquesta estratègia.

Una estratègia que, a més a més, posarà molt l'accent en els barris, perquè el problema de la pobresa infantil es concentra singularment en determinats barris del país, els barris amb més necessitats socials. I, per tant, vincularem l'estratègia contra la pobresa infantil amb el programa «Barris amb futur».

I, lògicament, l'estratègia contra la pobresa infantil no és una estratègia del Departament de Drets Socials, sinó que ha de ser una estratègia del conjunt del Govern. I Educació és clau, especialment en tot l'àmbit de la lluita contra l'abandonament prematur del sistema educatiu. Salut és clau, des del punt de vista de la salut mental i emocional, com vostè apuntava. Fonamental també el paper del Departament de Cultura, el paper del Departament d'Igualtat i Feminismes, del Departament de Treball en alguns aspectes, del Departament de Justícia.

Haurem de posar aquests departaments en línia. I aspirem que l'estratègia sigui una estratègia de país: que hi impliquem el món municipal, que hi impliquem el teixit associatiu del tercer sector, que hi impliquem el món empresarial.

I, lògicament, necessitarem també mobilitzar recursos des de l'Estat. Crec que hem d'estar tots amatents a la creació d'un ministeri d'infància i joventut a nivell estatal. D'entrada, la meua primera reacció és d'una certa inquietud. Tenim competències exclusives en infància i joventut. El Govern de l'Estat crea un ministeri en un àmbit on no hi tenen competències i, per tant, el risc de la invasió competencial està escrit. Potser és l'oportunitat perquè Madrid per fi posi recursos en aquestes polítiques, eh?, per exemple, en aquesta prestació per a la criança de fills, que és evident que una comunitat de règim comú com som Catalunya, per desgràcia, no estem en condicions de poder finançar.

L'estratègia contra la pobresa infantil també es vincula amb un element fonamental que en aquests moments depèn del Parlament, que és la reforma de la llei de la renda garantida. Aquí els grups parlamentaris estan ja en la fase final. La reforma ha de reforçar les polítiques de lluita contra la pobresa infantil i està vinculada al traspàs de l'ingrés mínim vital, que políticament està tancat amb el ministre Escrivà; ara haurem de reblar el clau amb la nova ministra de Seguretat Social per fer-lo efectiu. Cal modificar la llei de l'ingrés mínim vital a nivell estatal. Cal signar un conveni per a la gestió per part de la Generalitat de Catalunya, i en el tràmit parlamentari de la llei de la renda garantida potser caldrà fer algun ajust.

La gestió de l'ingrés mínim vital va associada a la gestió del complement a infància que estableix l'ingrés mínim vital i que, fins ara, ha tingut un desenvolupament efectiu molt escàs. La nostra pretensió és que gestionar l'ingrés mínim vital..., mobilitzem i espremem al màxim els recursos associats al complement d'infància, que, en la manera que legalment està formulat, ens pot permetre tindre un instrument substancial de transferència de renda a les famílies més vulnerables per reduir el risc de pobresa.

Per tant, aquí tenim un recorregut durant tot l'any 2024 molt interessant i que ens ha de permetre començar a focalitzar seriosament que aquest és un problema que podem resoldre.

I, en aquest sentit, a la cambra jo els estimo a fer el seguiment d'alguns estats europeus, com Irlanda o el Regne Unit, que en altres èpoques van situar..., en el cas del Regne Unit, en l'etapa del govern laborista, van situar la lluita contra la pobresa infantil com una prioritat substancial durant tot el seu mandat i els resultats van ser «percebibles», es van tocar els índexs de pobresa severa entre els infants en el Regne Unit; després de dotze anys de polítiques sostingudes en aquesta matèria, van tenir impacte. Per tant, aquí hi han línies que hem de saber treballar.

L'actualització del pla d'infància, per altra banda, del pacte nacional per a la infància, és imprescindible. Ahir mateix celebràvem una sessió de treball. En aquesta actualització, la pobresa infantil és central, i la participació dels infants i adolescents és central. I també aquí invito el Parlament a participar activament en l'actualització del pla nacional per a la infància.

Les dotze noves Barnahus estan totes en marxa, a excepció de la del Prat, que va haver-hi un problema en el procés de provisió i que es resoldrà en les properes setmanes. La resta ja estan adjudicades a entitats, i les entitats que estan començant a fer la feina estan fent ja el primer desplegament, acompanyat a més a més de les obres que podem finançar en alguns nous equipaments amb recursos dels Next Generation.

Estem fent una política molt ambiciosa, molt pionera. Probablement Catalunya esdevindrà el país del sud d'Europa amb la xarxa més potent de lluita contra els abusos sexuals contra nens i nenes. Aquí agraïm la implicació del teixit associatiu. Agraïm la implicació dels ajuntaments en aquests equipaments, hi seran presents. I tinc la impressió que el país se'n podrà sentir molt orgullós.

Tenim, per altra banda, un sistema de protecció a la infància en situació de risc que està molt estressat, molt tensionat, i ho està sobretot per l'arribada de joves migrants sols. I aquí també traslladem al Govern de l'Estat la necessitat d'acompanyar-nos en les polítiques d'acollida en aquest camp. Aquest any ja ens acostem..., arribarem a finals d'any amb més de dos mil joves migrants sols que han arribat a Catalunya i que el sistema de protecció a la infància hem d'assumir, i amb un sistema de protecció a la infància que hi hem d'accentuar més les polítiques de prevenció que no només les polítiques de desemparament.

És un repte enorme. Crec que els propers dies la síndica plantejarà algunes reflexions en la comissió corresponent del Parlament i que seguirem amb molta atenció. Tenim un repte per millorar el nostre sistema de protecció a la infància.

En qualsevol cas, estem a la seva disposició, senyora diputada. Vostè acabava la seva intervenció parlant que aquesta és una política que hem d'entendre amb lògica d'inversió. I, efectivament, hi ha obert un debat a la Unió Europea sobre les inversions en infància que hem de seguir molt a fons. En qualsevol cas, gràcies per la seva interpellació.

La presidenta

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre Rodalies de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre Rodalies de Catalunya

300-00401/13

I, per fer la seva exposició, té la paraula la senyora Cristina Casol Segué.

Cristina Casol Segué

Gràcies, presidenta Erra. Membres de la Mesa, consellera, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Bé, començo per anunciar que el nostre grup parlamentari, Junts per Catalunya, registrarà avui mateix una sol·licitud de compareixença del president Aragonès al Ple del Parlament després del seu anunci aquest matí sobre una reunió extraordinària del Govern, per l'executiu, per demà, i perquè ens expliqui si aquesta nova etapa del seu Govern serà així també de normalitat del servei, com ho és en rodalies..., al Parlament de Catalunya.

Ara, doncs, segueixo per interpellar-la a vostè, consellera, al respecte de la nova etapa del Govern i del seu anunci de traspàs autonòmic de rodalies. I vull començar per dir que el traspàs total i integral de rodalies és i ha estat per sempre el cavall de batalla de tots i cadascun dels governs de la Generalitat de Catalunya durant aquests darrers vint anys. Ferms s'han mantingut els diferents governs catalans des de la signatura dels dos reials decrets de traspàs, inclòs el seu Govern, fins ara.

Perquè fa molt pocs dies vam saber del seu acord, d'un acord entre partits, entre el PSOE i Esquerra Republicana, el contingut del qual no té res a veure amb el que s'havia defensat fins ara, perquè realment acorden amb l'Estat un canvi per trencar amb el concepte de traspàs integral i total i així acabar d'una tacada amb les possibilitats de fer-nos titulars en exclusiva i perdre de vista d'una vegada l'Estat, Adif, Renfe i el *ministerio*.

I això passa just cinc mesos després de que vostè, consellera Capella, hagi agafat la responsabilitat al capdavant del departament. L'esforç i la resistència de tots aquests governs s'han vist fulminats de cop. Perquè fins a juny de 2023, amb el conseller Juli Fernández al capdavant del departament i també aquest grup, aquest mateix grup parlamentari, amb iniciatives del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana..., també exigien el «tots a una», tots a una pel traspàs integral de Rodalies de Catalunya; traspàs total al Govern, incloent-hi, a banda dels imports necessaris per fer front al dèficit, els mitjans personals, els mitjans materials, totes les infraes-

structures vinculades a l'explotació –trens, vies, catenàries, estacions, equipaments, personal–, així com les inversions prèvies necessàries per a l'assumpció per part de la Generalitat d'aquesta infraestructura ferroviària.

Per comparar el que volíem fins ara a Catalunya tots nosaltres, tots aquests governs, i el que tindrem amb el seu acord si és que la part espanyola compleix amb la seva paraula, amb la paraula que els ha donat a vostès –i, vistos els precedents, no som gaire optimistes–, ens cal repassar una lluita de dos dècades de governs, no sense, d'entrada, recordar-los que el traspàs és possible.

És possible, ja que l'Estatut del 2006 –en això no va ser retallat– diu que la Generalitat de Catalunya és competent amb totes les infraestructures internes, i les línies de rodalies, regionals, Avant, són línies ferroviàries internes a Catalunya perquè discorren pel seu territori. I, per tant, cal exigir, com s'ha fet tots aquests anys, un traspàs sense lligams amb l'Estat espanyol, perquè legalment és possible. Tots sabem que qui va negociar aquell traspàs l'any 2009 ens el va vendre com un triomf i es va creure que l'Estat tenia paraula. Però no –no, no–, no va tenir paraula, perquè no el van acompanyar mai de recursos, mai el van acompanyar amb diners.

Per aquest motiu diem que l'Estat sempre ven fum als catalans, i aquesta és una veritat científica. I, a més a més d'estar quantificada, sempre l'hem comptabilitzat com un deute de l'Estat per a Catalunya.

El 2009, els compromisos polítics establien que la Generalitat de Catalunya tindria les funcions de regular, planificar, coordinar i inspeccionar, i en el marc econòmic s'establia també que l'Estat espanyol havia de consignar anualment una partida per finançar el dèficit general de Renfe i que l'Estat transferiria aquests recursos econòmics a la Generalitat per sufragar el dèficit, i que la Generalitat liquidaria amb aquests diners a Renfe. Doncs aquests tres punts, com signar, transferir i que la Generalitat liquidi..., en tot el que es refereix a recursos, l'Estat no ha complert mai –l'Estat no ha complert mai. El que sempre fa l'Estat és incomplir.

I sabem el que han fet tots aquests anys, perquè tots aquests anys han fet una compensació directament a Renfe. I això ha comportat, sens dubte, el que l'Estat pretenia, el que l'Estat ha pretès sempre: debilitar la posició de la Generalitat. Perquè, al no ser directament qui nosaltres rebem..., que paguem de Renfe, ens fa més febles, i qui no paga no mana. I vostès havien de seguir amb la lluita, amb la lluita del que és nostre, del que realment ens pertany als catalans, i defensar-ho amb dents i ungles i no perdre ni un pam del terreny conquerit, del terreny avançat per tots els governs. Perquè tots aquests anys nosaltres no hem estat de braços plegats: hem participat en tots els òrgans establerts, en l'òrgan mixt, en la comissió de capacitat; hem fet propostes per guanyar fiabilitat, per resoldre problemes de capacitat de rodalies, de regionals. Hem fet de tot, hem plantat cara i hem lluitat, i ara no és comprensible aquesta rendició, és que no ho és.

Som ara en un govern rendit absolutament a l'Estat, que ha trencat aquesta voluntat d'independència de l'Estat amb un acord de cogestió –cogestió–; cogestió que considerem un plantejament equivocat i de rendició, ja que el format d'un òrgan mixt entre la Generalitat i l'Estat i l'operadora..., ja sabem com les gasta, l'operadora de sempre, perquè mai ha permès gestionar correctament la unitat de rodalies com a negoci a Catalunya.

Mirin, estem parlant d'empreses germanes, Adif i Renfe, empreses que tenen la mateixa família, els mateixos pares: són el Ministerio de Fomento i l'Estat, els seus pares; empreses que també es queixen de que la infraestructura no està en condicions. És que mai han transferit recursos per millorar aquesta infraestructura. Però, com volen fer-ho ara? Però, com volen sortir-se'n ara? No ho aconseguiran de la mà d'ells. Amb una empresa pública al cinquanta per cent de participació amb ells, encara que els hi donin a vostès la presidència, no siguin ingenus, no se'n sortiran, no faran res, no faran res per aconseguir un millor servei per al país. No poden oferir-se a qui fins ara no ha donat..., no ha fet res ni per millorar ni per avançar.

I els hi donaré dades. En els últims tretze anys l'Estat ha deixat d'aportar més de 3.600 milions d'euros que constaven en el pressupost de Renfe i Adif; només va executar un trenta-dos per cent del previst, i en el darrer pla de rodalies, del 2020 al 2025, ha licitat obres només per valor de 877 milions, però encara som a una distància abismal. No som on hauríem de ser, i som davant d'un altre engany que ens vendran d'aquí quatre dies, quan arribin trens nous. Per això són..., bé, això només són molles.

Bé, tretze anys després d'un traspàs incomplet i incomplet, amb un mal servei que podríem descriure també com a mal servei cronificat, amb accidents, retards, incidències, cancellacions, davant de la societat, de la societat catalana, una societat indefensa..., perquè això és el que suposa per a milers de catalans, el que suposa per a milers de catalans que viatgen diàriament en transport públic ferroviari: significa indefensió i significa impotència. I, amb tot això, ara just som en un punt que el Govern proposa als catalans gestió amb l'Estat, convivència amb l'Estat, grups de treball amb l'Estat, inversions amb l'Estat, conveniar amb l'Estat, comissions amb l'Estat, organismes de seguiment amb l'Estat, participar amb l'Estat, trossejar línies amb l'Estat.

Que no veuen com els ha tractat l'Estat fins ara? Que no ho veuen? Que no ho saben, que fins ara l'Estat només ha fet que menystindre'ns, que no ha complert mai? Algú els fa creure que compliran? Que no viatja amb rodalies, vostè, consellera? (*La consellera diu: «I tant, més del que...»*) Totes i cadascuna de les persones que agafen rodalies diàriament saben que l'Estat no compleix ni complirà. I, per descomptat, el seu Govern hauria de seguir reclamant aquest traspàs total i integral de rodalies per a Catalunya. No podem tornar a crear falses esperances a la gent –no podem tornar a crear falses esperances a la gent.

Consellera, per tot això, vostè realment està d'acord amb aquest gir autonomista? Vostè hi està d'acord, amb aquesta rendició, amb aquest trossejar les línies, amb aquesta desfeta final de repressió? Adif, el ministeri i Renfe són una triangulació mortal per a Catalunya. El seu Govern ens vol arrossegar perpètuament amb ells. On queda la voluntat dels catalans de deslliurar-nos d'ells? On queda la força d'aquest país, d'uns governs que han lluitat durant més de vint anys? Com és que no volen deixar anar aquest llast? Com és que no el volen deixar? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Miri, vaig acabant. Consellera, el seu departament ens diu que l'any passat el servei de Rodalies de Catalunya, que inclou rodalies i regionals, va registrar 831 incidències, que van superar cent minuts de retard acumulat pels usuaris, afectant 22.663 trens, representant pràcticament 400.000 minuts de retard o, el que és el mateix, 6.653 hores; són, de mitjana, més de dos incidències al dia, pràcticament setanta incidències al mes. Entre el 2011 i el 2023, el nombre de minuts s'ha doblat, i hem passat d'una mica més de 200.000 minuts a més de 400.000 minuts. Segons aquest informe, que és seu, aquestes incidències van provocar retards en més de 22.500 trens. Les incidències greus recollides van ser causades per avaries, o bé per la infraestructura viària que gestiona Adif o bé pels trens que gestiona Renfe.

Realment, ara ens presenten aquest acord de cogestió amb ells, amb Adif, amb Renfe i el *ministerio*. Que no veuen que això és un malson, un malviure continu...

La presidenta

Gràcies.

Cristina Casol Segué

...per als catalans?

Gràcies. Després segueixo.

La presidenta

Té la paraula, per a la resposta, la consellera de Territori, la senyora Ester Capella Farré.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputada Casol, faig cara d'ingènua? Faig una pregunta molt clara: faig cara de no haver-me llegit mai un contracte o de no haver negociat mai? I el conjunt del Govern de Catalunya fa cara de no haver negociat mai ni acordat mai re? El conjunt dels grups parlamentaris d'aquest país fan cara de no haver llegit mai cap document i no haver llegit la lletra petita dels acords i dels convenis? Jo diria que no, senyora Casol. Una mica de respecte. Una mica de respecte, perquè..., jo ja ho entenc: quan els acords els fem nosaltres, són els millors acords del món; quan els fan els altres, estan plens de forats.

Miri, perquè jo li faria una pregunta encara més directa: i vostè què proposa? Què proposa que hauríem de fer? Què creu que hauríem de fer, si aquest traspàs està tan mal fet? Miri, jo insistiré en una qüestió: l'altre dia donava gràcies al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per haver assolit el traspàs integral de rodalies que ens permet fer avançar aquest país.

I li recomanaria que vostè es llegeixi les mocions que presenten en aquest Parlament i els acords que vostès plantegen que hauríem de fer, perquè, fil per randa, la darrera moció que vostès presentaven amb relació a rodalies, a l'acord del traspàs de rodalies, hi està incorporada. Per tant, podem fer tots els escarafalls que creguem oportuns per defensar la posició, per picar de peus, però, l'hi dic, és un acord de traspàs. Un acord de traspàs que anirà produint-se a mesura que avancem en el temps i que s'ha de concloure durant aquests quatre anys. Com tots els acords de traspàs que s'han fet amb l'Estat mentre tu no ets un estat –mentre tu no ets un estat–, i amb desplegament de competències pròpies i amb desplegament d'aquelles competències que no són pròpies, però que, en definitiva, et traspassen.

Com es va fer en el darrer gran traspàs, el traspàs dels Mossos. Ningú se'n recorda, de com va anar això? Primer, una mica, unes competències molt determinades, i ara podríem dir que Catalunya té pràcticament totes les competències en matèria de seguretat, menys aquelles, perquè no som un estat, que són les fronteres. Les fronteres, les úniques que en matèria de seguretat, doncs, no tenim transferides, i alguna petita cosa, però la majoria de coses que afecten la seguretat del nostre país les tenen els Mossos d'Esquadra. I el traspàs no es va fer el primer dia, per raons òbvies i evidents. I, si no, estaríem parlant d'una altra cosa, senyora Casol.

Bé, vostè diu que ara proposaran que el president de la Generalitat hagi de comparèixer per parlar de rodalies. Bé, em sembla perfecte. Sap qui va proposar comparèixer? El president de la Generalitat. I sap què van fer vostès? No els hi anava bé. I amb qui es van posar d'acord, perquè no els hi anava bé? Doncs amb el PSC i VOX. *(Aplaudiments.)* Vam demanar un ple monogràfic. Amb qui es van posar d'acord, vostès? Mentre 400.000 persones... Vostè citava les dades que nosaltres donem com a departament. Sí, mentre 400.000 persones, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, usuaris de rodalies, cada dia pateixen un servei de rodalies que és indecent –ho repetixo, indecent–, amb qui es va aliar Junts per evitar que el president de Catalunya, el president Aragonès, comparegués al Parlament de Catalunya? Vostès es van aliar amb el PSC i amb VOX per posposar-ho.

Mentre 400.000 persones cada dia han de sortir de casa una hora, dos, tres abans d'hora per poder arribar a agafar un tren que els porti a una hora raonable allà on van, amb qui es van aliar vostès? Van considerar que no era necessari, que no era prioritari, el traspàs de rodalies. Amb qui es van aliar? PSC i Junts. Bé, mentre patíem la negativitat del que rodalies suposa de no anar a l'hora, que són aquests 13 milions d'euros d'impacte –almenys en aquests quatre primers mesos de l'any que plantejava la cambra de comerç–, vostès van considerar que no era prioritari parlar de rodalies, van considerar que es podia posposar.

Bé, doncs quan vulguin, ja compareixerem, no es preocupin. Si per comparèixer no... Escoltin, m'han preguntat pel dret i pel revés el tema de rodalies. Doncs miri, sí, jo contestaré les vegades que calgui. És un traspàs històric, és un bon traspàs. Totes aquelles coses que qüestionàvem i plantejàvem..., o no són importants els solcs, la prioritat dels solcs, allò que ha de passar per una via ferroviària quan no únicament hi passen rodalies, sinó que hi passen mercaderies i hi passen més coses, i es determina que serà prioritari per a rodalies? És important o no és important? A vostè què li sembla?

Perquè el problema que teníem amb els traspassos que es van fer amb aquestos dos decrets, sap quin era? Que podies fixar els horaris, però no la prioritat. Per tant, poca cosa podies dir. I sap què passa? Que quan tu no tens la capacitat de decidir sobre el que passa sobre les vies, doncs, difícilment pots decidir absolutament res.

Per tant, traspàs integral de rodalies. Què vol dir? Sobretot de les vies. Sí, totes les vies. Perquè, miri, què diu l'acord? Primer, que és un traspàs integral. Que «traspàs integral» deu voler dir això, que es traspassa tot allò que afecta rodalies, sobre les línies de rodalies 1, 2 i 3. *(Veus de fons.)* Sí, senyora Casol, diu això, l'acord diu això. Home, que me'l sé de memòria. Miri, diu això.

I, a més a més, diu una altra cosa: que es discutirà sobre tot allò, sobre aquelles vies que travessen el país. *(Veus de fons.)* Sí, senyora Casol, ho diu l'acord –ho diu l'acord. Bé, doncs no, no ho diu. Vostè diu que no ho diu, jo dic que ho diu. A més, està signat. És un acord, és públic, està signat, PSOE i Esquerra Republicana de Catalunya. Vostè negui el que vulgui. *(Veus de fons.)* Sí, senyora Casol, sí.

Rodalies es planificarà i es gestionarà des de Catalunya? Senyora Casol, sí. Es decidirà el pla d'acció des de Catalunya? Sí, senyora Casol, sí. És més, tot allò que ens deuen, aquelles discussions que vostès tenien i que, per tant, al final les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya deien que havíem de pagar, doncs, miri, no les pagarem, perquè l'acord també ho contempla. El dèficit tarifari d'aquest darrer any el cobrarem el 2024. I allò que havíem ampliat –havíem ampliat serveis– també ho pagarà l'Estat. Sap a quant puja tot això enguany? Sap a quant puja? Ho he dit moltes vegades, eh? A 504 milions d'euros, que els pagarà l'Estat el 2024. El dèficit tarifari cada any es calcularà a finals d'any i haurà d'estar ingressat el primer trimestre de l'any.

Les inversions que no s'hagin executat s'acumulen. No és que diguis que l'any que ve hi torno a posar..., si vam dir mil i no n'hem executat mil, l'any que ve només n'hi posem mil; no, no: hi posem mil més allò que s'ha d'invertir i, per tant, s'ha de poder contemplar en el pressupost de l'any següent. Digui'm vostè que això no és una garantia. Digui'm que no és una clàusula de garantia per a les inversions de futur. Digui'm que no ho és. Perquè llavors resulta que tots els juristes d'aquest país ja poden buscar-se feina, perquè resulta que no saben redactar les clàusules de garantia.

És més, rodalies, deia, es planificarà i es gestionarà des de Catalunya. *(Veus de fons.)* Sí, una empresa mixta. *(Veus de fons.)* Sí, una empresa mixta, amb participació majoritària de la Generalitat de Catalunya, amb una presidència que vostè sap que té el vot de qualitat –el vot de qualitat–, i vostè sap què vol dir tenir vot de qualitat. Amb participació majoritària de Catalunya, efectivament, per anar assumint la responsabilitat de rodalies. Li deia: vostè recorda com es van fer els traspassos dels Mossos d'Esquadra? Doncs exactament igual –exactament igual.

Per tant, vostè pot negar la major, vostè pot dir que ens han enganyat, vostè pot dir... Bé, doncs llavors també els han enganyat a vostès, perquè també han arribat a acords amb el Partit Socialista Obrer Espanyol. També els han enganyat a vostès? Doncs bé, ja ho veurem, fins on arriba l'engany.

Per tant, escolti, miri, un acord, llum i taquígraf per començar a posar fil a l'agulla, per començar a pensar en rodalies, les rodalies del futur, perquè funcionin puntualment, perquè donin cobertura als serveis..., que siguin un autèntic servei públic, que donin una qualitat de servei i que garanteixin el dret a la mobilitat dels ciutadans.

dans i ciutadanes d'aquest país. I que, en definitiva, revertim tot allò que no s'ha invertit durant tots aquests anys i, per tant, perquè, definitivament, quan acabi la legislatura –la legislatura de l'Estat–, tinguem el traspàs integral de rodalies.

Li agradi més o li agradi menys, senyora Casol, però és un traspàs integral. I, si no, digui'm vostè com definirà o com defineix la paraula «integral», què vol dir per a vostè la paraula «integral», quan li he desgranat de forma ràpida tot el que diu l'acord.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Cristina Casol Segué.

Cristina Casol Segué

Bé, consellera Capella, no és cert que es retirés el monogràfic per part nostra. A la mateixa Junta de Portaveus hi havien els tres plens monogràfics pactats, i estava agendat fins que vostès van fer l'acord i van retirar el Ple. Per començar, això és important saber-ho.

Després, també és una vergonya que vostè compari el seu acord amb el traspàs dels Mossos, perquè ens van quedar competències com fronteres, drogues, terrorisme..., per la qual cosa no és un traspàs. I els diré una cosa: fins ara els diputats de la bancada del PSC estaven rient. Suposo que reien –suposo que reien– perquè complir acords no ho saben fer, i per això reien.

Bé, també li voldria explicar: constatar, segons Adif, que quatre de cada cinc dies hi ha incidències, reiterar la responsabilitat de Renfe, Adif i el *ministerio*, reprovar la ministra de Transport, reclamar el traspàs, esclarir responsabilitats, reclamar rescabaments, exigir inversions, assumir la gestió integral del sistema ferroviari i exigir el traspàs definitiu i integral i total de rodalies. Tots aquests punts són d'una moció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre infraestructures aprovada el dia 1 de juny de 2023. D'això només fa cinc mesos, i en cinc mesos tot això se n'ha anat a la paperera de la història.

Miri, senyora Capella, jo no voldria acabar aquesta interpellació sense preguntar-li si al final acabaran signant un contracte programa amb Renfe, perquè abans de fer-ho..., clar, això seria un disbarat, perquè ens torna a posar la soga al coll als catalans amb Renfe. I, escolti'm, perquè no ho faci, jo havia portat l'opinió d'alguns usuaris, perquè vostè escolti, i abans de signar aquest contracte programa tingui ben escoltat de què es queixen els usuaris.

Hi ha un periodista de força presència en els mitjans digitals que sempre diu que l'Estat fa funcionar així de malament rodalies expressament per humiliar els catalans. La Rosa Maria defineix com «un autèntic infern» el servei i explica que ella ho viu com un maltractament personal, que està sempre hiperenfadada quan agafa trens, quan agafa rodalies, que ha patit accidents i que ha patit incidències cada dia. Afirmar que potser hi han usuaris que fan broma de tot el que passa a rodalies, perquè és esperpèntic realment, perquè és molt bèstia i molt profund, tot plegat. I el patiment condiciona les persones en el seu dia a dia, en les seves vides. És una gestió que qualifiquen d'indecent i que qualifiquen d'ineficaç i que no ha millorat mai.

El Carles diu, reiteradament: «Estic fart, fart, fart, fart, fart de rodalies. No tinc esperances que això canviï. En tots aquests anys he conegut gent amb els que ens hem vist obligats a ser activistes de la desatenció del Govern català amb moltes paraules i pocs fets.» I diu: «Estic fart i m'importa poc qui n'agafi en un futur la gestió, però vull veure Renfe i Adif fora del meu país, perquè n'estic fart, molt fart, i no ho aguanto més. Traieu les urpes de Renfe i de l'Estat d'una vegada del transport públic ferroviari de Catalunya.»

El director d'estudis de la cambra ho resumeix en una frase que diu: «Es prometen pressupostos que no es compleixen en execució; es pressuposta, no s'executa, es torna a pressupostar el mateix, s'anuncia un gran esforç per part de l'Estat i al final no es fa res.»

Hi ha un missatge d'avui a l'estació de Girona: «Hi ha un G1 i un R11 en direcció a Barcelona aturats que havien d'haver sortit fa gairebé dues hores. M'he trobat amb aquesta situació. He escoltat zero missatges a l'estació. Estem tots aturats.»

Bé, consellera, la lluita des de Junts per Catalunya considerem que és per qui planta cara a l'Estat i resisteix ferm a l'Estat, no per qui es doblega davant de l'Estat. El nostre camí..., el nostre Parlament representa el poble de Catalunya per a la nostra autodeterminació com a poble, i nosaltres considerem que aquest seu acord, un acord de cogestió amb el PSOE, amb l'Estat espanyol, no és cap acord íntegre de rodalies; ni íntegre ni total.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Gràcies. Senyora Casol, perquè quedi clar, en el diagnòstic tots hi estem d'acord. Per això volem gestionar-ho tot. Volem governar-ho tot. No en tingui cap dubte, volem governar absolutament tot allò que passa a Catalunya. Per tant, escolti, els primers, els primers i des de fa molt temps. Per tant...

Li llegeixo alguns dels paràgrafs de l'acord, perquè així..., aviam si vostè s'acaba d'assabentar del que diu realment. I tradueixo sobre la marxa, eh? Article primer, acord primer: «Culminar i ampliar el traspàs integral de l'Administració general de l'Estat a la Generalitat de Catalunya al llarg de la present legislatura del servei de transport ferroviari de Rodalies de Catalunya.»

Punt segon de l'acord: «Amb la finalitat de donar compliment a allò establert en l'acord primer, les parts estableixen els següents acords: amb relació al traspàs dels recursos econòmics necessaris per a l'adequada gestió dels serveis ferroviaris competència de la Generalitat de Catalunya, s'acorda traspasar durant l'any 2024 els recursos econòmics necessaris al dèficit en què incorre Renfe l'any 2023.» Allò que li deia, aquells 504 milions d'euros que tenen a veure amb dèficits tarifaris, amb els plans d'acció que decidia Renfe i que ens havíem d'empassar, amb els 27 milions que Adif decidia sobre el que havia de passar i els 4 milions de rodalies, de l'ampliació de rodalies Lleida –els 4 milions també els pagaran en aquest any 2024.

Després deia: «Traspasar a la Generalitat els recursos necessaris per sufragar el deute existent amb Renfe relatiu als serveis...» –això del pla d'acció–; «assumir per part de l'Administració general de l'Estat els costos derivats de les decisions de la tal Administració» –que és Adif– «des de l'any 2017»; «establir els mecanismes reglats via convenis i acords per incloure la transferència de l'apartat a a la Generalitat de Catalunya, les aportacions per fer front als costos que es deriven dels plans alternatius de transport, també els plans alternatius de transport cada vegada que hi ha una avaria o cada vegada que s'inicia una obra.»

Amb relació a la prestació d'operacions al servei de Rodalies de Catalunya, «constituir una empresa mercantil, Rodalies de Catalunya, amb participació majoritària de la Generalitat, presidència de la Generalitat, decisió de la Generalitat»..., qui és el president; escolti'm, vot de qualitat del president. (*Veus de fons.*) Bé, doncs vostè digui que no. Vinga, fotem-li.

Doncs, amb relació a les infraestructures ferroviàries necessàries per a la prestació del servei a la Generalitat de Catalunya, s'acorda la titularitat exclusiva de la Generalitat, les línies del Maresme de l'R1, la línia de l'R3 i la línia de l'R2.

I, per tant, també al final d'aquest articulat, el b, l'apartat b, diu: «Per determinar els trams a traspasar s'inclourà l'anàlisi de tota la xarxa ferroviària que passa per Catalunya.» Tota la xarxa ferroviària que passa per Catalunya. I, miri, l'acord primer, què diu? Traspasar i ampliar. I a vostè què li sembla que vol dir «ampliar»? Fer més petites les línies de rodalies? Les fem més petites? No, vol dir una altra cosa, «traspasar i ampliar».

I per tal de garantir..., per garantir tot el que hem establert i, per tant, per garantir que efectivament es compleix tot allò que diuen, no?, allò que no s'ha executat, allò que hem dit que s'executaria i no s'executa, passarà a l'any següent. I no vol dir que no s'incrementarà. El que diu és: «Serà objecte d'un compromís vinculant d'inversió per a cada una de les anualitats que inclourà una clàusula econòmica de garantia», senyora Casol.

I, miri, s'ho pot llegir del dret i del revés, és un traspàs integral. Que a vostè li agradaria que haguessin sigut vostès els que ho haguessin fet? Escolti, és un acord de país. I crec que, al Parlament de Catalunya, els grups parlamentaris s'haurien de felicitar que avancem en el traspàs integral de rodalies. Traspassar, traspasar, traspasar i ampliar. I digui'm vostè que «ampliar» vol dir que les fem més petites. No, senyora Casol.

Miri, jo, si haguessin sigut vostès que haguessin arribat a l'acord, avui sortiria a aquest faristol i els hi donaria les gràcies a vostès (*remor de veus*), però no han estat vostès. Jo els hi demano que ens acompanyin per garantir que l'acord es duu a terme i que el traspàs és integral i que, a més a més, ampliïm.

Gràcies.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic

300-00398/13

I, per fer la seva exposició, té la paraula el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señora presidenta. Señora *consellera*, señores diputados... Bien, las infraestructuras son un elemento básico para el desarrollo de un país, mejoran la calidad de vida de los ciudadanos y facilitan la competitividad de las empresas, generando riqueza y empleo. En VOX creemos firmemente en ello.

Llevamos muchos años en los que los diversos gobiernos separatistas de la Generalitat no han prestado la atención debida a las infraestructuras de transporte. Y así hemos podido ver como en los presupuestos de la Generalitat para este año 2023, pues, la *conselleria* de Territorio fue la peor tratada. Esta falta de compromiso del Gobierno de la Generalitat respecto a las infraestructuras se comprueba también en la baja ejecución de los presupuestos anuales, bastante lejos del objetivo fijado cada año.

Las consecuencias de esta falta de compromiso son las múltiples mejoras en la red de carreteras que se van retrasando año a año pese a la simplicidad de la ejecución, o el estado de la red de ferrocarriles de la Generalitat, especialmente la línea del Llobregat, o la falta de ampliación de la red de metro, y especialmente la injustificable demora en la línea 9, iniciada en el año 2000 –hace ya veintitrés años– y que todavía está a medio hacer, con dos tramos sin conectar. Y eso por no hablar de los cientos y cientos de millones de sobre coste que nos está costando esta línea de metro.

Bien, si hablamos de las inversiones del Estado en Cataluña, la desidia del Gobierno de la Generalitat es similar. Recientemente hemos sido testigos, tristes testigos, de las negociaciones entre los socialistas y los separatistas de Esquerra Republicana y de Junts para apoyar la investidura del señor Pedro Sánchez.

El endiablado resultado electoral puso a los partidos separatistas en una posición determinante para la elección de Pedro Sánchez como presidente del Gobierno de España. Podían negociar desde una posición de fuerza, dado que sus votos eran imprescindibles para su investidura, y, efectivamente, así lo hicieron: han conseguido

que los socialistas hayan cedido en todas sus reivindicaciones. Pero los separatistas han negociado aquello que de verdad les importa a ellos, y no lo que podía mejorar la calidad de vida de los ciudadanos catalanes.

Podían haber negociado con los socialistas mayores inversiones del Estado en Cataluña, adelantando y aumentando las inversiones en la red de cercanías ferroviarias, de las que tanto se hablaba en este Parlamento, o podían haber negociado con los socialistas mayores inversiones del Estado en Cataluña, como, por ejemplo, el corredor mediterráneo. Podían haber pactado adelantar alguna inversión o acelerarla, o la salida ferroviaria de los puertos de Barcelona y Tarragona. O finalizar la famosa carretera B-40, que lleva ya por ahí, pues, como cincuenta años y se va haciendo trocito a trocito. Creo que pronto o estos días van a pactar un trocito más, un pequeño pedazo. O también podían haber pactado el compromiso de ampliar el aeropuerto de Barcelona - el Prat.

Pero, en vez de pactar aquello que puede beneficiar a todos los catalanes, los separatistas se han dedicado a exigir aquello que *solo* les beneficia a ellos, a los políticos separatistas: la amnistía para ellos mismos. Y los socialistas, como muleta que son de los separatistas, han accedido y lo han pactado.

Bien, en esta segunda parte de mi interpelación me voy a centrar en una de esas infraestructuras fundamentales para el desarrollo económico de Cataluña, que es el aeropuerto de Barcelona - el Prat y su necesaria ampliación. Bien, el aeropuerto de Barcelona tiene un papel fundamental en el desarrollo de Barcelona, de Cataluña y de España. Los grandes aeropuertos hace ya tiempo que dejaron de ser meras infraestructuras de transporte para pasar a ser elementos generadores de desarrollo económico y de riqueza.

Hay un informe que se llama *El impacto económico del aeropuerto de Barcelona*, elaborado por la Universidad de Barcelona y por la Cámara de Comercio de Barcelona, que nos da algunos datos del impacto económico que genera el aeropuerto en la economía catalana. Así, vemos que estima una facturación de 33.689 millones de euros, una contribución al PIB de 16.400 millones de euros –que supone el 6,8 por ciento del PIB de Cataluña en el año del estudio– y, además, prevé que esa aportación al PIB catalán ascendería hasta el 8,9 por ciento tras la ampliación, 218.181 ocupados equivalentes a tiempo completo y una recaudación fiscal de 6.289 millones de euros.

Bien, con estas cifras, la realidad a día de hoy es que el aeropuerto se encuentra en una situación cercana a la saturación, siendo la limitación del número de vuelos por hora la más evidente. Esta limitación es todavía mayor para las aeronaves de gran capacidad, las más atractivas por corresponder a vuelos de largo recorrido. Desde VOX creemos que para que el aeropuerto de Barcelona siga creciendo y continúe creando riqueza y empleo es necesaria su ampliación. No hay otra alternativa. (*Alguns aplaudiments.*)

Aunque la actuación más llamativa es la ampliación de la capacidad operativa de las pistas de aterrizaje y despegue, esta debe ir acompañada de una ampliación de la capacidad productiva del resto de las instalaciones: terminales de pasajeros, sistemas de transporte de equipaje, aparcamientos de vehículos, transporte público o instalaciones de carga. De nada sirve tener más aviones o aviones más grandes si no se pueden gestionar adecuadamente las necesidades de los pasajeros o de las mercancías.

Esta necesidad de ampliación del aeropuerto no es de hoy. Ya viene planteándose desde hace unos cuantos años, tanto desde el propio sector aeronáutico como desde los sectores empresariales catalanes, que precisan de la conectividad que les proporciona el aeropuerto para desarrollar su actividad económica, atraer talento y mejorar su competitividad.

Desgraciadamente, esta necesidad no ha sido compartida por todos los partidos políticos. La extrema izquierda y la izquierda separatista que hoy componen el Gobierno de la Generalitat de Catalunya se han opuesto a esta ampliación. Además de

la oposició de algun grup radical a todo lo que suponga generació de riquesa y empleo, los argumentos han sido de carácter estrictamente medioambiental, y van desde la oposición frontal al transporte aéreo por considerarlo contaminante a la defensa a ultranza de alguna zona natural, a pesar de que esto podría suponer bloquear cualquier plan de ampliación.

En el acuerdo firmado por ustedes, por el Gobierno de la Generalitat, con los socialistas el pasado 1 de febrero para aprobar los presupuestos de la Generalitat de este año, aparecía un punto dedicado al aeropuerto que se titulaba «Hacia la modernización del aeropuerto de Barcelona - el Prat, en paralelo al desarrollo y protección del delta del Llobregat». Bien, pues la redacción de este acuerdo es lo suficientemente ambigua para defender una cosa y la contraria. Imagino que es lo que pretendían ambas partes.

Por eso, señora *consellera*, desde VOX queremos saber cuál es la posición actual del Gobierno de la Generalitat respecto a la ampliación del aeropuerto de Barcelona. ¿Van a defender su ampliación o no van a hacer nada, provocando con ello que el aeropuerto se nos quede pequeño en pocos años y no pueda atender las necesidades de transporte aéreo de los ciudadanos y de las empresas catalanas?

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Senyor Bello, pensava al principi de la seva intervenció que podíem anar bé, que alguna cosa encarava força bé, però... Bé, jo ja l'hi he explicat. Els hi he explicat moltes vegades que el plantejament que fa el Govern de la Generalitat de Catalunya sobre les infraestructures del país i com aquestes contribueixen al desenvolupament econòmic és totalment oposat al plantejament que vostès fan, que són l'extrema dreta. I, per tant, ja ho he vist, cap a on encarava la seva intervenció, que no és cap a una altra cosa que anar reproduint un sistema de desenvolupisme absolut com a l'època franquista, que era «fotem-li ciment a tot, que és el que toca». Perquè ha tingut algun moment d'un to despectiu cap al que passa al delta del Llobregat i, per tant, jo li demanaria cert rigor. Perquè és veritat, eh?, el delta del Llobregat és un ecosistema que hem de preservar, malgrat que alguns com vostè pensin que, bé, pot desaparèixer quan a l'espècie humana li vingui de gust.

Bé, doncs quin és el model d'infraestructures de la Generalitat de Catalunya i del Govern d'aquest país? Doncs el Govern republicà entén que les infraestructures han de ser una eina per a garantir drets i llibertats per a tothom –garantir drets i llibertats per a tothom. I el Departament de Territori té eixos bàsics i essencials per garantir aquests drets i llibertats, que una és la mobilitat –l'accessibilitat és un dret, poder-se moure–; l'altra és l'ordenació del territori, és pensar el país preservant el que és el territori i el país –muntanya i mar–, i vol dir preservar, respectar, equilibrar i també, doncs, garantir l'equitat, que vol dir la mobilitat de les persones, visquin on visquin, perquè puguin desenvolupar la seva biografia personal amb llibertat, drets i llibertats individuals, que alhora són col·lectius.

I també una de bàsica i estructural de país, que és l'habitatge, garantir l'habitatge; garantir l'habitatge com a porta d'accés a tots els altres drets. I també és una gran infraestructura de país. L'hi dic perquè jo ja sé que quan vostès parlen d'infraestructures només parlen d'unes infraestructures, i les infraestructures són múltiples i, a més a més, es van repartint per tot el territori i s'entrecreuen. Són les infraestructures viàries, les ferroviàries, les «ciclables», les que ens hi movem els ciutadans i ciutadanes a peu –que també és una manera de mobilitat.

Per tant, doncs, garantir drets i llibertats per a la ciutadania. Una malla ben trenada arreu del país que dona resposta a les necessitats i demandes de la ciutadania

i, a més a més, a l'economia productiva del país. Pensar el país amb tot allò que hi ha de passar i, evidentment, amb els grans *pools* logístics, amb una xarxa ferroviària vinculada als ports del país, a tots els ports del país. Jo a vostè no li he sentit dir res de tot això.

I quin és el seu model? Doncs també ho acabem de saber. Ja els hi deia, no? Vostès continuen pensant en anar posant ciment arreu del país. Què podríem esperar d'un partit que només vol més ciment i més *pelotazos*? Perquè al final el ciment a tot arreu destrossa el país. Què podem esperar d'un partit que confon l'economia amb els negocis que es fan a la llotja d'algun gran equip de futbol de l'Estat espanyol? Què podem esperar d'un partit que nega que existeix la violència masclista? (*Veus de fons.*) Sí, sí, perquè aquesta manera de mirar el país també és la manera de mirar que tenen vostès les infraestructures i la preservació del territori. Sí, no rigui, perquè és així.

Què podem esperar d'un partit que fa negacionisme climàtic? (*Veus de fons.*) Ho ha fet quan parlava del delta del Llobregat. Ho ha fet, ho ha tornat a fer. Què podem esperar d'un partit que la seva principal proposta per a la ciutadania de Catalunya és tancar aquest Parlament i les seves institucions? Què en podem esperar? Perquè tot això que ha dit vostè avui aquí... Ha parlat de retruc de rodalies; de retruc, no ha parlat del traspàs. Què pensen vostès sobre el traspàs de rodalies? Ho defensen vostès a Madrid? Ho han defensat mai? El corredor mediterrani, vostès l'han defensat? Ja em diuen que no. Vostès han defensat mai el corredor mediterrani a Madrid? No, no l'hi han defensat mai. (*Veus de fons.*)

La ciutadania de Catalunya no espera res de vostès. No n'esperen res, perquè vostès volen tancar les seves institucions, els òrgans de representació del país. Sí, és el que volen fer vostès. I, a més a més, vostès amenacen permanentment l'exercici de drets i llibertats de tothom. Sí, i ens assenyalen, ens assenyalen tot el dia. És la manera que saben vostès de fer política: assenyalar. Efectivament, ho estan fent. Ho estan fent també ara a Madrid, vostès; assenyalar, menystenir la política, menystenir la capacitat d'arribar a acords i pactes, que és la gran virtut de la democràcia, arribar a acords amb diferents per avançar, efectivament, respectant les idees de cadascú estiguin on estiguin –respectant les idees de cadascú–, respectant el que diu la ciutadania quan vota.

Vostè deia: «Aquesta *disparatada* situació que s'ha produït com a conseqüència de les eleccions...»; és un menysteniment al que voten els ciutadans i ciutadanes d'un país, sí. Perquè a vostès no els hi agrada el resultat de la democràcia quan no els voten a vostès. Efectivament, és així.

Per tant, els he sentit parlar mai dels ports de Catalunya, del Port de Barcelona i del Port de Tarragona i de la resta de ports del país? No, perquè a vostès no els hi agrada que parlem de que tenim ports, aeroports... Han parlat mai del sistema aeroportuari català? No en parlen, del sistema aeroportuari català. Parlen de la governança de l'aeroport del Prat? No, no en parlen, perquè vostès pensen d'una altra manera. Pensen que aquest país ha de ser secundari, que no ha de tenir capacitat ni competències. I és això, el que vostès diuen.

Vostès s'han queixat mai del nefast servei de rodalies? No, no se'n queixen. Ha dit que no hem tingut prou capacitat per reclamar inversió en rodalies. Miri, el traspàs. Què li sembla, a vostè, el traspàs? Li agrada o no li agrada? Li agrada, al seu grup parlamentari, que es traspassin les competències, el servei integral de rodalies al Govern de Catalunya perquè ho pugui gestionar i perquè pugui donar un servei de primera? Els hi agrada o no els hi agrada?

I quan l'Estat només hi inverteix un de cada tres euros, vostès què diuen? Vostès què diuen? Nosaltres ho denunciem i treballem. I, efectivament, arribem a acords amb diferents, quan tenim la capacitat i la força dels vots, per aconseguir millors inversions per a Catalunya, més drets i llibertats per a Catalunya. I, per tant, efectivament, nosaltres no enganyem ningú. Volem un estat independent, volem una repúbli-

ca catalana. Sí, és evident, nosaltres no enganyem ningú. Nosaltres no som aquells que diuen una cosa i en fan una altra; no, diem i fem allò que hem dit abans. Per tant, en això treballem. Per tant, jo...

I quan vostè em deia que què pensem amb relació a l'aeroport, miri, en complir lo acordat, en complir lo acordat amb el Partit Socialista de Catalunya en l'acord..., durant el 2023, i, per tant, acordar durant el 2023 –que, per cert, encara no ha acabat– amb el Govern d'Espanya una comissió tècnica que permeti acordar el nou model aeroportuari que necessita Catalunya amb l'objectiu de transformar l'aeroport Barcelona - el Prat perquè guanyi capacitat i esdevingui un veritable *hub* intercontinental.

Aquest –i l'acord diu això– haurà de permetre la seva modernització amb respecte a la biodiversitat, a la convivència amb veïns i veïnes i a les directives ambientals europees –jo ja sé que els hi molesten, les directives europees, sobretot les mediamambientals, perquè vostès són negacionistes, vostès neguen que estiguem en emergència climàtica–, posant especial cura en la preservació de l'espai natural protegit del delta del Llobregat, allò que vostè intentava trivialitzar fa dos segons.

I perquè sense apriorismes –vostè feia un apriorisme i feia un decantament i determinava..., dient el que s'ha de fer– es treballa tècnicament per cercar el consens necessari, com tantes i tantes coses es fan en aquest país, amb consens, i facilitar el desenvolupament d'un model aeroportuari en el que el Govern de la Generalitat de Catalunya formi part de la governança i que permeti la connexió amb l'alta velocitat ferroviària i dels aeroports de Girona i Reus per a millorar-ne la competitivitat i garantir el consens territorial.

Aquí estem. Per tant, és en això en el que estem treballant en aquests moments.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, *consellera*. La verdad es que no ha respondido a nada de lo que le he planteado, aparte de algunas descalificaciones que... Pero yo sí que quiero dejar una cosa muy clara –una cosa muy clara–, no me podría ir de aquí sin dejarlo muy claro: yo no soy del Madrid, ¿eh? O sea, no me podría ir de aquí... Que mis hijos y, en fin, mis amigos digan: «Oye...» No soy del Madrid, ¿eh? Esto que quede claro, ¿eh? Bien. (*Alguns aplaudiments.*)

Yo le preguntaba su postura sobre el aeropuerto y me ha respondido con ese acuerdo, que yo ya lo había mencionado. Pero, bueno, como se supone que esta comisión debe tener alguna función, pues, yo le voy a decir las tres posibles decisiones que van a tomar, ¿no?

Una es no hacer nada. No hacer nada es lo que ustedes están haciendo. Es la postura del actual Gobierno de la Generalitat, no decir nada para no generarse enemigos en la izquierda y en sus satélites pseudoecologistas. Pero claro, no hacer nada tiene un coste, que pagaremos todos dentro de unos pocos años, ¿no? Porque lo previsible es que la demanda de tráfico aéreo siga creciendo, y habrá un momento en que el aeropuerto no podrá acoger más tráfico, y a partir de ahí la nueva demanda se tendrá que desplazar a otros aeropuertos con más capacidad que sí puedan recibir estos nuevos tráficos. Así, ustedes serán los responsables de que las nuevas oportunidades de negocio, de atracción de talento o de instalación o ampliación de nuevas empresas multinacionales de transporte de mercancías de alto valor añadido se desplacen a otras ciudades, y, en nuestro caso, principalmente a Madrid. Veremos la paradoja de que esta decisión suya de no hacer nada tiene un claro beneficiario: Madrid.

La segunda opción es apoyar el cambio de operación del aeropuerto de Barcelona con pistas independientes. ¿Qué quiere decir esto? Supone cambiar la configuración actual y que ambas pistas sirvan tanto para el despegue como para el aterrizaje de los aviones. Con esta medida, pues, evidentemente, se soluciona el problema de

que los aviones grandes no pueden utilizar la pista corta, porque utilizarían la otra. Sería una opción más sencilla, pues no requeriría ampliar la pista, tendríamos una grande por la que podrían operar los aviones grandes, aunque sí que habría que ampliar el resto de instalaciones. El problema es que esos aviones pasarían por zonas habitadas. Así, los ciudadanos de El Prat o Viladecans aumentarían el nivel de ruido que soportan, que alcanzaría niveles muy altos para aquellos que viven en Gavà Mar y en Castelldefels.

Y la tercera opción, que es la que nosotros defendemos, es mantener el modelo actual de pistas segregadas utilizando la pista principal para las operaciones de aterrizaje y la pista del lado mar para las operaciones de despegue. Con esto se evita sobrevolar las zonas pobladas, pero para ello se debe aumentar la longitud de la pista del lado mar para que puedan acoger las operaciones de los aviones grandes. Esta alternativa tiene, a su vez, varias posibilidades, según que se quiera que todos los modelos de avión grande puedan operar por esta pista, que se ampliaría, a plena carga o con alguna limitación operativa. Y, efectivamente, esta alternativa tiene un inconveniente: se debe invadir una zona natural, de la que la parte más conocida es la laguna de la Ricarda. No sé exactamente qué acusación me ha lanzado antes, de terrorismo medioambiental o algo parecido. (*Veus de fons.*) Bueno, no sé –perdón–; algo parecido, no lo sé exactamente. O de negacionismo y de despreciar el delta. Bueno, tengo aquí un libro, que es *Visió des de l'Institut d'Estudis Catalans sobre el debat de l'aeroport...*, me lo han mandado ustedes, ¿eh?, ustedes, ¿eh?, me lo han regalado, y a algunos diputados más de aquí. Y dice..., le voy a leer –página 42–: «Atendiendo a la naturaleza de los impactos en el momento actual, es muy probable que los espacios de la Ricarda y el Remolar padezcan una degradación irreversible. Es urgente, pues, disponer de espacios alternativos.»

Bien, pues esto es lo que hay. No hay mucho más, señora *consellera*. Tiene tres alternativas: no hacer nada, limitando con ello la capacidad de crecimiento de Cataluña y beneficiado a otros, principalmente a Madrid; optar por operaciones independientes y elevar hasta niveles insostenibles el ruido sufrido por miles de ciudadanos catalanes –nosotros no aconsejamos esta medida–, o ampliar el aeropuerto creando riqueza y empleo pero afectando a una zona natural ya degradada de forma irreversible, y lo dice su librito.

Desde VOX lo tenemos claro: defendemos la ampliación del aeropuerto de Barcelona causando el menor impacto medioambiental posible.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Bé, senyor Bello, vostè em posa paraules que jo no he dit, però, en tot cas, vostè mateix s'ha anat qualificant d'unes coses que jo mai he expressat. I ha confirmat, doncs, la meua sospita: per vostès, les infraestructures del país es redueixen a una infraestructura.

Per tant, ja l'hi he dit abans. Miri, nosaltres complim els acords, i treballarem de forma consensuada per tal d'aconseguir els objectius que es persegueixen en determinades infraestructures. I continuarem treballant per totes les infraestructures que necessita el país, que, com li deia, són les que garanteixen drets i llibertats per a tothom.

Vostè mateix s'ha delatat. Ha parlat d'un equip de futbol del que jo no havia parlat, ho ha dit vostè. Ha parlat..., s'ha autodenominat d'una manera determinada vostè, que no ho he fet jo. Per tant, vostè mateix s'ha posat en evidència.

I aquí l'única infraestructura que els hi preocupa a vostès és una única infraestructura. I el país, com li he dit, doncs, té moltes altres infraestructures, que vertebrin el país sencer i que vertebrin també la capacitat de creixement econòmic, d'un

creixement econòmic que sigui respectuós i equilibrat, que garanteixi drets per a tothom, no en una única direcció.

El que vostès ens plantegen són aquells plantejaments... I, a més a més, vostè ha vingut aquí i ha vingut a dir que només hi ha tres opcions, que són les seves, i la seva opció. Per tant, com deu comprendre, el Govern prendrà la decisió de forma consensuada i acordada, com sempre, en allò que afecta les grans transformacions del nostre país, sigui la infraestructura que sigui.

Per tant, ho farem acordadament, en els termes que vam acordar, i que, en definitiva, són els que ens permeten avançar i que generen el consens majoritari. I vostès estan als antípodes del consens majoritari. Estan en el reducte, vostès estan en el reducte, perquè neguen drets i només entenen una manera de veure el país, que, en definitiva, és negar-lo. I aquí no ens trobaran.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Acabada aquesta interpellació, se suspèn la sessió fins demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i deu minuts.